MARCK NESSEL
DESTINO
DRUM LA VALPARAISO
Editura Sfântul Ierarh Nicolae 2018

Am scris DESTINO la un moment de răscruce. Ca să ucid indiferenţa. Le mulţumesc celor care au avut încredere în mine. În primul rând, soţiei mele.

Traian Brânză

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României NESSEL, MARCK
Destino: Drum la Valparaiso / Marck Nessel.
— Brăila: Editura Sfântul Ierarh Nicolae, 2018
ISBN 978 – 606 – 30 – 2053 – 7

Nota Autorului

Acest demers literar este o ficţiune. Orice asemănare cu persoane ori fapte reale este întâmplătoare. Cuprinde şi multe adevăruri. Cum ar fi faptul că sunt cunoscute tehnologii şi există medicamente care pot trata cele mai cumplite boli. Acestea sunt extrem de costisitoare şi inaccesibile oamenilor de rând. Şi aşa vor rămâne multă vreme. Traiul zilnic al fiecăruia dintre noi ne reliefează inechităţile sociale. Nicio formă de organizare socială nu a asigurat – şi nu o va face vreodată – echitatea şi egalitatea membrilor săi. Globalizarea şi polarizarea bogăţiilor vor accentua diferenţele dintre clasele sociale şi cele dintre naţiuni. Vârful maxim al acestora poate reprezenta începutul revoltelor sociale şi naţionale. Pentru a nu se ajunge la o astfel de situaţie, au fost concepute mecanisme

de manipulare care sunt perfecţionate continuu. Omul de rând nu trebuie să mai gândească. El trebuie să ia produsul gândirii altora şi să se comporte ca atare. Predictibil, ordonat, răbdător, obedient, uniform. Lipsit de personalitate şi identitate. Cetăţeanul universal.

Marck Nessel nu există în realitate. Ca erou al cărţii ori ca autor. Unul şi acelaşi personaj pe care l-am ales ca erou şi pseudonim. Am dorit să nu semene cu cineva anume, dar să fie apropiat de toţi cei interesaţi să parcurgă un demers literar.

Mulţumesc pentru acest lucru!

Testament

Mă numesc Marck Nessel. M-am născut undeva la poalele munţilor Carpaţi. În ţinutul Dacilor liberi. Rătăcitor prin lume de la şaisprezece ani. Pentru împlinirea Destinului ce mi-a fost rezervat. Un mercenar al sorţii. Călător pretutindeni – dar nicăieri acasă! Luptător al BINELUI în armatele RĂULUI.

Mă aflu pe aeroportul din Paris. Vin din România. M-am reîntors, după mulţi ani, să-mi revăd tatăl. Nu am mai apucat. Am găsit un mormânt proaspăt, o casă rece şi multe amintiri. Şi infinit de multe regrete. Am realizat că m-am risipit. Că mi-am pierdut ţara care nu a avut răgaz să-şi înţeleagă tinerii, că mi-am pierdut neamul şi părinţii în ţărâna de sub picioare. Am plâns! Pentru tot ceea ce lăsam în urmă, pentru ce n-am fost în stare să fiu, pentru viitorul incert care mă aştepta. Eram ultimul din neamul meu. Şi nu aveam nimic de lăsat după mine. Am plecat din satul natal cu sentimentul că n-am să-l mai revăd niciodată.

Aşa a fost să fie!

Aflat pe aeroport, în aşteptarea cursei de Santiago, am solicitat serviciile unui avocat – pentru a-mi întocmi testamentul. Trebuia să ajung la Valparaiso, unde aveam de încheiat o luptă pentru două fiinţe pe care le iubeam… Nu ştiam cum avea să se termine totul.

…Declar; *las toate bunurile mele, mobile şi imobile,*

domnişoarei Cybelle Parra, cu domiciliul în Valparaiso, districtul Valparaiso, Chile. Dacă mai sus numita persoană nu va voi, ori nu va putea pune în aplicare prevederile prezentului document, bunurile mele vor reveni Aşezământului din Valparaiso.

Acesta a fost testamentul meu!

Capitolul 1

În urmă cu ceva timp. Acelaşi aeroport din Paris. Aşteptam cu nerăbdare să mă îmbarc în avionul de Santiago de Chile, către un nou proiect şi, totodată, o nouă provocare. După finalizarea studiilor, fusesem angajat de un *Consorţiu International.* Acesta îngloba afaceri din cele mai diverse domenii ale economiei mondiale. Nu lipseau sectoarele financiar-bancare, cele energetice, industriile farmaceutice şi cele militare. Mai nou, cercetarea nanotehnologică şi implementarea ei în domeniile medicale şi militare. Mi-am făcut loc destul de rapid în structurile lor. În mai puţin de cinci ani coordonam activităţile desfăşurate de către acest gigant în zona Africii şi a Americii de Sud. Au fost ani în care am muncit total dedicat. Acţionarii erau mulţumiţi de rezultatele obţinute şi, firește, m-au şi plătit foarte bine pentru ele. Ultimul proiect pe care-l coordonasem în Africa, fusese cel al eradicării virusului Ebola, utilizând noua tehnologie nanobotică – care făcuse adevărate minuni.

Cu ceva vreme în urmă, prezentasem *Boardului* un business-plan ce viza investiţii importante în refacerea infrastructurii statului Chile, puternic afectat de ultimele cutremure. Planul meu a fost aprobat aproape imediat de către conducerea *Consorţiului,* drept pentru care aşteptam să ajung la Valparaiso, unde stabilisemsă-mi amenajez un cartier general. *Consorţiul* beneficia de resurse imense şi încheiase deja contracte de execuţie la mai multe obiective în partea de Vest a ţării, pe coasta Oceanului Pacific.

În aeroport, priveam dintr-un colţ mai retras prin geamurile mari, total absent la ceea ce se întâmpla în jurul meu, la manevra unor avioane care se pregăteau de decolare. Eram cu gândul la ceea ce aveam de făcut la

sosirea în Santiago: câteva întâlniri cu persoane din Guvern, cu şeful Băncii Centrale, alţi câţiva oficiali de interes local. Mă gândeam că în cele doisprezece ore de zbor, voi avea timp să-mi schiţez un plan cât mai detaliat posibil al acţiunilor mele viitoare. Munca mea începea de la zero. Şirul gândurilor mi-a fost întrerupt de glasul unei femei:

— Îmi cer scuze, e posibil să-mi pun telefonul la încărcat, în priza de lângă dumneavoastră?

M-am uitat atent în jurul meu şi am descoperit că, fără să-mi dau seama, blocam accesul la cele câteva prize de încărcare a telefoanelor mobile. Urât din partea mea! drept pentru care am căutat posesoarea vocii care mă scosese din propriile gânduri, pentru a-mi cere scuze. Am descoperit o femeie de circa treizeci de ani, blondă, cu părul lung – până mai jos de umeri, potrivit de înaltă, suplă, îmbrăcată într-un taior alb, perfect ajustat pe corp. Purta pantofi cu toc înalt, care-i evidenţiau linia perfectă a coapselor şi picioarelor. Sub ţesătura fină a ciorapilor albi, acestea se ghiceau a fi puternic bronzate. Frumoasă şi extrem de elegantă, emana distincţie precum şi un miros de iasomie indiană, alături de care, pluteau note lemnoase de chilimbar alb. Automat remarcasem *„Thierry Mugler Alien!”*

— Vă rog să mă scuzaţi, n-am fost atent, poftiţi! M-am retras într-o parte, continuând să o privesc ca pe ceva neobişnuit şi ciudat.

— Nu e nimic, eu îmi cer scuze că v-am întrerupt… dar, chiar am nevoie să-mi încarc telefonul, celelalte prize sunt ocupate.

N-am mai spus nimic. Nu ştiam dacă să-mi pară rău că-mi tulburase şirul gândurilor, ori să mă bucur că vedeam o femeie frumoasă. O întâlnire – ca oricare alta, într-un aeroport aglomerat, două persoane care, indiferent de voinţa lor, sunt nevoite să interacţioneze. Aveam senzaţia că ar putea fi ceva mai mult decât atât. Aveam multe cunoştinţe feminine. Trecusem de multe ori prin situaţii de acest gen. De fiecare dată, prevalase raţiunea,

bunul simţ, politeţea şi o anumită răceală care mă făcuse să nu am nicio legătură mai serioasă. Privind-o mi-am dorit ca, dacă e posibil, să o cunosc, să mă apropii de ea. Mă gândeam: oare unde va merge, către ce destinaţie se va îmbarca, nu ar fi potrivit să intru în vorbă cu ea? în tot acest timp – cât şi-a încărcat telefonul – a stat pe unul din scaunele incomode din aeroport, preocupată de ceea ce citea într-o revistă. Cu coada ochiului am observat că era o publicaţie de specialitate din lumea medicală, de unde am tras concluzia că, probabil, era medic ori ceva apropiat. Mă bucura acest lucru. În ultimii ani lucrasem cu mulţi medici, biologi, specialişti din diferite domenii conexe şi descoperisem oameni cu adevărat minunaţi, îmi doream ca şi ea să fie la fel. Cât a fost în preajma mea nu am privit-o direct niciodată, o observasem doar cu coada ochiului, conştient fiind de prezenţa ei. S-a anunţat începerea îmbarcării în aeronava Air France care urma să decoleze către Santiago. Cu plăcută uimire am văzut-o aşezându-se la rând, cu paşaportul în mână, aşteptând să-i vina rândul la verificarea documentelor de zbor, şi apoi la îmbarcare. Deşi aveam dreptul la îmbarcare prioritară, am aşteptat până am văzut-o dispărând în terminalul ce făcea legătura cu aeronava. În avion, atât cât a fost posibil, am căutat-o cu privirea – dar fără succes. Aveam bilet la business class şi nu am regăsit-o printre puţinii pasageri care se grăbeau să-şi ocupe locurile, pregătindu-se pentru zborul lung. Am procedat şi eu la fel, încercând să-mi pun ordine în gânduri, strunindu-mi mintea către ceea ce aveam de făcut la destinaţie. Nu pot să dorm în avion, oricât de obosit aş fi, aşa că am lucrat, întărindu-mă cu cafele şi ceaiuri servite prompt de personalul de bord. Către zori am aţipit, istovit şi nerăbdător să ajung la Santiago. M-a trezit glasul pilotului care anunţa survolarea munţilor Anzi. Am ridicat storul hubloului şi m-am uitat fascinat la măreţia şi solemnitatea acestor munţi, ale căror vârfuri acoperite de zăpadă străpungeau norii, arătându-şi parcă cerului, semeţia. Ajunşi la aeroport, îndeplinite fiind procedurile legale, m-am îndreptat către zona în care trebuia să-mi

recuperez bagajele. Am constatat cu nemulţumire că acestea nu fuseseră îmbarcate la Paris, datorită întârzierii aeronavei de la Antananarivo, Madagascar, de unde veneam şi eu. Urmau să sosească cu următorul zbor, adică peste două zile. Acest lucru îmi dădea toate planurile peste cap. Trebuia să-mi schimb întregul program. Am luat decizia de a merge direct la Valparaiso, urmând să mă întorc după bagaje, când ar fi sosit. Pe aeroport mă aştepta un reprezentant al guvernului chilian, cu care am convenit asupra noilor aranjamente. Acesta s-a oferit să-mi pună la dispoziţie o maşină care să mă ducă de la Santiago la Velparaiso şi care să rămână la dispoziţia mea, până la reîntoarcere. Am refuzat politicos mulţumindu-i, dar eram dornic să fac drumul singur, să iau primul contact cu ţara şi locuitorii săi. Prin grijă unui reprezentant comercial al *Consorţiului,* acţionar al mai multor societăţi comerciale *ce* desfăşurau activităţi în cadrul aeroportului, mi-a fost pusă la dispoziţie o maşină, din show-roomul Mercedes, pentru deplasări şi activităţi curente. Am sunat pe un număr de telefon primit la Paris, am spus cine sunt şi că doresc ca maşina să-mi fie adusă în faţă aeroportului. Am fost rugat să poposesc la o cafea, la unul din baruri, unde se ştia de sosirea mea, urmând ca maşina să-mi fie adusă foarte repede. Aşa am şi făcut, gândindu-mă că un ceai nu mi-ar strica. În aşteptarea acestuia, m-am aşezat într-un fotoliu aruncându-mi privirile prin încăpere. Printre puţinii clienţi, la o masă alăturată, am redescoperit femeia din aeroport. În timpul zborului – mă gândisem o vreme la ea, apoi o uitasem. Acum o redescopeream cu bucurie. Aveam şansa bărbatului singur, într-o ţara străină, care nu doreşte să petreacă un sfârşit de săptămâna singur. Gânduri, dorinţe, instincte… Nu ştiu de ce m-am ruşinat de propriile mele gânduri pe care le-am şi respins. Nu mi se părea a fi genul femeii pe care o agăţi în aeroport. Şi nici eu nu eram prea convins că-mi doresc o aventură. Fără să vreau, am auzit frânturi din discuţia pe care o purta la telefon. Nu sunt un bun cunoscător al limbii spaniole, dar am deslușit că trebuie să ajungă la Valparaiso, că a pierdut autocarul

ce pleca din faţă aeroportului şi că alt mijloc de transport avea doar câteva ore mai târziu. Am înţeles că era o urgenţă, că e medic, şi că ar fi trebuit să fie deja la spitalul unde lucra.

— *Hola Señor, las Haves, por favor...* Bună ziua domnule, cheile dumneavoastră, vă rog, spusese tânărul care-mi adusese maşină. Are plinul făcut şi actele în torpedou. Vă urez drum bun! I-am mulţumit şi m-am ridicat să plec, nu înainte de a-i înmâna un tip-s generos, care l-a încântat enorm. Drumul către ieşire trecea pe lângă masa ocupată de către tânăra femeie, care trimitea un mesaj pe telefon. Privind-o, m-am gândit că aş putea să o conduc eu la Valparaiso. De ce nu? Fără să stau pe gânduri, i-am spus în limba franceză:

— Îmi cer scuze că te întrerup, fără să vreau am auzit că trebuie să ajungi la Valparaiso. Asta dacă am înţeles eu bine. Nu stăpânesc suficient de bine limba spaniolă!

— Nu mă deranjezi, şi oricum ar fi unu la unu, dacă şi eu te-am deranjat cumva, la Paris, a spus ea zâmbind, recunoscându-mă.

Avea un zâmbet cald, frumos, de om bun şi necăjit. Deşi nu o cunoşteam, aş fi luat-o în braţe să o feresc de toate relele lumii. Aşa am simţit atunci şi cred că ceea ce gândeam şi simţeam se reflecta pe faţa şi în atitudinea mea.

— Doreşti să ajungi la Valparaiso?

— Da, dar din păcate nu am cu ce acum. Am pierdut autocarul care face această cursă în mod regulat. O alta va fi abia peste câteva ore. Prea târziu din păcate, pentru mine!

— Ai putea merge cu mine, am afară o maşină pregătită pentru acest drum. Mi-ar fi şi mie de folos, deoarece vin pentru prima oară în Chile şi nu cunosc drumul.

— Nu ştiu dacă ar fi potrivit, nu vreau să te jignesc, nu te cunosc, nu ne cunoaştem, nu pot spune că-mi este teamă, dar pe aici trebuie să fii mereu prevăzătoare.

— Ai dreptate! Era doar o idee. Care mi-a venit acum.

Nu a fost nimic premeditat. Nu vânez oportunităţi de acest gen. Dă-mi voie să mă prezint:

— Marck! Marck Nessel, merg la Valparaiso unde voi construi un spital.

— Un spital, la Valparaiso? Pentru Aşezământul Catolic?

— Da!

— Te rog să mă scuzi, eu sunt Veronica. Veronica Parra, medic microbiolog. Am lucrat în spitalul Aşezământului. Am auzit câte ceva despre acest proiect.

— Mă bucur să te cunosc. Poţi avea încredere în mine – doar nu oricine ar putea lucra pentru Aşezământ… nu? am replicat eu zâmbind.

— Cred… nu ştiu, eu am cunoscut numai oameni buni acolo.

— Atunci îţi propun să mergem, şi eu am de făcut multe lucruri în Valparaiso, în primul rând să-mi cumpăr ceva haine, să mă cazez şi apoi să mă odihnesc un pic.

— Să mergem atunci şi… îţi mulţumesc pentru ajutor!

Am ridicat cele două genţi de voiaj pe care le avea şi am rugat-o să-mi arate drumul cel mai scurt către parcare. Exact în faţă terminalului de sosiri mă aştepta Mercedesul promis. Doar nu degeaba se spune că Chile este a doua Germanie. Maşină germană, precizie germană! Am aranjat bagajele Veronicăi în portbagaj, ne-am suit în maşină şi am pornit spre Valparaiso, îndrumat de frumoasa mea însoţitoare, am rulat încet către ieşirea din zona aeroportului. Drumul de la

Santiago la Valparaiso însumează circa 170 kilometri. Mă documentasem anterior sosirii şi ştiam că pot alege două rute. Una – care străbate oraşul de la Nord către Sud, până în centrul civic al acestuia, unde schimba direcţia către Vest şi oferă călătorului posibilitatea să ia contact vizual cu arhitectura bătrânului oraş. O a doua – este reprezentată de o şosea de centură, de la aeroport şi până la autostrada ce face legătura între Santiago şi coasta de Vest, respectiv Valparaiso şi Vina del Mar. Deşi

mi-ar fi plăcut să parcurg oraşul, am ales drumul cel mai scurt, pentru ca Veronica să nu întârzie acolo unde era aşteptată. Porniţi la drum, pe superba autostradă, m-a încercat un sentiment de bucurie. Şi libertate. Nici nu ştiam de ce să fiu mai încântat. De compania tinerei femei, de calităţile maşinii care-mi stimula plăcerea condusului ori de frumuseţea peisajului. Totul era minunat!

Fără să ştiu, eram pe drumul destinului, cu cap final Valparaiso.

Capitolul 2

Consorţiul, aşa cum este numit generic, este o asociere a unora dintre cele mai bogate şi puternice organizaţii financiar-bancare şi industriale de pe glob. În timpul lucrat în cadrul structurilor sale, m-am convins că nimic nu este imposibil de realizat pentru acest gigant. Beneficiind de resurse uriaşe, de un sprijin politic aproape total la nivel global, se afla peste tot în lume. Eu avusesem şansa să fiu recrutat de pe băncile facultăţii şi să mă formez profesional şi uman într-un mediu ordonat, eficient şi predictibil. Fără ei aş fi fost, cel mai probabil, încă unul dintre triştii intelectuali ai Europei, ratat de carieră, blamând societatea şi sistemele politice, blestemând şi înjurând, dar neacceptându-mi limitele şi neputinţele. Am fost îndrumat să fac studii de management, economie, nano-tehnologii, drept şi limbi străine. Eram încântat de puterea pe care începeam să o am, parte din puterea acestuia. Aveam pretutindeni uşi deschise, luam decizii care influenţau vieţi şi destine. Eram atât de absorbit de munca mea încât nici la înmormântarea mamei mele nu am ajuns. Din momentul integrării mele în structurile *Consorţiului,* primisem diferite sarcini pe linia coordonării activităţilor de cercetare-implementare a tehnologiilor extrem de avansate ce intersectau microbiologia cu microrobotica – respectiv nanoboţii. Cercetările se desfăşurau în unităţi de profil aparţinând *Consorţiului,* precum şi în mari centre universitare din Germania, Spania şi Israel. Eram bine pus la punct cu aceste supertehnologii care trebuiau să revoluţioneze viitorul

omenirii. Proiectul beneficia de fonduri uriaşe, asigurate prin intermediul unor organizaţii non profit precum şi al Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii. Experimentele realizate ne întăreau convingerea că, numai în câţiva ani, vor fi găsite soluţii viabile de vindecare a celor mai cumplite boli. Odată cu izbucnirea epidemiei de Ebola în Africa, în centrele de cercetare s-au realizat primele încercări de neutralizare a virusului cu ajutorul nanoboţilor. Experimentele au fost promiţătoare, astfel că am primit misiunea de a amenaja laboratoare mobile specializate pe care să le deplasez în zonele de focar, în Congo şi Sudan. Toate aceste lucruri le-am realizat în timp record. În două luni de zile aveam pregătite mai multe centre de pregătire, încărcare şi injectare a nanoboţilor. Procedura consta în încărcarea structurilor nanobotice poroase cu substanţele chimice necesitate de anihilarea virusului. Erau învelite în oxigen şi introduse în organismele bolnavilor prin intermediul unui cateter. Nanoboţii, dotaţi cu un microprocesor ce avea capacitatea de a efectua peste o mie de operaţiuni pe milisecundă, realizau identificarea celulelor bolnave către care transportau substanţele medicamentoase, întregul proces era urmărit de către specialişti prin intermediul undelor electromagnetice emise de nanoboţi, pe ecranele unor unităţi digitale portabile. Deşi aveam resurse materiale suficiente pentru obţinerea unor rezultate bune în tratarea virusului, era o mare nevoie de personal specializat în astfel de activităţi. Aveam nevoie de medici de diferite specialităţi, dar în special de microbiologi care să realizeze încărcarea nanoboţilor cu substanţele necesare neutralizării virale. Prin intermediul Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii, am recrutat specialişti din multe ţări. Aceştia au fost instruiţi rapid în Berlin, la Institutul RKI, în manipularea acestora. Eforturile acestor echipe, coordonate de către profesorul Matheus Wiellering, au înregistrat un succes la care nimeni nu îndrăznea să spere. S-a dovedit că tratamentul cu nanoboţi, foarte costisitor, dădea rezultate rapide, ducând inclusiv la refacerea celulelor sanguine. *Boardul*

Consorţiului şi cercetătorii erau mai mult decât entuziasmaţi.

Şeful Operaţional al *Consorţiului* era David Ghiver, un israelian ai cărui părinţi emigraseră din Germania în anul 1890. De profesie bancher, bunicul lui Ghiver preluase conducerea unei filiale a celei mai puternice bănci americane din New York, deschizând oportunităţi nesperate pentru fiul şi nepotul lui. David Ghiver crescuse şi se formase sub umbrela trustului patronat de această bancă, beneficiind de toate înlesnirile unui astfel de statut. La începutul carierei a îndeplinit diferite activităţi în cadrul *Boardului Consorţiului,* învăţând şi acumulând, făcându-se indispensabil membrilor acestuia, precum şi reprezentanţilor entităţilor constituente. Când a venit vremea, cu sprijinul aceleiaşi bănci, a fost numit Şef Operaţional, cea mai înaltă funcţie de execuţie din cadrul *Consorţiului.* Eu avusesem şansa să-l cunosc pe David Ghiver la o prelegere ţinută de acesta la *Collège de France,* pe teme de actualitate din cercetarea mondială. Mă interesa subiectul pe care-l prezenta: *„Provocările viitorului: umanizarea roboţilor ori robotizarea umană”* aşa că l-am asaltat cu întrebări la care a răspuns cu plăcere. La sfârşit, profitând de îmbulzeala studenţilor din jurul său, m-am apropiat şi eu mulţumindu-i pentru răspunsuri. M-a privit atent câteva clipe, fără să spună nimic. Aveam senzaţia că mă radiografiază.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti pentru nimic. Nici pe departe nu m-ai întrebat ce puteam să-ţi spun despre aceste lucruri. Dacă eşti interesat de subiect, uite o carte de vizită. Dă-mi un telefon. Vom stabili o întâlnire în cadrul căreia vom putea vorbi mai mult.

Eram nerăbdător să-l întâlnesc, am aşteptat o săptămână şi am sunat. M-a primit după câteva zile, într-o după-amiază de mai, în biroul lui de lângă Arcul de Triumf. M-a chestionat îndelung, mi-a cerut să-i vorbesc despre mine, de unde vin, ce fac, ce-mi doresc de la viaţă. I-am răspuns cu sinceritate şi, aşa cum mi-a mărturisit mai târziu, cu destulă naivitate.

— Unde te vezi după zece ani, domnule Marck?

— Manager de top într-o multinaţională, cu o casă, familie, copii. Poate am să mă întorc în ţara mea… Nu ştiu exact! E prea devreme pentru astfel de gânduri.

— Spui că este prea devreme. Eu apreciez că este destul de târziu. La douăzeci de ani nu ştii ce să ceri de la viaţă?

— Ce şi cât să cer? Am ajuns cu greu la Paris. Cu mari eforturi m-am adunat de pe străzi şi m-am înscris la studii. Ştiu ce aş vrea să devin – dar nu ştiu şi dacă va fi posibil. Lumea e strâmbă – nu mă aşteaptă pe mine să mă aşeze în fruntea bucatelor, oricât de frumos şi deştept mă consider. Azi îmi doresc să pot plăti chiria, cursurile şi, dacă mai rămâne ceva, o bucată de pâine cu unt. Şi un ceai cald – nu am mâncat de aseară.

A râs din toată inima, neforţat.

— N-ai mâncat de aseară şi ai venit la mine pentru discuţii academice?… A râs din nou.

— Niciodată sătulul nu se va gândi la burta flămândului. Eu sunt evreu! ştiu ce spun. Din fericire acum am ceva timp liber. Nu vreau să te simţi jignit. Hai să mergem la restaurantul din Turnul Eiffel, nici eu nu am mâncat pe ziua de azi. Cu burta plină vom avea o altă perspectivă a vieţii, a lumii şi a bătrânului Paris. Fireşte că am acceptat, şi aşa am ajuns să fiu recrutat şi înrolat în structurile *Consorţiului.* David Ghiver mi-a devenit mentor, mi-a îndrumat studiile şi întreaga pregătire. Şi-a luat asupra lui responsabilitatea costurilor şi, în general, a tuturor grijilor mele materiale. Pentru că el nu avea timp pentru toate aceste lucruri, ele cădeau în sarcina Şefei sale de Cabinet, un adevărat *Cerber* care mă monitoriza îndeaproape. După primii ani de studii am început să primesc primele însărcinări, devenind angajat al unei companii din *Consorţiu.* Mă ocupam de sintetizarea unor rapoarte de activitate venite din toate colţurile globului. Aşa am avut posibilitatea să aflu care este anvergura acestuia, ce activităţi desfăşoară şi în ce domenii. Am prins lucrurile din zbor, în scurt timp fiind în măsură să redactez

informări şi rapoarte către *Board.* Eram atât de captivat de munca mea, încât cu greu mă înduram să merg la cursuri, fiind nevoie de toată energia bătrânului *Cerber* şi efortul paznicilor pe care-i mobiliza, pentru mă scoate din birou. După patru ani de zile am fost trimis să coordonez activităţile *Consorţiului* în zona Orientului Mijlociu, unde m-am ocupat de refacerea infrastructurii grav afectate de nenumăratele conflicte din zonă. La plecare, David Ghiver mi-a spus:

— Marck, te trimit în cea mai activă zonă a lumii din punct de vedere al conflictelor interetnice, un butoi uriaş cu pulbere care are o multitudine de fitile. Stingi unul – se aprind altele două-trei. Acolo se ciocnesc culturile, civilizaţiile şi interesele noilor imperii. Se contestă unele pe altele şi împreună, distrug acel leagăn de cultură şi civilizaţie. Trebuie să fii foarte atent.

Prietenii de azi, vor deveni duşmanii de mâine. Trebuie să salvezi ce poţi – dar cu grijă. Nu ştii dacă cel de lângă tine îţi este prieten ori duşman.

Avusese dreptate David. Destul de repede am aflat că reconstruiam în numele unei organizaţii care, până mai ieri, distrusese. Rebelii bombardau un spital, o şosea, o conductă de petrol, cu armament furnizat de entităţii ale *Consorţiului,* după care, alte elemente, membre ale aceleiaşi organizaţii, refăceau în numele umanităţii. Totul pe sume mari de bani, influenţă şi control absolut. Profitul, indiferent din ce ar fi fost făcut, se împărţea. Eram conştient de toate aceste lucruri, dar nu mă gândeam prea serios la ele. Dacă nu le-aş fi făcut eu – le-ar fi realizat altcineva. Şi m-aş fi întors pe străzi! Mă consolam cu gândul că eu eram cel ce construia, că nu distrug, deşi-i ştiam pe cei ce o fac. Şi mai era ceva. Firea războinică şi intransigenţa dusă la extrem, a majorităţii locuitorilor din acele zone. Nu era greu de iscat şi întreţinut un conflict. Oamenii trăiau cu ele în suflet, aşteptând scânteia care să le aprindă. *Consorţiul,* ca şi alţii de altfel, nu făcea decât să profite de pe urma urii, invidiei, dogmatismului şi inculturii umane. Ca peste tot în lume.

Capitolul 3

Rulam cu viteză potrivită pe şoseaua bine întreţinută. Către Valparaiso. Nu mă săturam să admir dealurile pline cu palmieri şi, pe alocuri, cu viţă de vie şi măslini. Totul insufla pricepere hărnicie şi rigoare. Nimic nu părea de prisos în acest peisaj: culturile, sistemele de protecţie şi irigaţie, terasările, aleile de acces precum şi clădirile viu colorate. Descopeream o ordine în total contrast cu dezolantele privelişti din Africa, unde îmi petrecusem ultimele luni de zile. Eram cumva stânjenit de prezenţa Veronicăi. După ce o vreme mi-a furnizat indicaţii pentru a ieşi mai repede şi uşor din aglomeraţia rutieră din jurul aeroportului, între noi s-a lăsat o tăcere ce era întreruptă doar de rulajul maşinii şi muzica unui post de radio chilian, revărsată de radioul automobilului. Doream să aflu mai multe despre viaţa ei şi, mai ales, despre locul de muncă. Faptul că lucra la Aşezământul Catolic îmi sporea interesul pentru persoana ei. O parte a proiectului meu investiţional pentru Chile, viza construirea unui mare spital, cu laboratoare şi secţii de cercetare în Valparaiso. Acesta trebuia să fie dedicat experimentării şi introducerii tehnologiilor microbotice în depistarea şi tratarea maladiilor grave. *Consorţiul,* în colaborare cu OMS şi Biserica Catolică, conveniseră să realizeze câte un astfel de centru pe fiecare continent, ca bază a unor dezvoltări viitoare. Valparaiso fusese ales, printre altele, deoarece statul chilian – unul dintre cele mai stabile şi sigure din zonă – avea deschidere către astfel de acţiuni şi pentru că deţinea o universitate de prestigiu, cu un spital aferent, în care se dezvoltau cercetări în domeniul nanotehnologiilor şi al inteligenţei artificiale.

Cercetările globale întreprinse în domeniile nanotehnologiilor, deşi cunoscute la nivel intenţional şi declarativ, aveau un pronunţat caracter secret şi prohibitiv. Erau foarte puţini cei care ştiau, destul de exact, amploarea şi rezultatele obţinute. Despre ele se discuta doar la nivelul unor elite, unde se luau hotărârile de finanţare şi direcţiile de dezvoltare. Nici chiar cercetătorii

implicaţi nu deţineau toate elementele, experimentele fiind fragmentate astfel încât să elimine posibilitatea integrării lor, la niveluri necontrolate. Această sarcină revenea unui colectiv restrâns de specialişti, coordonat de către profesorul Matheus Wiellering – care raporta în faţa *Boardului.* Dată fiind această situaţie, eu trebuia să realizez şi să fac operaţional acest *Centru* în cel mult doi ani de zile, păstrând un secret strict asupra destinaţiei principale.

— Este prima mea vizită în această ţară, Veronica. Tu eşti primul om pe care l-am cunoscut aici. Eşti de acord să mă consiliezi puţin, până mă adaptez şi eu la realităţi?

— Ce înseamnă" *consiliere*"? Nu vreau să par nepoliticoasă, dar nu cred că-ţi pot fi de folos cu multe lucruri. Eu, deşi sunt născută şi crescută în această ţară, am trăit mai mult într-un univers închis. Cel academic. Părinţii mei, sunt unul profesor iar altul judecător. Nu cunosc mulţi oameni, iar cei pe care-i cunosc sunt la fel ca mine.

— Mă gândeam că-mi poţi vorbi despre oamenii de la Universitate, de la Aşezământul Catolic, cei cu care trebuie să interacţionez pentru a construi acest spital.

— Fireşte că am să fac acest lucru – oricând voi putea, am să te ajut! spusese Veronica în timp ce mă privea cu o figură foarte serioasă, direct în ochi.

— Îţi mulţumesc de pe acum! Ştii, mă tot gândesc la întâmplare, la hazard, la neprevăzut. Când te-am văzut pe aeroport eram preocupat de cei pe care-i voi cunoaşte în Chile, în Valparaiso, la ce am de făcut şi cu cine. Îmi doream să cunosc pe cineva din Valparaiso. Şi uite că te-am întâlnit pe tine.

— Crezi în întâmplare? în hazard? Eu sunt catolică, nu pot fi de acord cu asta!

— Nu ştiu ce să spun, eu nu am voie să mă bazez pe întâmplare ori hazard în munca mea. Dar ele apar de multe ori. Chiar şi în viaţa mea deşi, de multe ori, am avut senzaţia că multe lucruri au fost predestinate.

— Eşti credincios?

— Fiecare om crede în ceva. Genomul uman include nevoia de credinţă, alături de cea de socializare. Cred în ordinea universală pe care eu o numesc Dumnezeu. Nu cred în Dumnezeul tuturor, eu îmi clădesc în suflet propriul Dumnezeu.

Veronica mă asculta atentă şi foarte liniştită. Nimic din comportamentul ei nu demonstra dacă e ori nu de acord cu mine. După un moment mai lung de tăcere, a spus:

— Divinitatea este peste tot! Oamenii o caută însă, de multe ori, acolo unde nu poate fi. Dumnezeu este cu noi şi în noi. Trebuie să credem asta. Este ultima barieră a omenirii. După ce va fi trecută, oamenii nu vor mai fi oameni, vor fi numai nişte roboţi. Nu mai este mult până atunci, cel puţin asta mi-a spus unul dintre profesorii mei.

— Pot să te întreb: cine eşti tu, Veronica Parra? Dacă consideri întrebarea prea îndrăzneaţă ori nelalocul ei, să nu-mi răspunzi!

— Nu e niciun secret, şi dacă e să lucrăm împreună va trebui să vorbim şi despre asta. Sunt medic, doctor în microbiologie. Lucrez, aşa cum am spus, la spitalul Aşezământului Catolic şi predau la Universitate. Am treizeci de ani, necăsătorită, un copil – Cybele, de şapte ani. Acum vin din Africa unde am lucrat, şase luni de zile, în Congo şi Sudan, într-un spital de campanie contra Ebola. Cam atât. Altceva nimic important. Acum e rândul tău.

— Să zicem că sunt constructor, treizeci şi cinci de ani, necăsătorit, fără copii, fără obligaţii ori angajamente. Am o viaţă monotonă, de la douăzeci de ani lucrez pentru aceeaşi companie, pe diferite proiecte. Cam atât.

Am rămas tăcuţi multă vreme. Fiecare se gândea la ce spusese celălalt.

Capitolul 4

Veronica Parra, doctor în microbiologie, finalizase cu succes studii la Paris şi Berlin. Cu o teză revoluţionară de doctorat dedicată susţinerii practice a *Legii Rezultatelor Accelerate* a lui Geene Kurzwetel, ea a reuşit să

demonstreze acţiunea în spirală a nanoboţilor precum şi modul în care aceştia comunică şi se grupează între ei, pe baza unor semnale chimice. Deşi avea deschise uşile marilor universităţi ale lumii precum şi a unor prestigioase institute de cercetare, preferase să se întoarcă în Chile şi să lucreze în cadrul Spitalului de pe lângă Universitatea Aşezământului. Unul dintre motive fusese acela că, sedusă de farmecele unui bărbat, rămăsese însărcinată în timpul studiilor de la Paris. Aşa-zisul iubit s-a făcut nevăzut – nu înainte de a-i cere acesteia să renunţe la sarcină. Veronica, ca şi părinţii ei, era catolică convinsă, un astfel de act fiind considerat o monstruozitate, o gravă încălcare a dogmelor bisericeşti, drept pentru care a născut o fetiţă pe care a botezat-o Cybelle. Încă de la naştere, aceasta a devenit încântarea întregii familii Parra, astfel încât greşeala Veronicăi se transformase într-o binecuvântare pentru aceştia. Deşi se baza pe sprijinul familiei, Veronica a ales să-şi abandoneze cariera de excepţie ce o aştepta în Europa şi s-a întors în Chile, preferând să fie alături de fiica sa, pe care o iubea enorm. În momentul în care s-a luat decizia utilizării nanoboţilor în eradicarea Ebola, în condiţiile unei acute nevoi de specialişti, profesorul Wiellering care o consiliase la întocmirea tezei de doctorat, a contactat-o şi i-a propus participarea. Fără să stea prea mult pe gânduri, a acceptat. Era vorba de o perioadă de doar şase luni de zile. Cybbele era destul de mare, iar munca în sine îi oferea prilejul de a-şi verifica în practică teoriile. Nici nu se putea o mai potrivită oportunitate de experimentare a acestora. În Sudan s-a dedicat total luptei cu virusul. La rugămintea profesorului Wiellering a întocmit zilnic un jurnal cu cazurile tratate, evoluţiile şi rezultatele clinice. A constatat foarte repede potenţialul uriaş al respectivei tehnologii, modul în care, cu ajutorul ei, se putea remodela viitorul medicinii. Vindecările erau miraculoase. Nanoboţii se comportau ca o veritabilă armată care transportă în celulele bolnave medicaţia, distrugând virusul. După aceea se autodistrugeau, în timp ce alţii preluau funcţiile celulelor sanguine, întărind

imunitatea organismelor. Medicii lucrau în echipă cu tehnicienii unei companii, despre care nu ştiau nimic şi care acţionau ca o adevărată structură militară. Procedura medicală stabilea ca nanoparticulele, mai mici de câteva mii de ori decât firul de păr, construite pe o structură din carbon, cu un microprocesor integrat, să fie înveliţi cu oxigen şi încărcaţi cu substanţele medicamentoase necesare anihilării virusului. Erau introduşi apoi în corpul bolnavilor, prin intermediul unui cateter, într-o soluţie în suspensie, fiind dirijaţi prin intermediul unui câmp electromagnetic, generat de nişte dispozitive care permiteau urmărirea lor, pe un ecran de computer. Erau conduşi către organele bolnave, funcţiile pacienţilor fiind permanent monitorizate de către aparate. Tot procesul era integral digitalizat. Acest lucru oferea echipei interdisciplinare de medici posibilitatea de a interveni în timp real asupra pacientului, cu medicaţia necesară. Tot ceea ce văzuse şi trăise Veronica în Africa i se părea de domeniul fantasticului. Cu adevărat mâna lui Dumnezeu! În şase luni de zile, deşi numărul de echipamente era insuficient faţă de mulţimea bolnavilor, s-a reuşit izolarea focarelor de Ebola, urmată de regresia acestora.

La întoarcerea în Paris, la încheierea stagiului de şase luni, avusese o întâlnire cu profesorul Wiellering. Îi prezentase, pe larg, concluziile observaţiilor sale şi un set de propuneri care putea îmbunătăţi tehnologia – din punctul de vedere al microbiologului. Profesorul o întrebase ce are de gând să facă mai departe, dacă nu cumva ar dori să se ocupe, în continuare, de aceste cercetări. Nu erau încă destul de clare mecanismele care făceau posibilă comunicarea între nanoboţi, modul în care aceştia se asociau pentru a obţine efectul scontat. Un singur nanobot nu putea face mare lucru, mai mulţi, asociaţi într-un lanţ, acţionând în comun şi în acelaşi sens, deveneau, în schimb, o armă eficientă. Profesorul i-a vorbit de proiectul *Consorţiului* de a construi la Valparaiso, cu finanţare de la OMS şi Vatican, un laborator de cercetare şi experimentare a utilizării nanoboţilor pentru crearea de

organe umane artificiale, în special pancreas şi plămâni, urmând ca, într-o etapă ulterioară, să se concentreze resurse pentru implanturile neuronale.

— Cum de Biserica Catolică, la vârful ei, este interesată de finanţarea unui astfel de proiect? Cum să realizezi organe artificiale pentru oameni, care sunt creaţia lui Dumnezeu? întrebase Veronica mai în glumă, mai în serios.

— E mult de explicat Veronica. Noua conducere a Bisericii a conştientizat eroarea în care se zbate rasa umană. Până acum câţiva ani se spunea că secolul XXI va fi *„al credinţei ori nu va fi deloc”*. Oamenii de ştiinţă au arătat însă că acest secol şi, mai ales, cele următoare, vor trebui să fie ale ştiinţei şi ale respectului reciproc între toate formele de viaţă. Lumea noastră se află într-un impas existenţial: se va schimba ori va cunoaşte extincţia. Nu există alternative. Dogmele de mii de ani, restilizate, nu mai pot fi de folos. Viaţa şi fundamentele ei trebuie rescrise din temelii. Acum, nu mai târziu. Ai şansa de a pune umărul la noua creaţie, de data aceasta a omului, nu a lui Dumnezeu: *Omobotul!*

— Mă speriaţi d-le profesor, i-a răspuns Veronica, vădit siderată de cele spuse de către acesta. Eu sunt catolică convinsă, cred în Dumnezeu-Tatăl şi Dumnezeu-Fiul, cred în valorile universal valabile, în *Actul Creaţiei* şi unicitatea lui!

— Nu poţi să te rezumi la atât. Tot ceea ce spui este parte a dogmelor cu care ai crescut din copilărie. Eşti om de ştiinţă, ai văzut cum oamenii, cu ajutorul acesteia, pot fi întorşi din morţi. Ai tratat sute de oameni goliţi de sânge, în agonie, cu o tehnologie care face parte din însuşi *Actul Creaţiei* de care vorbeşti. Oamenii îi recreează pe oameni! Omul se recreează pe sine şi devine Supraom! Cu sau fără Dumnezeu.

— Adevărat domnule profesor, am trăit toate aceste lucruri, am văzut oameni revenind din morţi, dar nu cred că acest lucru s-a întâmplat în absenţa voinţei divine. În toţi anii de studiu am învăţat că nimic nu este la

întâmplare, că hazardul există, dar are un loc mic în ştiinţă. Ce va fi *Supraomul* lipsit de credinţă? O maşinărie? Un robot umanizat? Un zombie?

— Nimic din toate astea, va fi un om robotizat… acolo trebuie să ajungem. Imun la boli, supereficient, sieşi suficient, trăind veşnic… ori pe aproape.

— Trist tablou domnule profesor! Nu vreau să trăiesc o astfel de realitate, spusese Veronica, râzând forţat, nervos, pentru a-l întrerupe cumva pe profesor din tirada lui.

Profesorul a tăcut. A privit-o fix ceva timp după care, ridicându-se din fotoliu, i-a spus:

— Veronica, eu cred în tine, în capacităţile tale profesionale şi umane. Vreau să faci parte din Consiliul Ştiinţific care va conduce acel laborator. Vor lucra acolo mulţi cercetători, se vor face multe experimente de inteligenţă artificiala, se vor realiza organe umane, nu ştiu exact ce şi cum va fi până la urma. Nu eu sunt cel care hotărăşte. Aş vrea să mă ţii la curent cu evoluţiile. Experimentele noastre sunt o armă. Ca în cazul fiecărei arme, e important să nu te afli în bătaia ţevii, să fii tu cel ce o ţine de mâner.

Plecase către aeroport total bulversată. Profesorul parcă nu mai era cel pe care-l cunoştea. Citise în ochii lui semene de nebunie şi de teamă în acelaşi timp. Era ceva ce-o înspăimânta.

— Fie ce-o fi! şi-a spus Veronica, oricum nu am alte variante. Tot trebuie să mă întorc la Valparaiso, îmi este dor de Cybelle şi de părinţi. Voi vedea ce va mai fi. Lumea nu se poate schimba atât de rapid, nu se poate dezumaniza aşa. Profesorul este obosit şi surescitat!

— Veronica, rememora ea spusele profesorului, gândeşte-te că în anii 1980 a fost inventat computerul personal, în anii 1990 a fost inventat internetul, în scurt timp a apărut transmisia Wi-fi şi toate celelalte, pe care nu le mai enumăr acum. Ştiinţă – numele tău e globalizare! Până în 2025 – 2030 vom avea implantul neuronal ce va înlocui computerul şi se va conecta direct la internet. Ai

să-mi trimiţi e-mailuri cu rapoarte fără să accesezi laptopul, pentru că-l vei avea implantat în creier!

Se şi închipuia cu un microcomputer implantat în creier. Ce naiba, chiar aşa? Şi cu viaţa personală cum va fi, trăiri, sentimente, afecţiune, ură, compasiune. Se zburlise. Nu, nu trebuie să fie aşa! Taxiul oprise în faţa terminalului de plecări de la aeroportul Charles de Gaulles. A plătit şi s-a îndreptat către check-in. Trecută de control, înainte de îmbarcare, s-a gândit să sune acasă, la Valparaiso, să o audă pe Cybelle, să-i spună că o iubeşte şi că o va vedea în curând. A constatat că are telefonul descărcat şi că trebuie să-l încarce urgent. Dar unde? Nu vedea nicio priză liberă. Poate acolo… lângă geamurile dinspre pistă – e o priză liberă dar parcă e blocată de un bărbat înalt, bine făcut, ce se pare că visează privind spre avioane. „Cred că nici măcar pe alea nu le vede, a zâmbit în sinea ei Veronica. Nu am ce face, am să-l deranjez”.

— Îmi cer scuze, e posibil să-mi pun telefonul la încărcat în priza de lângă dumneavoastră?

Capitolul 5

Elveţia. St. Moritz. Hotel Suvretta. Într-o totală discreţie, într-unul din saloanele hotelului straşnic păzit de forţe de ordine şi securitate, a avut loc o întâlnire a *Boardului Consorţiului* cu adevăraţii lui stăpâni – *Grupul.* Acesta a fost constituit după sfârşitul Celui de Al Doilea Război Mondial, aproape în paralel cu eforturile de aşezare a Europei într-o nouă structură care, în timp, va deveni ştiuta Uniune Europeană. Sunt bine cunoscute forţele şi interesele care au dus la declanşarea celor două conflicte majore ale secolului trecut, rezultatul lor fiind reaşezarea centrelor de putere la nivel mondial. Mai puţin cunoscute sunt însă forţele oculte care au fost adevăratul motor al celor două conflagraţii, în spaţiul public circulă dovezi de necontestat că în spatele lor, ca de altfel şi a altor astfel de acţiuni nefaste, au stat mereu aceleaşi centre de putere financiară şi industrială. Acestea au contribuit decisiv la înclinarea balanţei, de o parte ori alta, în funcţie de interesele lor şi nu a naţiunilor beligerante. *Grupul,* fusese

la început o asociere a principalilor actori de pe piaţa financiar bancară şi industrială, cu puternice implicaţii în eforturile de război, de ambele părţi ale conflictului. Potrivit principiului că cine face şi desface, regăsim aceiaşi actori şi în efortul de refacere a economiilor distruse de război a statelor din Vestul Europei. Toate aceste acţiuni concertate aveau un numitor comun: *Capitalul,* Stăpânii banilor erau şi stăpânii acestor companii pe care le întâlnim şi în ziua de azi, rebranduite. După sfârşitul războiului şi calmarea cât de cât a situaţiei din Europa, pe fondul avansului bolşevic, *Capitalul* hotărăşte să se reîntoarcă în Europa de Vest unde preia frâiele şi impune direcţii comune de acţiune. Pentru că politicienii trădaseră, vezi cazurile lui Lenin şi Hitler, *Capitalul* hotărăşte înfiinţarea *Grupului,* ca principal instrument de promovare a politicilor şi intereselor proprii, precum şi a controlului absolut. La data celor povestite, *acesta* era structurat pe trei inele de putere, după cum urmează:

Primul inel, cel al *înţelepţilor,* era compus din cinci oameni. Se bănuia că aceştia sunt deţinătorii şi reprezentanţii lumii financiar-bancare, industriale şi mass-media. Deciziile se luau în comun, în cadrul întrunirilor din *Consiliul înţelepţilor* şi trebuiau să întrunească acordul tuturor. Inelul al doilea era constituit din *Comitetul Executiv,* o structură formată din reprezentanţi europeni şi americani care avea sarcina de a pune în operă deciziile *Consiliului înţelepţilor.* Inelul exterior revenea *Inocenţilor,* avea circa trei sute de membri şi reunea persoane cu mare putere de influenţă, formatori de opinie, şefi de state şi guverne, şefi de mari companii, diverse personalităţi. Erau selectaţi şi invitaţi la întruniri în funcţie de aria intereselor şi a preocupărilor. *Inocenţilor* le revenea sarcina de a transmite mesajele primelor două inele de putere ale *Grupului* către lumea exterioară.

Pentru că situaţia devenea din ce în ce mai complexă şi greu de gestionat direct de către Grup, a fost înfiinţat *Consorţiul,* care avea menirea de a coordona înfăptuirea obiectivelor stabilite la nivel conceptual de primele două

inele. În fapt, *Consorţiul* era un gigant financiar-bancar şi industrial care îngloba cele mai puternice entităţi economice din domeniile de maxim interes ale economiei mondiale. *Consorţiul* era condus, la rândul său, de către un *Board,* compus din reprezentanţii structurilor constituente şi un Şef Operaţional, care raporta, direct, *Consiliului înţelepţilor.*

XXX

În anticamera unui birou, aşezat într-un fotoliu îmbrăcat în piele albă, stătea David Ghiver privind peisajul minunat al munţilor de lângă hotel. David Ghiver, Şeful Operaţional al *Consorţiului,* era un bărbat de circa şaizeci de ani, uscăţiv, potrivit de înalt, cu trăsături fine, delicate. Avea mâini lungi, cu palme a căror piele era străbătută de vene albăstrii. Deşi plăcut la înfăţişare, emana în jurul său un aer de răceală, fiind temut de toţi. Avea ochi verzi, pătrunzători, ce parcă radiografiau interlocutorii, punându-l pe fiecare la locul lui, fără cuvinte. Ghiver avea un singur stăpân – *Primul înţelept,* cel mai în vârstă şi influent dintre *înţelepţi.* Cel care-i fusese sprijin şi mentor. De fiecare dată când se întâlnea cu acest om, îl lua cu furnicături pe şira spinării. Sorbind alene dintr-o cană cu ceai, rememora o întâlnire anterioară cu acesta. „Oare ce se mai întâmplase cu Michael?”

XXX

În urmă cu doi ani de zile fusese chemat de acelaşi personaj la New York. îl primise în Manhattan, într-un birou situat deasupra uneia dintre filialele băncii sale. Aşteptase câteva ore. Bătrâna secretară îi spusese că acesta este undeva, la un spital, că va veni curând. Pe înserat, când David se gândea dacă nu ar fi cazul să plece, şi-a făcut apariţia. David Ghiver îl cunoştea pe *înţelept* de mic copil, de când venea, trimis de bunicul şi tatăl său, să aducă corespondenţa de la banca la care lucrau cei doi. Îi plăcea să facă asta, se simţea important şi *înţeleptul* îl primea cu toată seriozitatea. *Înţeleptul* era un bărbat ascetic, înalt, fără vârstă, îmbrăcat mereu corect şi elegant, indiferent de oră. Emana în jurul său un miros de

tutun proaspăt, deşi nu fuma. Probabil un parfum, gândea mereu Ghiver. La intrarea în biroul acestuia, David a descoperit un altfel de om, diferit de cel pe care-l ştia. Arăta obosit şi neîngrijit, neras şi cu hainele în dezordine.

— Bună ziua, Excelenţă, l-a salutat acesta cu deferenţă.

— Bună, David. Te rog să-mi scuzi întârzierea lungă. Nu a fost planificată.

— Sunt aici pentru a vă servi!

— Îţi mulţumesc. Ştiu că mă pot baza pe tine. Vreau să vorbim pe tema cercetărilor nanobotice, unde aţi ajuns cu experimentele? Aveţi rezultate demne de interes? Pot fi utilizaţi în mod eficient, în medicina curentă?

— Suntem destul de avansaţi. În curând vom definitiva tehnologia fabricaţiei ţesuturilor umane cu ajutorul cărora să realizăm primul organ uman funcţional. Avem în laboratoare, în stadiu foarte avansat de concepţie, primul plămân uman. Implantul neuronal, de asemeni, se află în faza de experiment de laborator pe animale. Sperăm să obţinem acordul OMS pentru a trece la experimentele pe subiecţi umani.

— Cum se comportă nanoboţii în tratarea cancerelor şi a virusurilor?

— Aşa cum v-am informat, tratăm cu eficienţă maximă orice tip de cancer. Este o realitate de necontestat. Acelaşi lucru putem afirma şi în legătură cu anihilarea celor mai periculoşi viruşi. Campania recentă din Africa, contra Ebola, a spulberat orice îndoială în aceste privinţe. Putem adapta tehnologia nanobotică la orice tratament pe care-l necesită organismul uman. Avem protocoale şi scheme de tratamente pe care le putem face publice, când veţi considera că a venit vremea. Deşi încă foarte costisitoare, ele pot fi utilizate cu succes în medicină.

— Vom vorbi despre asta. Acum te-am chemat pentru altceva. Vin de la un spital. Am un nepot, după cum bine ştii Singurul meu nepot! Urmaşul căruia vreau să-i trec responsabilitatea imperiului pe care-l stăpânesc. A fost

diagnosticat cu o maladie gravă a pancreasului, neîntâlnită până acum, în această formă. Am fost însoţit de profesorul Wiellering care spune că medicina actuală nu are răspuns pentru aşa ceva. Cu toate străduinţele, fără o minune, nepotul meu Michael nu poate trăi mai mult de cinci ani. Pancreasul său se autodistruge.

Înţeleptul a tăcut. L-a privit pătrunzător pe David Ghiven, s-a ridicat din fotoliul pe care stătuse şi a început să se plimbe cu paşi mari, prin vastul birou, cu capul în pământ şi cu mâinile la spate. David, sub presiunea mărturisirii *înţeleptului,* impresionat de ceea ce auzise, s-a ridicat în picioare şi s-a retras cu spatele către unul din pereţii biroului, pentru a nu sta în calea acestuia. A spus:

— Doamne, este o grozăvie! Să ne rugăm să facă o minune, să nu se întâmple nimic rău.

— Cărui Dumnezeu să mă rog eu, David? Acelui Dumnezeu pe care l-am hulit şi negat toată viaţa? Eu care mă visam a fi egalul său? Eu care proiectez *omobotul,* negând *Actul Creaţiei* primordiale? Nu mă va ajuta acel Dumnezeu! David – tu trebuie să preiei lucrarea lui! Ai patru ani de zile să creezi pancreasul artificial. Din nanoboţi! Cu orice preţ. Oriunde.

XXX

— Bine ai venit, David! spuse înţeleptul strângându-i mâna.

Acum era acelaşi om, cel dintotdeauna. „Parcă nu îmbătrâneşte deloc. Oare câţi ani are cu adevărat? De când îl ştiu arată la fel. Sărit de o sută de ani, dar cu cât?” A întrebat abrupt:

— Spune-mi, David, în ce stadiu vă aflaţi cu pancreasul artificial? Situaţia lui Michael se deteriorează rapid.

— Destul de bine Excelenţă. Am constituit un grup de lucru în Germania care a pus la punct tehnologia. Urmează să construim structura de producţie pentru primul prototip. Acest lucru se va întâmpla în circa trei luni de zile. În maximum şase luni de zile vom realiza primul experiment. Pentru că nu vom avea mult timp la dispoziţie,

vom trece direct la cercetarea clinică pe subiecţi umani. Respectiv pe copii.

— Unde se vor desfăşura aceste experimente? Vreau ca ele să rămână secrete. Nimeni nu trebuie să ştie de starea lui Michael. Mai ales presa şi opinia publică.

— Va fi în Chile, La Valparaiso. Acolo vom construi un mare spital cu fonduri de la OMS şi Biserica Catolică. În cadrul acestuia, care va avea şi o puternică unitate de cercetare medicală, vom amenaja secţia de tratare, încărcare şi injectare structuri nanobotice. Bineînţeles că scopul principal va fi cel al producţiei şi testării pancreasului artificial.

— Cine se va ocupa de toate aceste lucruri? Este nevoie de multă competenţă, pricepere şi dăruire – nu poţi lăsa pe mâna oricui acest proiect!

— Desigur Excelenţă! Mă ocup personal. Va fi acolo Marck Nessel, cel cu proiectele din Asia şi Africa, care a coordonat campania de eradicare Ebola, de curând. E priceput în astfel de lucruri şi răspund de el ca de mine însumi.

— E bine! Am auzit despre el. L-am văzut şi la CNN. A făcut lucruri bune până acum. Sper să nu te înşeli. Păcat că după ce a plecat din Africa s-a redeschis un focar de ciumă bubonică în Madagascar. Să fii pregătit pentru asta!

— Sunt prolifici africanii, a afirmat David, mai mult ca răspuns la o chestiune ce-l preocupa pe el, decât la spusele *înţeleptului.* Populaţia continentului creşte cu treizeci şi cinci de milioane de oameni anual. Foametea, malnuriţia, bolile de tot felul – nu reuşesc să diminueze acest ritm. E înspăimântător!

— Vom vorbi despre asta David, cât de curând. Acum te rog să te concentrezi pe Valparaiso. Nu admit un eşec!

— Am înţeles a răspuns David Ghiver înclinându-se în timp ce se retrăgea cu spatele către ieşire.

— A… David, dacă nu ştiai încă. În ebraica veche *Ghiver* înseamnă *omul lui Dumnezeu.* Dacă nu poţi să fii, încearcă să-l înlocuieşti. Ne vedem mai târziu, la sesiunea cu întreg Grupul. Acum am înţeles de ce ai invitat şefi de

state şi guverne din America Latină.

Capitolul 6

Rulam cu viteză potrivită spre Valparaiso. Atent la drum şi peisaj, nu ezitam să-mi spionez cu coada ochiului partenera de drum. O simţeam nerăbdătoare să ajungă deşi încerca să ascundă acest lucru. Eu aş fi prelungit drumul până la sfârşitul lumii. Încercam să-mi fac un minim bilanţ al ultimilor ani şi constatam că nu făcusem altceva decât să muncesc, că fusesem o rotiţă bine plătită a unui angrenaj silenţios, numit *Consorţiu.* Devenisem un bun profesionist, o maşinărie setată pentru succes, fără viaţă personală şi fără vreun loc anume, care să fie doar al meu. *Consorţiul* îmi oferea posibilitatea de a avea aproape tot ceea ce mi-aş fi putut dori, dar de fapt, nu aveam nimic. Întâlnirea Veronicăi mă făcuse să mă gândesc dacă nu cumva ar trebui să fiu preocupat şi de altceva. Simţeam că anii trec pe repede înainte şi că eu tot un rătăcitor am rămas. Mă adaptam oriunde dar nu eram nicăieri acasă. Pe nesimţite, am parcurs şi ultimii kilometri ce ne despărţeau de intrarea în oraş. Veronica, care stătuse tăcută multă vreme, a spus:

— În curând vom intra în Valparaiso. Pot să te rog să mă laşi la Spitalul Universitar? Cybelle, însoţită de părinţii mei, mă aşteaptă acolo.

— Sigur! Numai să-mi spui pe unde să merg.

— E foarte simplu. Urmăm şoseaua până către coasta oceanului. Spitalul este undeva pe partea stângă. Tu unde vei sta?

— La Hotel Conception.

— E pe acelaşi drum. Pe malul Oceanului Pacific. O construcţie nouă. Un loc superb.

— Cum spui tu, am să văd cum va fi.

— Înţeleg că te grăbeşti foarte tare, sunt sigur că-ţi este foarte dor de Cybelle şi de părinţi, dar eşti prea încordată pentru a fi numai atât. Aş putea să te ajut cu ceva?

— Nu. Mulţumesc! într-adevăr mă grăbesc. Cybelle trebuie să facă nişte analize şi investigaţii medicale şi

vreau să fiu prezentă. Să le lucrez eu. Părinţii mi-au vorbit despre nişte simptome ce-mi dau de gândit. Azi ar fi avut un început de criză. Trebuie să văd despre ce este vorba.

— Ar putea fi ceva grav?

— Nu ştiu, voi vedea după ce am rezultatele analizelor şi investigaţiilor.

Ascultând de indicaţiile Veronicăi am parcurs străduţele destul de înghesuite care se deschid din şoseaua principală şi duc către Spitalul Universitar. Am intrat în curtea acestuia şi am oprit în parcarea laterală intrării principale. Am stopat motorul maşinii şi am vrut să deschid portierele. Veronica şi-a pus mâna pe mâna mea, oprindu-mă.

— Îţi mulţumesc pentru drum! Te rog să-mi permiţi să trimit pe cineva, mai târziu, după bagajele mele. Faptele bune nu rămân niciodată uitate! S-a aplecat către mine şi m-a sărutat pe obraz. La revedere! Sigur am să te caut!

A ieşit din maşină şi s-a îndreptat grăbită către intrarea în spital. Am urmărit-o cu privirea până mi-a fost ascunsă de uşile mari ce s-au închis în urma ei. Cu părere de rău am pornit către hotel. Aveam multe lucruri de făcut, nu aveam schimburi şi eram şi foarte obosit. Şi printre toate acestea era şi un gând ce nu-mi dădea pace. Ce era cu Cybelle de părea Veronica atât de agitată?

Capitolul 7

St. Moritz. Înainte de întâlnirea Grupului. Acelaşi birou în care *înţeleptul* purtase discuţia cu David Ghiver. La o masă mare, rotundă, stăteau patru bărbaţi şi o femeie, aşezaţi în jurul acesteia astfel încât fiecare să-i poată privi direct şi uşor pe ceilalţi. Aşezarea şi înfăţişarea lor sugera faptul că acolo, în jurul mesei, sunt egali cu toţii. Beau ceai, ca într-un ritual străvechi, păstrând o tăcere absolută. În încăpere nu se auzeau decât rarele mişcări pe care le făcea unul ori altul. Niciunul nu privea superbul peisaj ce se expunea privirilor prin ferestrele mari. Erau absorbiţi de propriile gânduri, analizau ceea ce discutaseră până în acel moment. La nivel planetar, se întâmplau lucruri ieşite din tiparele normale. Lumea parcă

îşi ieşise din făgaş şi se îndrepta nebună către un sfârşit iminent, punând sub semnul întrebării însăşi rasa umană. Unul dintre *înţelepţi* vorbise despre suprapopulare şi efectele ei, de faptul că planeta Pământ nu poate susţine decât patru din cele şapte miliarde de oameni, despre poluare şi efectele încălzirii globale. Continuase cu frământarea continuă a populaţiilor musulmane, cu exodul acestora către o Europă care avea să devină în curând a acestora şi nu a creştinilor*. Înţelepţii* considerau a fi o ameninţare stabilitatea Rusiei, aflată sub mâna unui conducător puternic ca şi ascensiunea economică, fără precedent a Chinei. Harta lumii se rescria sub ochii lor, ca urmare a unui război purtat cu altfel de arme, periclitându-le controlul.

— Excelenţelor, spusese un alt *înţelept,* cu toţii suntem de acord că pentru noi este mai important *Controlul* decât banii. Pământul se îndreaptă către apocalipsă şi noi suntem chemaţi, iarăşi, să restabilim echilibrul. Politicienii pe care noi îi numim pe posturile lor devin laşi şi trădători. Trebuie să accedem la un alt stadiu! Cel în care *Consiliul înţelepţilor* să treacă direct şi neîntârziat la aplicarea măsurilor necesare corectării acestor anomalii. Pentru a reuşi, trebuie să impunem un singur guvern mondial, o singură formă de organizare socială şi o singură religie.

— Ce facem cu democraţia, cu principiile libertăţii şi egalităţii? întrebase cu un zâmbet cinic singura femeie dintre ei.

— Democraţia, intervenise un altul, este cel mai nociv lucru care i se poate întâmpla unui popor. Praf în ochii mulţimilor. Iluzia cu care manipulezi naţiunile. Oamenii nici la naştere nu sunt egali. Unul se naşte în puf, iar altul în ţărână. În ce constă egalitatea?

— Populaţiile trebuie conduse, determinate să se comporte predictibil şi ordonat, nu lăsate să-şi determine singure soarta, spusese un altul.

— Cum vom realiza toate aceste lucruri şi în cât timp, întrebase iarăşi femeia. Cum vom proceda cu cele şapte

miliarde de oameni ai planetei? Cum îi vom determina să meargă pe drumul pe care noi îl considerăm corect?

— Planeta trebuie aerisită, intervenise primul *înţelept.* Prin orice mijloace, şi aici avem un arsenal important. Vom recurge, la nevoie, la stoparea capacităţii de reproducţie a unor colectivităţi umane. V-am cerut să fiţi de acord cu mine să procedăm aşa în Africa şi aţi refuzat. Azi avem un continent populat cu două miliarde de oameni, cu un ritm de creştere cu treizeci şi cinci de milioane de indivizi anual. Enorm de mult în raport cu resursele. Cheltuim sume imense pentru a susţine o populaţie la pragul subnutriţiei şi sărăciei, care poluează şi distruge mediul înconjurător. Vă întreb: are Pământul nevoie de acest lucru? Sigur nu!

Înţeleptul luase o pauză pentru a lua o gură de ceai. Continuase cu acelaşi ton egal:

— Are nevoie economia mondială de aşa ceva? Sigur! încă mai are. Uriaşa piaţă de desfacere aduce profituri imense. Îi tratăm, pe ei şi pe alţii, ca pe o groapă de gunoi în care deversăm tot ceea ce nu avem nevoie. Dar până când?… Cât de curând toate aceste lucruri se vor întoarce împotriva noastră şi, dacă nu suntem atenţi, vor genera extincţia omenirii. Evoluţia rasei umane a atins nivelul ei maxim. *Actul Creaţiei* a ajuns la final. Omul, fără o intervenţie exterioară, nu va putea face faţă provocărilor viitorului. Trebuie să gândim măsuri al căror efect să devină vizibil peste câteva zeci de ani, poate sute. Trebuie să concepem *Super-Omul, Omobotul* care va fi capabil să colonizeze Universul. Este nevoie de modificarea genomului uman, să-i rescriem parametrii de funcţionare, să creăm o nouă rasă umană. Societatea viitorului nu va cunoaşte democraţia şi libertinismul. Ea va fi compusă din indivizi atent selectaţi genetic, imuni la boli, capabili să trăiască sute de ani. Şi aceştia nu pot fi de ordinul miliardelor!

— *Înţelepţii* îl priveau şi ascultau pe vorbitor fără să clipească. Cuvintele lui erau în deplină rezonanţă cu convingerile lor. Noua societate era idealul către care

aspirau. Doreau să devină egalii unui Dumnezeu pe care nu-l recunoşteau. Pentru ei *Actul Creaţiei* nu exista. Doar întâmplarea făcuse posibilă apariţia vieţii pe pământ. Şi dacă se întâmplase aşa – era rolul şi răspunderea lor, unilateral asumată, să ducă mai departe devenirea umană. Visau la o lume uniformă, condusă dintr-un singur centru, organizat într-o singură formaţiune statală cu o singură religie. *Statul Omenesc şi Religia împăcării şi Respectului.* Cu toate formele de viaţă, de pe pământ şi Univers. Având ca celulă de bază, *Omobotul.*

Fireşte că ei şi urmaşii lor se vedeau *Centrul de Comandă* al acestui Stat. *Consiliul înţelepţilor.* Care veghează la bunul mers al lucrurilor.

— Cum vom reuşi să realizăm toate aceste lucruri? întrebase un *înţelept* care nu spusese nimic până atunci, în cât timp?

— Destul de repede. Câteva zeci de ani. Deja producem organe umane artificiale. În curând vom definitiva implanturile neuronale ce vor fi introduse în Greierele umane. Odată ajunse acolo ele vor oferi posibilitatea ca omul să acceseze direct internetul, fără alte dispozitive ajutătoare. Fireşte că implantul va constitui şi un veritabil mijloc de control. După cum ştiţi, fiind şi voi beneficiari de mulţi ani, putem prelungi viaţa umană cu zeci de ani. Deţinem tehnologii şi tratamente pentru cele mai cumplite boli, dar aceste facilităţi nu pot fi pentru toţi. Cum spuneam, nici la naştere oamenii nu sunt egali. Ne luptăm de peste o sută de ani să realizăm *Super Rasa Umană.* Cred că acum suntem cu adevărat pregătiţi. Ce ziceţi?

— Eu cred că ar trebui să ne grăbim, luase cuvântul *femeia înţelept,* privindu-i în ochi. Nu trebuie să uităm ceea ce s-a întâmplat în lume în ultimul secol şi nu numai. Noi trebuie să facem mai mult decât statele şi politicienii lumii pentru rasa umană, dar este nevoie de foarte multă atenţie ca acţiunile întreprinse să nu se întoarcă împotriva noastră. E adevărat că influenţa şi averile noastre au sporit exponenţial, că deţinem puterea absolută şi controlul total

peste cele mai importante părţi ale acesteia. Cu toate acestea, oamenii ne-au dat planurile peste cap de multe ori. Istoria s-a repetat de fiecare dată. În Europa, începând cu Marx, toţi cei în care am avut încredere au trădat. Marx, trebuia să scrie o doctrină care să erodeze influenţa bisericii şi să asigure îndobitocirea ideologică a noii clase sociale, ivite în urma *Revoluţiei Industriale.* Şi ce a făcut Marx? S-a asociat cu Engels şi a scos un materialism de care nici acum nu am scăpat în totalitate. Spunea că *„religiile sunt opiumul popoarelor…”* Consumase el mai mult opiu decât întreaga biserică! Şi Lenin? continuase ea… Lenin în care am avut atâta încredere şi în care am investit resurse imense? S-a lepădat de noi pentru a-şi construi propriul imperiu. L-am crescut apoi pe Hitler, ca să oprim ascensiunea bolşevică şi el s-a apucat de epurări rasiale, exterminând tocmai naţia care-l ridicase la putere. Ne-am dorit puterea şi controlul absolut asupra maselor. Le-am îngenuncheat. Şi ele s-au ridicat, de fiecare dată! Au apărut şi dispărut imperii, au fost molime, războaie, sclavagism, dictaturi, foamete, extincţie naturală. Tot ce a putut fi mai rău – a fost încercat de rasa umană. Care nu s-a lăsat îndobitocită – indiferent de cât de mulţi ani au trecut până să se deştepte.

— Tocmai de aceea va trebui să modificăm genomul uman, să utilizăm cele mai avansate tehnologii pe care le deţinem şi le experimentăm, în perfecţionarea rasei noastre.

— Şi cu Dumnezeu ce facem, unde este locul lui? întrebase iarăşi femeia… cine îl înlocuieşte?

— Noi! Noi vom fi Dumnezeii noii lumi!

Capitolul 8

— Mami, mami, ce bine că ai venit, a exclamat Cybelle sărindu-i în braţe Veronicăi. O zărise intrând în holul mare al Spitalului Universitar – se smulsese din mâna bunicului său şi fugise către ea. Cybelle era o fetiţă de circa şapte ani, cu păr blond şi ochi verzi cu irizaţii violete, trăsături fine şi regulate. O Veronică în miniatură. Un copil frumos şi bine dezvoltat, potrivit vârstei sale. Universul ei

era constituit de mamă şi cei doi bunici! Era îngerul şi binecuvântarea familiei Parra. Bine instruită, avea de cele mai multe ori o abordare extrem de serioasă a diferitelor situaţii de viaţă.

— Eu de ce nu am tată? o întrebase într-o zi pe mama ei… Toate prietenele mele au!

Întrebarea a prins-o pe Veronica total nepregătită. Ce să facă? Să-i spună adevărul, să o mintă? Era oare îndeajuns de mare pentru a înţelege?

— Fireşte că ai şi tu tată. A rămas undeva la Paris. Când ai să creşti mai mare, o să mergem amândouă să-l vedem. Ori poate are să vină el, într-o zi, la tine aici.

Nu ştia ce a înţeles Cybelle, deoarece aceasta a privit-o intens, i-a mulţumit pentru răspuns şi a cerut voie să meargă la joacă. Veronica nu minţise prea mult. Credea că tatăl fetei ar putea fi la Paris şi că, într-o zi, va veni să-şi vadă copilul. Discutase acest lucru cu părinţii săi. Mama sa o întrebase:

— Dar tu de ce nu te gândeşti să-i aduci un tată? Eşti tânără, frumoasă, deşteaptă, ce-ţi lipseşte? Mai ieşi din laboratoarele acelea şi uită-te în jurul tău!

Ieşise. Se uitase o vreme. Nu văzuse nimic interesant şi abandonase ideea.

Acum, strângându-şi în braţe copila, o năpădise plânsul. Cea mai mare suferinţă a ei în Africa fusese lipsa Cybellei. Pentru a uita de acest lucru se refugia în muncă, până aproape de capătul puterilor. Dar asta fusese acolo. Acum era acasă, lângă Cybelle. Totul avea să fie bine. Trebuia să fie aşa!

S-au apropiat şi părinţii săi. Fără să o slăbească pe Cybelle din braţe, i-a sărutat cu drag. Lacrimile i se scurgeau pe obrajii îmbujoraţi de fericire.

— Bine ai venit, Veronica! i-a spus tatăl. Doamna Parra începuse să plângă şi ea.

— Bine v-am găsit. Mă bucur că am ajuns, în sfârşit, acasă.

Prima care s-a calmat a fost Veronica. Şi-a luat deoparte tatăl. L-a întrebat:

— Spune-mi te rog, care e situaţia Cybellei? Ce s-a întâmplat??

— În ultima lună de zile, Cybelle a avut unele probleme de sănătate. Acuza dureri abdominale, stări de greaţă, lipsă de poftă de mâncare, apatie. Pentru a nu te speria, nu ţi-am vorbit despre ele atunci, când au debutat. Fireşte că am fost la doctorul Müller care i-a prescris şi aplicat un tratament, pe care l-a considerat potrivit şi care, a avut un efect bun. După o perioadă de două săptămâni, simptomele s-au repetat cu o frecvenţă destul de mare, culminând ieri cu o stare apropiată de criză. Aflând că azi te întorci în Valparaiso, doctorul Müller a decis să reia analizele şi investigaţiile, să le lucrezi chiar tu. A apelat la ajutorul doctorului Englerhart.

— Bine, aprobase Veronica, unde este doctorul Müller? A venit?

— Este în cabinetul lui Englerhart, te aşteaptă. Mi-a spus că a vorbit cu tine şi ştie că soseşti în această zi.

— Vă rog să aşteptaţi aici! Am să merg la ei să văd despre ce este vorba.

Cu paşi repezi s-a îndreptat către liftul din hol. Cabinetul doctorului se afla la etajul trei al clădirii, învecinat cu laboratorul ei. De obicei urca pe scări, nu folosea liftul niciodată, dar azi nu voia să mai irosească timp. Deja îşi făcea diferite scenarii.

— Bună ziua, domnilor doctori, a spus Veronica intrând în cabinetul doctorului Englerhart. Ciocănise la uşă dar nu aşteptase niciun răspuns, nu avea timp de formalităţi, erau colegii ei şi trebuia să afle care e situaţia Cybellei.

— Bine ai venit, Veronica! răspunseseră cei doi medici, aproape în cor. Doctorul Müller era un bărbat de înălţime potrivită, cu nişte kilograme în plus pentru vârsta sa, cu păr grizonant, tuns scurt. Halatul alb pe care-l purta se vedea că nu era al lui. Negăsind unul pe potriva sa în cabinetul lui Englerhart, îl purta pe acesta închis doar la nasturii de jos. Era trecut de şaizeci de ani şi era prieten de o viaţă cu familia Parra. Doctorul Englerhart avea circa

patru zeci de ani, slab şi înalt, cu un nas acvilin. Era un bun profesionist, specializat în medicina internă, iniţiatorul unor tratamente revoluţionare în bolile ficatului şi pancreasului. Şi un vizionar în domeniul inteligenţei artificiale, unde avansase teorii revoluţionare. O iubea în tăcere pe Veronica, pe care o diviniza.

— Şi eu mă bucur că vă revăd, domnilor. Mi-aţi lipsit în această perioadă. Spuneţi-mi ce se întâmplă cu Cybelle, de ce aţi chemat-o aici?

— Veronica, intervenise doctorul Müller, aşa cum ţi-am spus la telefon, Cybelle a avut câteva simptome care m-au făcut să cred că pancreasul ei nu funcţionează normal. Am făcut analize şi explorări şi am constatat că într-adevăr aşa este. Pentru că m-am speriat puţin, ştii cât de mult ţin la Cybelle, l-am rugat pe doctorul Englerhart să verifice şi el toate aceste lucruri. De aceea ne aflăm azi aici. Părinţii tăi nu ştiu aceste lucruri, nu vreau să speriem inutil pe nimeni. Mi-am dorit să fii şi tu aici, să lucrezi analizele, să participi la investigaţii.

Veronica pălise la faţă ascultându-l pe doctorul Müller. Bănuia că sunt ceva probleme mai serioase de sănătate dar, la aşa ceva, nu se aştepta. Ceea ce auzea era o adevărată lovitură.

— Nu se poate, nu are cum să fie aşa, nu e drept! spusese ea, în şoaptă. Nu are cum să fie aşa!

— Nici eu nu pot să cred şi să accept aşa ceva, dar am zis că este mai bine să verificam, să luăm măsuri din vreme.

Doctorul Englerhart tăcea. Era bucuros că o revedea pe Veronica. Nu-şi putea lua ochii de la ea. Cu greu, a articulat:

— Haideţi să ne apucam de treabă, avem multe de făcut.

Capitolul 9

Clinica Genovier. Elveţia. Pe malul Lacului Leman, la douăzeci şi cinci kilometri de Geneva. La adăpostul unei păduri, *Consiliul înţelepţilor* construise un spital dedicat tratamentelor geriatrice pentru membrii *Grupului* şi

apropiaţii lor. Clinica, unicat la nivel planetar, avea dotări şi utiliza tehnologii de luptă împotriva îmbătrânirii ce profanilor le părea a fi de domeniul fantasticului. Într-o aripă a acestui spitalsanatoriu, etajul al treilea era rezervat pentru cazarea şi tratarea lui Michael, nepotul *înţeleptului.* Michael era un copil de circa zece ani, cu o faţă alungită, cu pometii puternic reliefaţi. În ochii lui trişti şi obosiţi se citea o suferinţă căreia se străduia să-i facă faţă cu greu. Stătea întins pe un pat-canapea, lângă una din ferestre, cu privirile pierdute către linia culmilor pe care mai mult le bănuia decât le vedea. Lângă el, pe un scaun mai jos, stătea *înţeleptul* care-i ţinea mâna stângă în palmele sale. Era aplecat către copil, ca şi cum ar fi dus o povară uriaşă pe umeri. Era palid la faţă, cu ochii obosiţi şi pielea atârnându-i pungă sub aceştia. Nimic din atitudinea lui nu te putea determina să bănui enorma putere pe care o avea. Era un biet om în vârstă, lângă un copil aflat în suferinţă. Într-un capăt al încăperii, în picioare, lângă nişte dulapuri cu diferite cutii şi flacoane, stăteau un bărbat şi o femeie, îmbrăcaţi în uniforma clinicii. Erau medicii curanţi ai lui Michael, pe care-l însoţeau permanent, oriunde s-ar fi aflat. Lui Michael i se administrase de curând o doză din vaccinul de imunizare, în prezenţa *înţeleptului,* care acum aştepta ca acesta să adoarmă. Luase decizia de a-l aduce la această clinică în urmă cu câteva luni. Pregătise un etaj al acesteia. îl amenajase şi dotase conform necesităţilor şi concentrase medici şi terapeuţi pentru a-l trata. Michael fusese diagnosticat cu grave disfuncţiuni ale pancreasului care nu mai răspundea la medicaţie. Doctorii nu-i mai dădeau decât circa patru-cinci ani de viaţă. Pe un alt om, vestea l-ar fi doborât. Pe *înţelept,* îl îndârjise. Copilul, care era singurul lui nepot, reprezenta garanţia că visul şi construcţia lui de o viaţă avea să fie dusă mai departe. Nu avea încredere în fiul său şi de aceea luase asupra lui educaţia şi formarea acestuia. îl iubea enorm. Realizase că, în cei peste o sută de ani de viaţă, Michael era singura persoană pe care o iubise şi o iubea. El nu avusese timp de iubire. Făcuse ceea ce trebuia făcut: agonisise bani,

influenţă şi putere. Foarte multă putere. Ajunsese primul *înţelept* din *Consiliul* ce conducea planeta. Cine ar fi crezut? Când a aflat de boala copilului, a hotărât să se ia de piept cu viaţa şi cu Dumnezeul pe care-l nega. A hotărât să rescrie din temelii fundamentele rasei umane, să creeze omul imun, nesupus bolilor şi extincţiei. „Michael va fi prima mea izbândă împotriva naturii umane. Dacă aceasta este atât de fragilă şi supusă tuturor atacurilor – am să o modelez în punctele vulnerabile, acţionând asupra genomului uman. Voi crea un *omobot,* imun şi capabil să facă faţă tuturor provocărilor care i-ar sta în faţă. Primul pas va fi cel al înlocuirii pancreasului bolnav al lui Michael cu unul artificial, creat din structuri nanobotice care vor prelua funcţiile acestuia. Voi reuşi să-i salvez viaţa lui Michael şi să deschid un nou orizont omenirii" Dar pentru că experimentele nu ofereau încă garanţia unei reuşite depline, îl adusese pe Michael în Elveţia pentru tratamente de întreţinere şi creştere a imunităţii. În tot acest timp, la Valparaiso urma să fie construit şi amenajat spitalul în care trebuia să fie desăvârşită tehnologia şi, fireşte, experimentele necesare. Pentru mai multă acurateţe, experimentele trebuiau realizate pe copii. Nu voia să rişte nimic.

Ţinând în palmele sale mâna copilului, *înţeleptul* rememora toate aceste lucruri. Verifica în gând, pentru a nu ştia câtă oară, etapele acestui proiect, pas cu pas, să nu fie omis ceva şi să-l piardă pe copil. Angajase cei mai buni specialişti pentru perfecţionarea tehnologiilor de producţie a nanoboţilor şi alocase resurse uriaşe. Devenise prioritatea numărul unu a *Consorţiului.* Neîndeplinirea ei însemna sfârşitul puterii lui David Ghiven. În paralel cu supravegherea copilului, *înţeleptul* făcea zilnic tratamente de întinerire, compuse din multiple şi sofisticate proceduri. Printre acestea, inoculări de seruri special concepute, particularizate pentru nevoile organismului său. Cu regularitate, oriunde s-ar fi aflat în lume, era supus de către echipa sa de medici la o procedură de scanare care avea drept scop constatarea stării de sănătate. Acolo unde

era nevoie, în funcţie de fiecare situaţie în parte, se intervenea cu structuri nanobotice reparatoare. Acestea cuprindeau nanoboţi cu porozităţi, în care se încărcau substanţele medicamentoase de care avea nevoie organul aflat în suferinţă. Nanoboţii acţionau în două lanţuri separate, comunicând între ei prin semnale chimice, asemănător bacteriilor. Primul şir nanobotic avea misiunea de a identifica celulele bolnave pe care le anihila şi le elimina din corp, odată cu autodistrugerea lor. Al doilea lanţ se infiltra în celulele sănătoase şi acţiona asupra genelor răspunzătoare de regenerare. Era un proces amplu, extrem de complex şi necesita echipamente şi specialişti pe măsură. Realizându-l cu regularitate, *înţeleptul* reuşea incredibila performanţă de a-şi păstra organismul la cote optime de funcţionare. Procedura, se realiza într-o incintă electromagnetică în care bolnavul era aşezat pe o structură specială de carbon, alcătuită din mii de senzori, ce măsurau parametrii proceselor anabolice şi catabolice din organismul acestuia. Datele colectate erau analizate de către un computer ultraperformant, generând imagini şi diagrame. Tot computerul indica necesitatea intervenţiilor şi natura lor*. Înţeleptul* aprecia că mai putea trăi liniştit încă câteva zeci de ani. Asta dacă nu interveneau accidente. Tehnologia era surprinzătoare, dar era concepută şi manipulată tot de către oameni.

Capitolul 10

La Hotel Conception eram aşteptat. Lanţul hotelier avea ca acţionar principal un Fond de Investiţii proprietate a *Grupului.* David Ghiven hotărâse să mă cazez acolo la sosirea mea în Valparaiso, urmând ca, ulterior, să mă relochez cum mi-ar fi convenit. M-a întâmpinat managerul care m-a condus la ultimul etaj. Aici, într-un ansamblu care cuprindea un apartament de locuit, birouri, sală de şedinţe şi tot ceea ce era necesar activităţii mele viitoare, fusese stabilită reşedinţa mea. Tot aranjamentul oferea o privelişte superbă către Oceanul Pacific, lucru care mă încânta. I-am spus managerului că nu am bagaje şi că doresc să merg la un Mali, pentru a-mi cumpăra un strict

necesar primelor două-trei zile. Aş fi vrut să scap şi de această grijă, să mă pot odihni puţin. Trecuseră multe ore de când nu mai dormisem şi simţeam nevoia unui somn bun.

— Nu este nevoie să mergeţi la Mali. Avem în hotelul nostru magazine cu orice vă doriţi şi asigurăm servicii de acest gen. Pot să vă trimit menajera să-i comunicaţi nevoile pe care le aveţi, de la produse de îngrijire la haine. Am dispoziţie de la şefii mei să vă pun la dispoziţie tot ceea ce vă este necesar. Nu mi s-a mai întâmplat asta de când lucrez aici. Se vede că sunteţi o persoană importantă.

Omul încerca şi el să se facă plăcut. Nu ştia cine sunt şi ce căutam pe acolo. În industria ospitalităţii este o obligaţie să fii mereu politicos şi atent. Nu ai nimic de pierdut. Dar nu şi obedient.

— Nu sunt deloc important. Sunt doar un angajat cu atribuţii de serviciu în această zonă. Nu am de gând să locuiesc aici multă vreme. Voi căuta un loc în care să-mi amenajez Centrul Operaţional. Poate ai să mă ajuţi cu propuneri în acest sens.

— Sigur. Cu plăcere oricând!

Foarte repede mi-au fost aduse în apartament lucrurile cerute: produse de igienă personală, haine pentru două zile, pijamale şi tot ceea ce am considerat necesar. Acesta era stilul *Consorţiului.* Cerea dar ştia să fie şi generos. Nu ştiu dacă cu toţi. Eu eram mulţumit. Mi-am făcut un duş, am mâncat ceva şi am încercat să dorm. M-am tot răsucit în patul comod dar întâmplările zilei îmi defilau prin faţa ochilor. Veronica, zborul, drumul de la Santiago, iarăşi Veronica., şi tot aşa. Derulam în memorie imagini, mă gândeam la ceea ce aveam de făcut în Valparaiso, la responsabilităţile mele. Noianul de gânduri era străbătut, cu regularitate, de cele ce o priveau pe frumoasa femeie pe care, aşa cum aveam să constat mai târziu, mi-o scosese destinul în cale. „Clar îmi place! Simt că este ceva mai important în fiinţa ei, dincolo de frumuseţea exterioară. Era necăjită când am lăsat-o la spital. Ce poate fi atât de grav cu Cybelle, fetiţa ei?”

M-am ridicat din pat, m-am îmbrăcat şi am coborât la recepţia hotelului. Am cerut să mi se aducă maşina. Până să vină Z>oy-ul cu ea, am dat un telefon

— Alo, doctor Englerhart? Sunt Marck Nessel. Am ajuns în Valparaiso şi vreau să ne vedem. Să vorbim în legătură cu spitalul cel nou şi unităţile de cercetare ale Universităţii. M-am urcat în maşină şi am pornit către Spitalul Universitar. Acesta se afla în vecinătatea Universităţii, cu care avea multe corpuri comune, printre care şi Pavilionul Administrativ

Capitolul 11

În laboratorul său de la spital, în zumzetul aparatelor care lucrau probele recoltate de la Cybelle, Veronica cerceta cu atenţie fişa cu analizele realizate de doctorul Müller. Mai multe dintre acestea erau în afara limitelor de normalitate, ansamblul lor sugerând o funcţionare anormală a pancreasului. Îi venea greu să creadă acest lucru. Se simţea obosită. Efortul ultimelor luni, discuţiile de la Paris cu profesorul Wiellering, drumul până acasă, Cybelle, Marck... începeau să-şi spună cuvântul. Tare ar fi avut nevoie de linişte şi odihnă alături de copil şi părinţi. „Să mă trezesc şi să constat că ultimele şase luni au fost un vis. Să-mi reiau viaţa de acolo unde a întrerupt-o plecarea în Africa. Atâta durere şi suferinţă!” O durea capul. Şi-a încrucişat mâinile pe birou. Şi-a sprijinit capul pe ele şi a început să se gândească la Cybelle, pe care o trimisese acasă, cu părinţii.

— Nu merg acasă fără tine! Nu vreau să pleci iar, se revoltase fetiţa.

— Nu mai plec niciodată de lângă tine. Îţi promit!

Veronica zâmbi. În curând adormi, chircită pe scaun, cu capul rezemat de birou. Aparatele torceau fuiorul unei vieţi.

XXX

O parte din analize necesitau o perioadă mai lungă de timp pentru reliefare. Doctorul Englerhart îi făcuse Cybellei o scanare digitală amănunţită, cu mijloacele pe care le avea la îndemână. Nu constatase nimic alarmant,

doar o inflamaţie a pancreasului, a ficatului şi a zonei puternic vascularizate din jurul acestora. Acest lucru se putea datora şi unei eventuale indigestii ori dispepsii. „Să dea Dumnezeu să fie aşa!” Englerhart era credincios, catolic practicant. Mulţi dintre colegii lui îl considerau a fi un ciudat. Eminent medic, om de ştiinţă recunoscut, era pe de altă parte un bigot de necontestat. Ernst Englerhart era Vice-Rector cu probleme de cercetare la Universităţii. Lucra în strânsă legătură cu alte unităţi de acelaşi gen din Germania, Spania, Franţa şi Israel. Efectua des stagii la o clinică geriatrică din Elveţia unde, se perfecţiona în utilizarea tehnologiilor nanobotice în stimularea şi creşterea imunităţii organismelor umane. Lucra cu Veronica de câţiva ani, de când aceasta îşi terminase studiile şi se întorsese în Valparaiso. Îi fusese recomandată de către profesorul Matheus Wiellering ca fiind o tânără de mare viitor profesional. O primise în colectivul pe care-l conducea cu inima deschisă şi o sprijinise îndeaproape, în curând avea să constate că s-a îndrăgostit de ea. O dragoste tăcută, protectoare şi nedeclarată. Veronica nu vedea ori se făcea că nu vede dovezile de atenţie ale acestuia. Era preocupată doar de munca ei, şi creşterea fetiţei pe care o avea dintr-o legătură terminată în mod neaşteptat şi neplăcut pentru ea. Pur şi simplu, aşa-zisul iubit, când a aflat că este însărcinată, şi-a luat puţinele lucruri şi a plecat din garsoniera pe care o împărţeau la Paris. Nu înainte de a-i cere acesteia să renunţe la sarcină. Asumându-şi oprobriul familiei şi al cunoscuţilor, Veronica a luat decizia de a duce sarcina până la capăt. Nu i-a fost uşor! Au fost zile şi nopţi de plâns şi zbucium, de îndoieli şi suferinţă. A trecut peste ele. Au ajutat-o foarte mult colegii din Institutul la care lucra în Paris şi, în mod special, profesorul Wiellering. După naşterea fetiţei şi finalizarea studiilor, s-a întors la Valparaiso. Ştia că acolo este locul şi casa ei. Părinţii şi cunoscuţii au primit-o cu drag, Cybelle contribuind foarte mult la asta.

Acum Englerhart stătea la biroul lui şi încerca să pună informaţiile cap la cap. Datele medicale privitoare la

sănătatea Cybellei nu erau aşa rele, putea fi o alarmă falsă dar experienţa îi spunea că, undeva dincolo de ele, în trupul fetiţei, se afla un demon hulpav.

Şirul gândurilor i-a fost întrerupt de sunetul telefonului personal.

— Alo, doctor Englerhart? Sunt Marck Nessel. Am ajuns în Valparaiso şi vreau să discutăm în legătură cu construcţia noului spital.

Glasul avea inflexiuni metalice. Nu admitea refuzul. Pe Englerhart îl străbătuse un fior. „Ce vrea şi ăsta? spunea că vine abia peste două zile" şi Englerhart avea întâlnire cu mâna destinului.

Capitolul 12

Veronica se trezise brusc din somnul chinuit. Şi-a privit ceasul – nu dormise decât douăzeci de minute. Aparatele se opriseră din funcţionare. Îşi făcuseră treaba. S-a ridicat de pe scaun amorţită şi puţin confuză. A pornit către aparate şi a început să descifreze grafice şi valori. Ce vedea arăta destul de bine. Nimic nu părea grav, cel puţin pentru moment. Pentru restul investigaţiilor, mai complexe, trebuia să mai aştepte circa două săptămâni. „O să văd ce va fi! Acum am să merg acasă". Gândindu-se la întâlnirea cu familia, s-a înviorat puţin. Şi-a strâns hârtiile de pe birou şi le-a aranjat meticulos într-o mapă pe care introdus-o în geanta de umăr – luată din cuierul de lângă uşă. S-a privit câteva momente în oglinda de lângă acesta, a ridicat din umeri când şi-a descoperit cearcănele, şi a ieşit pe hol. Nu putea să plece înainte de a-i mulţumi lui Englerhart pentru ajutor. îl aprecia şi respecta. îl considera a fi un frate mai mare, protector şi interesat de persoana ei. A coborât scările până la primul etaj al clădirii şi s-a îndreptat către un laborator în care ştia că-l va găsi pe acesta. Nu a apucat să deschidă uşa că l-a văzut pe Englerhart ieşind nervos, vădit nemulţumit de ceva. Acesta, când a dat cu ochii de Veronica, a exclamat:

— A, Veronica, ce faci? Cum arată rezultatele analizelor Cybellei?

— Acestea, destul de bine. Voi vedea cum vor fi şi

următoarele. Îţi mulţumesc pentru ajutor. Eşti un om minunat!

Englerhart se îmbujorase de plăcere.

— Nu ai pentru ce, ştii că voi fi mereu alături de tine. „Nu vezi, fato, că te iubesc?" i-ar fi spus Englerhart acesteia. În schimb şi-a îndreptat privirea către capătul holului, pentru a nu o privi în ochi. „Va veni şi vremea acestei discuţii" şi-a spus în gând Englerhart.

— Ce s-a întâmplat? Pari supărat!

— Trebuie să mă întâlnesc cu un domn sosit din Europa. Deşi ar fi trebuit să ne vedem peste două zile, al s-a prezentat azi, fără să mă anunţe. Deşi nu am chef de el şi aş fi refuzat întâlnirea, va trebui să vorbesc cu el. Este reprezentantul celor cu programul investiţional de aici. Există o recomandare expresă a Vaticanului, în acest sens. Papa urmăreşte cu atenţie acest proiect.

— Veronica trebui să facă un efort pentru a nu rămâne cu gura căscată de uimire.

— Papa? E posibil?

— Da. Vrea să facă multe pentru continentul latinoamerican. Doar se trage de aici!

Pe Veronica a străfulgerat-o un gând: spitale, Wiellering, Papa… aveau în mintea ei un numitor comun:

— Marck, Marck Nessel? Acesta este numele persoanei cu care trebuie să te întâlneşti?

— Da. îl cunoşti? De când?

— De puţin timp. M-a adus cu maşina de la Santiago, din aeroport. Pierdusem cursa regulată şi voiam să ajung cât mai repede – pentru analizele Cybellei. Insistenţa doctorului Müller mă speriase. Dumnezeu mi l-a scos în cale. Mi-a făcut impresia unui om pozitiv, din toate punctele de vedere.

Englerhart o privea cu atenţie pe Veronica. Era surprins de întâmplarea descrisă de aceasta – nu ştia ce să aştepte de la ea. I se părea că citeşte pe faţa şi în vorbele femeii o urmă de bucurie. „Oare de ce bucură: că a ajuns la timp ori că l-a cunoscut pe acest bărbat? *Para Dios.* Pentru Dumnezeu, Veronica nu-mi poate face asta. Acum

mai am încă un motiv să-l displac pe acest bărbat. Dacă Veronica-l place, eu voi fi condamnat să-l urăsc.

Injusta!

— Când vine? Acum? Aici? continuase Veronica.

— Acum. Cobor în hol să-l aştept. Tu ce faci, pleci acasă? Cu ce? Crezi că ne-am putea întâlni, să vorbim, să te conduc cu maşina?

— Mulţumesc. Mi-a lăsat tatăl meu maşina sa. Ei au plecat cu doctorul Müller. Acum nu-mi doresc decât să ajung acasă, să stau cu Cybelle şi să mă odihnesc. Sper că nu te superi. Nu mi se întâmplă tocmai lucrurile pe care mi le doream de la viaţă.

— Sigur, nicio problemă, te înţeleg perfect. Am să te sun zilele următoare. Când revii la muncă?

— Cât de curând. La revedere! încă o dată, mulţumesc!

Veronica l-a sărutat pe ambii obraji, s-a întors scurt şi a pornit către ieşire. În spatele ei, Englerhart a rămas tăcut şi imobil. A privit silueta femeii cum dispărea dincolo de uşi. Cu greu, s-a urnit şi a pornit către aceeaşi ieşire.

Capitolul 13

Valparaiso. Casa familiei Parra. O construcţie frumoasă, cu parter şi etaj, situată într-o zonă verde, cu mulţi arbori, între străzile José Santos Ossa şi Almirante Simpson. Cu mijloacele de transport în comun, Veronica făcea mai puţin de douăzeci de minute până la Universitate. Casa era construită în stil tradiţional spaniol, era bine îngrijită, înconjurată de trandafiri agăţători. În spatele clădirii, către pădurricea de palmieri, era un spaţiu amenajat pentru joaca Cybellei şi un pavilion ce servea odihnei familiei. Peste tot domnea o ordine riguroasă şi un spirit gospodăresc, singurul loc contrastant fiind spaţiul de joacă al fetiţei, care era plin cu o multitudine de jucării. Era universul Cybellei în care nimeni nu avea voie să intervină.

Domnul Parra era un bărbat de circa şaptezeci de ani, de statură mijlocie, bine legat, cu început de calviţie şi mustăcioară. De profesie judecător, fiu al unui francez şi a

unei chilience, făcuse studii în Europa şi Statele Unite revenind în Chile pentru a face carieră în politică. Lucrase pentru Congresul Naţional Chilian, nereuşind să se adapteze la cerinţele unei astfel de vieţi. A renunţat şi a intrat în magistratură, devenind judecător. Era apreciat şi respectat pentru profesionalismul şi corectitudine să ar fi avut dreptul de a se pensiona, dar cedase insistenţelor venite de la Ministerul de Justiţie şi rămăsese în activitate. Ca judecător, domnul Parra nu era deloc comod pentru cei care încălcau legile. Beneficiar al unei moşteniri frumuşele, pe care o sporise împreună cu soţia lui, judecătorul nu fusese interesat să se amestece cu lumea politică şi cea de afaceri, păstrându-şi integritatea şi independenţa.

Doamna Parra, era fiica unor spanioli emigraţi în Chile în timpul prigoanei lui Franco. Femeie extrem de frumoasă la vremea ei, purta în sânge nobleţea femeilor andaluze şi-i transmisese Veronicăi totul, mai puţin părul negru, neînspicat şi la vârsta de şaizeci de ani. Profesoară de Belle-Arte, cu studii în Italia şi Paris, realizase nenumărate monografii şi studii legate de arta şi creaţia poporului chilian. Era „o dulceaţă de femeie” cum obişnuia să o alinte domnul Parra. Între cei doi domnea o înţelegere şi o armonie desăvârşite. Rar putea fi văzut un astfel de cuplu de oameni echilibraţi şi generoşi, atenţi cu cei din jur şi cu ei înşişi.

Îşi iubeau fiica necondiţionat, în ciuda faptului că vestea sarcinii acesteia, în afara căsătoriei, le crease multă suferinţă. Erau catolici. Credeau în fundamentele unei vieţi trăite după regulile bunului simţ, în faptul că trebuie să existe un echilibru în toate. Veronica era singurul copil din doi gemeni din care unul, de sex bărbătesc, decedase la naştere. Pierderea acestuia era o rană cicatrizată dar, încă dureroasă, în sufletele lor. Crezuseră că fusese pedeapsa lui Dumnezeu. Resemnaţi după o vreme, nici nu ar fi putut face altceva, şi-au dedicat viaţa creşterii şi educaţiei Veronicăi. Venirea pe lume a Cybellei, care a avut loc la Paris, le deschisese alte perspective. Deşi fuseseră

supăraţi pe Veronica pentru fapta ei – nu-i făcuseră multe reproşuri. Preferau să sufere în tăcere, mărturisindu-şi durerea în faţa Dumnezeului în care credeau. Nici măcar preotului – la spovedanie. Când au aflat că trebuie să nască, s-au urcat în primul avion şi au zburat la Paris. Au găsit-o pe Veronica într-un spital privat, în care fusese internată de către profesorul Wiellering şi soţia sa, Martha. Tocmai născuse. Domni Parra a fost cel care a intrat primul în rezerva în care se afla aceasta. A văzut-o ţinând la piept o păpuşă înfăşurată într-un pled alb. Cu ochii umezi, i-a cerut copilul pe care l-a lipit de inima sa, îndreptându-se către fereşte. „Să nu mă vadă nimeni că plâng”. Intransigenţa domnului Parra se topise cu totul.

„Şi viaţa am să mi-o dau pentru ea!”

Doamna Parra rămăsese nemişcată lângă patul Veronicăi. Nu avea glas să spună ceva. A strâns-o de mână, întocmai ca un jurământ:

„N-am să te mai las niciodată să pleci de lângă mine! Voi fi mereu alături de tine şi de fata ta!”

Printre cei mai buni prieteni ai familiei Parra, în Valparaiso, se număra şi familia doctorului Müller. Aceştia veniseră de circa patruzeci de ani din Germania, moştenind o mică clinică medicală, de la un unchi decedat al soţiei lui. La vremea respectivă, apelase la serviciile tânărului avocat Parra pentru întocmirea formalităţilor necesare. Fusese începutul unei frumoase prietenii.

XXX

În ziua aceea doctorul Müller şi cu judecătorul Parra stăteau în pavilion, în fotolii comode din bambus, pe nişte perne moi. Sorbeau încetişor din câte un pahar, în tăcere, fiecare cu gândurile lui. O urmăreau pe Cybelle care se juca fără griji, prin grădină. Aceasta legăna la piept o păpuşă căreia îi cânta:

Nu fi tristă!
Aşteptarea grea.
S-a sfârşit fetiţa.
S-a întors mama ta!

În bucătărie, doamna Parra secondată de către

doamna Müller, o nemţoaică blondă, înaltă, cu alură sportivă, discutau cu bucătăreasa familiei. Urma să se aşeze la masă cu toţii, pentru a sărbători întoarcerea Veronicăi. Aşteptau să sosească şi alţi invitaţi, printre care şi doctorul Englerhart, căruia-i trimiseseră un SMS, în ultima clipă. Pentru Veronica trebuia să fie o surpriză.

Capitolul 14

Am ajuns la Universitate. Paznicul, fiind anunţat de sosirea mea, a deschis larg porţile, salutându-mă. Am oprit şi am întrebat, în spaniolă, unde pot să-l găsesc pe doctorul Englerhart. Mi-a arătat intrarea Pavilionului Administrativ, o clădire cu o arhitectură modernă, deosebită de a celor din jur care, cu vreme în urmă, fuseseră parte a unei o mănăstiri bénédictine. Am rulat către respectiva clădire în faţa căreia am observat un bărbat ce purta un halat alb. Era întors cu faţa către o femeie aflată la volanul unei maşini. Am oprit automobilul lângă ei şi am coborât. Femeia din maşină era Veronica. Mă bucurasem să o reîntâlnesc.

— Mă bucur să te revăd, Veronica. Ce faci? Eu am venit să mă întâlnesc cu doctorul Englerhart.

Veronica a coborât din maşină şi mi-a întins mâna.

— Şi eu mă bucur să te revăd. Mai ales că-mi pot recupera cele două valize. Dânsul este doctorul Englerhart, a spus ea indicându-mi cu o mişcare a capului bărbatul de lângă ea. S-a întors către Englerhart.

— Ernst, dumnealui este domnul Marck Nessel. Ne ştim de câteva ore. A avut bunătatea să mă conducă cu maşina proprie, de la Santiago la Valparaiso.

Englerhart mă privea rece, distant, pentru că nu ştia cine sunt şi cu ce gânduri vin la Valparaiso. Până una-alta era bine să fie reţinut. Mi-a întins mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, die Nessel, în câteva minute vă stau la dispoziţie.

Sesizând răceala lui Englerhart şi tăcerea stânjenitoare dintre noi trei, Veronica, după ce şi-a recuperat valizele, şi-a luat rămas bun de la amândoi. S-a urcat în maşină şi a plecat. Nu înainte de a mă privi lung.

Ca o promisiune. Am realizat că era de partea mea. Discuţia mea cu Ernst Englerhart a fost scurtă şi la obiect. Mi-am dat seama că nu era pregătit pentru ea, că sosisem într-un moment nepotrivit. I-am propus să-şi ia un răgaz de o zi pentru a-mi pregăti materialele cerute. Am stabilit să ne reîntâlnim a doua zi, după prânz, cu întreaga echipă implicată în proiect. Pentru că se destinsese, l-am întrebat abrupt:

— Ce se întâmplă cu Cybelle, de ce suferă?

Englerhart a rămas blocat. Era o întrebare la care nu se aştepta deloc.

„Ce treabă are omul acesta cu Cybelle? De unde o cunoaşte? Pot eu să-i vorbesc despre ea?” se gândea Englerhart. A răspuns precaut:

— Nimic important, boli ale copilăriei.

Îl priveam în ochi. Ernst Englerhart nu ştia să mintă. Mi-am luat rămas bun de la el şi am părăsit clădirea. Nu doream să merg la hotel, ca urmare am decis să explorez oraşul şi împrejurimile lui. Am luat-o către ocean, apoi pe Marina Jorge Montt către Las Salinas. Am făcut primul popas la *Hospital Naval Almirante Ne/.* Şeful acestei instituţii era Salvatore Mallente, Comandor Doctor Salvatore Mallente. Un fost coleg de studii. Şi bun prieten. îl sunasem de pe drum şi mă aştepta. Era un chilian nativ, un om deştept şi de un bun simţ desăvârşit. Aveam nevoie de el. Nu puteam să mi-o scot din cap pe Veronica şi simţeam nevoia să mă destăinuiesc cuiva. Nu ştiam pe altcineva în Valparaiso, cu care să pot discuta aşa ceva.

XXX

În acest timp, Veronica rula încet prin Valparaiso, în bătrânul Peugeot al tatălui său. Nu se simţea pregătită să meargă acasă. Dorea să fie singură, să plângă în tăcere, să se descarce de tensiunea acumulată în ultima jumătate de an. S-a îndreptat spre Vina del Mar, staţiunea de vară preferata a chilienilor. A parcat pe o străduţă şi s-a îndreptat către ocean. Era singura persoană de pe plaja întinsă. O bucura acest lucru. S-a aşezat pe un bloc de beton, într-un loc ferit, pierzându-şi privirile în largul apei.

Capitolul 15

În Elveţia, la Clinica Genovier, *înţeleptul* se afla în sala specială de aplicare a tratamentelor geriatrice. Parcurgea ultima etapă a unei şedinţe de inoculare a unei suspensii cu nanoboţi. Alături de el, în faţa ecranelor mari, stăteau trei medici, doi bărbaţi şi o femeie, care urmăreau cu atenţie drumul microroboţilor prin organismul acestuia. Într-un capăt al încăperii, în picioare, atent la orice mişcare, stătea Bruno, şeful echipei personale de pază a *înţeleptului.* Procedura dura de circa două ore şi bătrânul se simţea obosit. S-a adresat echipei de medici:

— Cât mai durează? Mă simt tare obosit! Cred că are să mi se facă rău.

— Vom termina curând. Am depistat o problemă la rinichiul stâng. Computerul indică nişte valori neconforme. Trebuie să introducem o suspensie de corectare. Poate ar fi bine să vă adormim, veţi scăpa de senzaţia de rău.

Înţeleptul a refuzat. „Voi suporta tot tratamentul. Râse în sinea sa: *Până şi nemurirea – doare!”* Avea multe lucruri de făcut, omenirea nu putea să mai aştepte, trebuia să fie foarte hotărât. Ştia că ceilalţi *înţelepţi* nu erau de acord cu el în totalitate, dar se va strădui să-i convingă. Nu putea reuşi singur. Puterea *Consiliului înţelepţilor* consta tocmai în faptul că membrii săi erau egali, că aveau nevoie unii de alţii. Dacă nu ar fi fost aşa, s-ar fi sfâşiat de mult între ei. La început fuseseră doar patru: doi *înţelepţi* din lumea Capitalului, proprietarii celor mai puternice bănci de pe glob, al treilea *înţelept* controla industriile alimentare precum şi farmaceuticele. Al patrulea *înţelept* controla industriile militare şi cele energetice. împreună, pe diferite căi, prin diverse mijloace, deţineau peste cinci zeci şi unu la sută din P/S-ul mondial. Restul, până la optzeci la sută, controlau prin puterea de influenţă. Banii, hrana, medicamentele, armele, resursele. Stăpânind aceste lucruri, controlau de fapt planeta.

Odată cu dezvoltarea economică şi înmulţirea populaţiei, cu creşterea gradului de cultură şi informare al oamenilor, a devenit evidentă nevoia de a găsi noi forme de

manipulare. Au cooptat în Cercul lor o femeie, al cincilea *înţelept,* o persoană care avea o mare putere de influenţă în această direcţie*. Înţelepţii* înţeleseseră că degeaba erau proprietari de ziare şi televiziuni – era nevoie de o strategie globală de dezinformare şi manipulare. *„Adevărul trebuia să pară minciună şi minciuna adevăr”.* Au făcut publice tehnologii noi de comunicare între oameni, i-au făcut dependenţi de acestea, obţinând un control aproape total, subliminal, asupra colectivităţilor umane. Cu ajutorul internetului, al telefoniei mobile şi al motoarelor de căutare, au reuşit să obţină o aşa putere de influenţă, cum nu putuseră realiza în ultima sută de ani, cu toate războaiele. *Consorţiul* recrutase câţiva oameni de geniu care, cu ajutorul resurselor uriaşe ale acestuia, creaseră şi dezvoltaseră astfel de tehnologii. „Înainte vreme, oamenii simpli dormeau cu o carte de rugăciuni sub perna – acum dorm cu smartphonul. Până şi *Biserica* s-a mutat pe Internet” gândea *înţeleptul.*

Biserica| O altă problemă! Trebuia să se întâlnească cu trimisul Vaticanului. Venea la el cu un mesaj de la Papa. Ca răspuns la o discuţie anterioară, purtată cu acesta la Castel Gandolfo.

Capitolul 16

Italia. Reşedinţa de vară a papilor. Castel Gandolfo. Villa Cybo*. Înţeleptul* se vede cu ochii minţii în salonul somptuos al clădirii. Fusese împuternicit de către *Consiliu* să discute cu Şeful celei mai mari Biserici. Aceasta, cu un trecut de peste două mii de ani, era, încă, mai puternică decât *Grupul.* Deşi nu le convenea acest lucru, *înţelepţii* trebuiau să ţină cont de acţiunile acesteia. Stând la aceeaşi masă, *înţeleptul* avea în faţă un Papă bătrân şi bolnav, cu umerii aplecaţi şi mâini tremurătoare. Papa refuzase de mai multe ori oferta *înţelepţilor* de a fi tratat în clinicile *Consorţiului,* cu toată certitudinea că ar mai fi putut trăi, în bune condiţii fizice, o perioadă importantă de timp.

— Nu ne putem substitui lui Dumnezeu, spusese acesta. Voi trăi ceea ce-mi este dat să trăiesc. Omul de azi a fost creat în miliarde de ani, cum vreţi voi să-l schimbaţi

peste noapte? Ştiu că sunteţi puternici, că vă propuneţi să rescrieţi din temelii rasa umană, că vreţi să faceţi din oameni maşini. Dar cu sufletul omului, ce veţi face?

Aşa cum se aşteptase, discuţia cu Papa fusese dificilă. Bătrânul din faţa sa, în ciudata văditelor probleme de sănătate, avea o minte ageră şi foarte limpede. Avea o meticulozitate a gândirii care nu putea decât să-l impresioneze pe *înţelept.* De fapt îl admira pe Papă, pentru erudiţia şi spiritul său, aşa cum îl ura pentru convingerile sale.

— Sanctitatea Voastră, i se adresase *înţeleptul,* vă rugăm să conştientizaţi marea eroare în care se află Biserica, indiferent care ar fi ea. Faptul că conduceţi cea mai întinsă şi puternică Biserică de pe pământ, vă incumbă răspunderi uriaşe, planetare. Sunt atât de multe provocări în lume, atâtea pericole pentru umanitate şi viitorul ei încât, încă o dată, vin să vă cer să vă alăturaţi iniţiativelor noastre. Îmi vorbiţi mereu de învăţăturile lui Cristos, care nici măcar nu sunt originale. Iisus era un bun cunoscător al *Upanişadelor*[1]*,* al vechilor scrieri antice. Nimic nu este nou sub soare, nu se spune aşa?

— Învăţătura lui Dumnezeu e veşnică! răspunsese Papa, care stătea cu palmele împreunate, rezemate pe masă şi cu capul plecat. Părea că se roagă dar îl asculta cu mare atenţie pe *înţelept.* Inflexiunile vocii acestuia îi spuneau Papei mai multe decât cuvintele despre starea acestuia. Distingea nervozitate, nerăbdare, incertitudine şi ceva disperare, nefireşti pentru acest om.

— Învăţătura lui Dumnezeu trebuie îmbunătăţită, adaptată la realităţile vieţii de azi. Cum veţi rezolva suprapopularea planetei cu dogmele Bisericii care interzic anticoncepţia şi avortul? Cum se gândeşte Biserica să hrănească şapte miliarde de oameni când planeta nu poate suporta decât patru? Suntem în mileniul trei, şi Bisericile se raportează la învăţături cunoscute cu milenii înaintea naşterii lui Iisus. Au trecut mii de ani peste umanitate Sanctitate, lumea se schimbă, numai valorile bisericii stau

1 Upanișadele: Vechi scripturi ale Indiei.

pe loc.

Înţeleptul se oprise. Devenise puţin vehement şi nu-şi dorea acest lucru. Nu era stilul lui. După un moment de pauză continuase liniştit:

— Omenirea se află în faţa unor provocări fără egal până acum. Dacă nu vă uniţi eforturile cu ale noastre, dacă nu vom acţiona împreună în sensul rezolvării lor, veţi deveni istorie. Peste sute de ani, urmaşii noştri vor studia la scoală că a existat *o Biserică* care nu a învăţat nimic în două milenii, că în afară de dogmatism, făţărnicie şi avariţie, nu a lăsat nimic credincioşilor săi. Mai mult decât atât, a ajutat şi la extincţia rasei umane.

După discuţii îndelungi în care au fost abordate problemele suprapopulării, ale migraţiilor, schimbările politice şi rescrierea hărţilor statale, Papa a cerut un timp de meditaţie.

— Excelenţă, spusese acesta, vă asigur că v-am ascultat cu atenţie şi cu maxim interes. O parte din problemele pe care le-aţi ridicat sunt reale şi trebuie să găsească un răspuns grabnic. Noi, Biserica, suntem conştienţi de importanţa lor, sens în care vă rog să-mi oferiţi un timp în care să le analizăm mai bine. Am să vă trimit un răspuns prin secretarul meu, Cardinalul Ruggieri.

— Sigur Sanctitate, voi aştepta cu nerăbdare, numai să nu vina *„Viitoru”* peste noi – până atunci.

Capitolul 17

Spitalul Naval din Valparaiso este situat la poalele uneia dintre multele coline împădurite ce fac farmecul oraşului. Cu pavilioane noi şi dotări moderne, făcea faţă foarte bine nevoilor armatei chiliene. Instituţia era condusă, de câţiva ani, de către Comandorul Doctor Salvatore Mallente, unul dintre prietenii mei din perioada studiilor de la Paris. Ne întâlnisem întâmplător, la una din expunerile organizate la *Collège de France,* unde acesta venise cu foarte multe observaţii şi completări la prezentarea lectorului din ziua respectivă. La sfârşit, cum se obişnuieşte, ne-am regăsit la o cafenea, în vecinătatea instituţiei, unde am avut ocazia să ne cunoaştem, el fiind

rudă cu unul dintre membrii grupului de studenţi, din care făceam şi eu parte. Era, încă de pe atunci, membru al marinei chiliene şi fusese trimis în stagii de pregătire în Spania şi Franţa. De profesie medic, era interesat de introducerea celor mai avansate tehnologii în tratarea militarilor în zonele de conflict, pe navele de război. Urma să preia o navă militară, amenajată şi dotată ca spital militar, dintr-un şantier de la Marsillia. Până era gata spitalul plutitor, cum îl denumea el, bătea universităţile, avid de a cunoaşte şi învăţa cât mai mult. Era mai în vârstă decât mine, căsătorit şi cu două fetiţe. Ne împrietenisem repede, Salvatore fiind un om sincer şi deschis.

Am oprit la poarta spitalului, în faţa barierei. Soldatul de pază mi-a comunicat că sunt aşteptat şi m-a rugat să las maşina în parcarea din dreapta intrării. A dat un telefon scurt şi, până să ies eu din maşină, a sosit un motoscuter electric, pe patru roţi, condus de către un militar. Acesta m-a salutat şi m-a rugat să iau loc alături de el, lucru pe care l-am şi făcut. Contrar aşteptărilor mele, am urmat un drum de ocolire a pavilionului central al spitalului, unde bănuiam că are biroul comandantul, îndreptându-ne către pădurice a din spate. După două minute de mers, militarul a oprit în faţa unui hangar.

— *El comandante del Señor, te espera,* spusese acesta salutând scurt, după care a deschis uşa hangarului. Domnul Comandor vă aşteaptă.

Prin uşa deschisă, am zărit în interior, nu vei ier, ridicat pe nişte capre, şi doi oameni lucrând pe lângă el.

— *Dejame salutarde,* dă-mi voie să te salut, rostise cu bucurie în glas Salvatore, care văzându-mă a venit către mine.

Ne-am strâns mâinile şi ne-am îmbrăţişat bărbăteşte. Salvatore era cum îl ştiam, musculos, bronzat, cu aceeaşi figură senină şi zâmbitoare…

— Mă bucur să te văd, Marck. Nu ai mai dat niciun semn de viaţă de aproape un an de zile. Te-am căutat la Paris. Chiar de curând am încercat să te sun dar telefonul întorcea mereu ton de ocupat. Prin intermediul unui

prietene comune am ajuns la secretara lui David Ghiven, care m-a asigurat că eşti bine dar că eşti plecat prin Africa, şi nu ai semnal la telefon. Am luat de bune spusele şi am aşteptat să mă suni tu.

— Aşa este. Îţi mulţumesc pentru interes.

— Nu ai pentru ce, eu chiar te consider un prieten adevărat.

— Şi eu la fel, Salvatore.

— Hai să mergem în biroul meu, am terminat treaba aici…

— E a ta barca?

— Da, ştii că nu mă pot ţine departe de ocean, împreună cu echipa de la Nautic Club facem ceva modificări pentru o regată. De când am fost numit comandant al acestui spital, nu prea am timp să ies pe apa, deşi mi-aş dori asta.

— Tu – văd că eşti voinic şi sănătos şi mă bucur pentru asta. Spune-mi ce fac fetele şi soţia ta?

— Foarte bine! Fetele cresc iar Eloise, soţia mea dragă, se împarte între noi trei. Acum este dusă la o petrecere în Valparaiso, împreună cu fetele. S-a întors în ţară o prietenă de-a ei, din copilărie, căreia părinţii vor să-i facă o surpriză. Eu am declinat invitaţia, cum să petrec între atâtea femei? Dacă în timpul liber merg la petrecere, când mă mai ocup de barcă? şi ea este tot o „femeie” pentru mine. Mult mai capricioasă!

Ne-am urcat amândoi în motoscuterul ce aştepta afară, condus de acelaşi militar. De data aceasta ne-am îndreptat către pavilionul unde era biroul prietenului meu.

Capitolul 18

Locuinţa familiei Parra. La petrecerea improvizată sosiseră toţi invitaţii. Printre ei şi Eloise Mallente, cu fetele ei. Ultimul sosise doctorul Ernst Englerhart. Judecătorul Parra, care se aştepta ca acesta să vină însoţit de Veronica, l-a întrebat:

— Salut, doctore Englerhart, ştii cumva dacă Veronica a mai rămas la spital?

— Nu! răspunsese Englerhart! Nu a rămas la

laborator. A plecat de câteva ore din spital, cu Peugeotul dumneavoastră. Dacă aş fi ştiut de această petrecere, aş fi venit cu ea. Din păcate am primit invitaţia după plecarea ei.

— A, da? Mulţumesc! Nu a sosit încă!

„Unde să fie oare? se întreba în sinea lui judecătorul”. Îşi reprimase nedumeririle şi se adresase invitaţilor:

— Vă rog să poftiţi la masă!

— Dar unde este Violeta? a întrebat Eloise Mal lente, nerăbdătoare să-şi revadă prietena.

— Vine şi ea imediat. A sunat să-mi spună că îşi cere scuze şi că întârzie puţin, minţii domnul Parra, cu un acut sentiment de vinovăţie.

Invitaţii şi-au ocupat locurile în jurul mesei încărcate cu bunătăţi, în sufrageria mare de la parterul locuinţei. Judecătorul Parra făcea drumuri între meseni şi barul bine garnisit cu tot felul de băuturi. Avea grijă ca paharele să nu rămână goale. „Între timp va sosi şi Violeta” îşi spusese el. Am să o sun imediat! Sub pretextul că coboară în pivniţă pentru a aduce câteva sticle cu vin vechi, a ieşit afară şi a sunat-o pe Veronica. Abia la al treilea apel aceasta răspunsese.

— Ce faci Veronica, pe unde eşti, de ce nu vii acasă? Te aşteaptă toată lumea.

— Care toată lumea, despre ce este vorba?

— Prietenii noştri şi ai tăi, s-au strâns să-ţi spună bun venit.

„S-au strâns cu toţii şi mie nu mi-a spus nimeni nimic. Asta da surpriză” îşi spuse Veronica în gând.

— Vin imediat, tata.

A aruncat o ultimă privire către ocean, s-a ridicat înfrigurată şi a pornit către maşină. Poate era bine să se bucure de revenirea acasă, de revederea familiei şi a prietenilor. *„El destina es el destino, que puedes hacer”* gândise ea, grăbind pasul. Destinul este destin, ce să-i faci?

Capitolul 19

Argentina. Oraşul La Plata. Provincia Buenos Aires. Într-o clădire nouă de birouri din Piaza Italia, într-un birou de la ultimul etaj, stau de vorbă trei bărbaţi. Sunt aşezaţi în fotolii îmbrăcate cu piele albă, cu măsuţe de cristal între ei. Unul dintre ei, este înalt şi blond, are circa patruzeci de ani. Este îmbrăcat într-un costum scump, bine ajustat pe corp. îl cheamă Avi Shederman, israelian, este reprezentantul unei fond de investiţii cu acţiuni la Şantierul Naval Astinero Rio Santiago precum şi Rafinăria La Plata, două obiective importante aflate sub controlul statului Argentina. Ceilalţi doi bărbaţi sunt mai în vârstă, în jur de şaptezeci de ani. Unul este de statură potrivită, rotofei, cu chelie. Este îmbrăcat în costum sport. îl cheamă Yves Rogger, este olandez şi se ocupă cu comerţul cu diamante, având o companie în Africa de Sud. Cel de al treilea, este mic de statură, uscăţiv, cu o faţă prelungă, palidă. Parcă ar suferi de o boală de stomac. îl cheamă Matteo Zarra, este italian, cu afaceri de tot felul.

Cei trei discutau deja de câteva ore. Pe măsuţe stau împrăştiate mai multe dosare, două laptopuri pornite, mai multe telefoane. Pe un perete este un ecran pe care Avi Shederman prezintă imagini şi grafice. Ceilalţi doi privesc cu atenţie şi îi adresează întrebări. Sunt destul de reticenţi la ceea ce le prezintă acesta. Shederman dorea să-i convingă să se asocieze într-un proiect de extracţie a şisturilor petroliere din zona *Vaca Muierta,* unde fuseseră găsite rezerve imense de hidrocarburi. Statul argentinian era interesat de atragerea de capital străin, pentru dezvoltarea industriei de extracţie şi prelucrare petrolieră. Pentru aceasta era nevoie de construirea a peste o mie de barje şi o sută de împingătoare. Afacerea, aşa cum o prezenta Avi Shederman, părea sigură. Statul argentinian era garant. Neîncrederea interlocutorilor era strâns legată de persona lui Avi Shederman, care apăruse de puţină vreme în zonă, ca reprezentant al unui fond de investiţii cu sediul la Tel Aviv, despre care nu ştiau mare lucru.

Zarra şi Rogger se ştiau de multă vreme. Lucraseră

strâns în Europa făcând avere, din reconstrucţia acesteia, după război. Fuseseră recrutaţi din rândurile tinerilor ofiţeri luaţi prizonieri la sfârşitul războiului, de către americani. Fusese norocul lor. Cu ruşii ar fi sfârşit probabil în Siberia. Luaseră parte, din eşaloanele de execuţie, la implementarea planului Marshal pentru Europa, la distribuirea ajutorului american pentru refacerea Europei Occidentale. Pe principiul: *„cine împarte-parte îşi face”* cei doi ştiuseră să-şi ia partea leului – atât pentru ei cât şi pentru ce-i care-i susţineau. Odată cu căderea Zidului Berlinului şi prăbuşirea Pactului de la Varşovia, fuseseră printre primii care făcuseră afaceri cu ţările din Europa de Est, punând mâna pe uriaşa piaţă de desfacere oferită de acestea. După o vreme, primiseră misiunea să-şi îndrepte atenţia către America de Sud. *„Cine deţine resursele – deţine puterea! Dacă nu ai resursele măcar să deţii informaţia şi să o manipulezi de aşa manieră încât să pui mâna pe ele”.* Cei doi erau foarte pricepuţi în aşa ceva. Zarra şi Rogger acţionau acum ca reprezentanţi ai *Clubului Creditorilor Statului,* cu sediul la Paris, care reunea douăzeci dintre cele mai mari instituţii financiar-bancare şi economice ale lumii. Clubul era puternic implicat în gestionarea crizei argentiniene, în găsirea soluţiilor pentru ieşirea din starea de faliment suveran declarat de către acest stat. Aceeaşi soartă împărtăşeau şi alte ţări din zonă, respectiv Perú, Venezuela, etc. La fiecare şase săptămâni, la întrunirile Clubului, *Zana* şi Rogger, alături de alţii, prezentau rapoarte ample în legătură cu activitatea lor şi situaţia din zonă. Argentina devenise o pradă din care rechinii se grăbeau să rupă bucăţi cât mai mari. Dincolo de interesele *Clubului Creditorilor,* cei doi le aveau pe ale lor, personale. Unele erau legate acum de Avi Shederman şi propunerile lui.

Shederman, era fiul unei familii de evrei care emigrase în 1920 din Germania în America. De profesie bijutier, tatăl lui Avi făcuse avere din comerţul cu diamante şi prelucrarea lor. După război, odată cu înfiinţarea statului Israelian, se mutaseră la Tel Aviv. Rămas singur

după moartea părinţilor săi, Avi vânduse afacerea din Israel şi se mutase la Paris. Pierdea timpul în cercurile studenţeşti prezentându-se a fi doctorand în chimie organică. Deşi un pierde vară, exista cineva care părea interesat de calităţile lui. Fusese recrutat de o importantă agenţie de investigaţii şi trimis într-o ţară ex-sovietică, sub altă identitate, pentru a activa într-o companie petrolieră. Aflat în impas financiar, după ce topise banii rămaşi după părinţii săi, presat de ideea unei potenţiale căsătorii cu o studentă care rămăsese însărcinată cu el, lăsase totul în urmă şi plecase. Fusese urcat într-un avion particular, pe un aeroport de lângă Paris şi dus în Orientul Mijlociu. Aici fusese instruit timp de un an de zile într-o bază de pregătire a agenţiei, fără niciun contact exterior, rupt total de fosta lui viaţă. I se crease o altă identitate după care fusese trimis la noul sau loc de muncă. Aşa începuse Avi Shederman o nouă viaţă. După o perioadă de trei ani de zile, după finalizarea proiectului asiatic, fusese relocat în Argentina, pentru a se ocupa de participaţiile unui fond de investiţii la mai multe active ale statului argentinian. Era noua lui acoperire. În timpul cât lucrase pentru agenţie şi fond învăţase foarte bine un lucru: să-şi facă singur parte din bucate, că altfel rămâne nemâncat. De aceea solicitase să se întâlnească cu Rogger şi Zarra.

— Deci domnilor, cum rămâne cu propunerea mea, vă interesează?

— Sigur că suntem interesaţi, există mult potenţial în afacere şi sunt şanse mari de reuşită, dar vrem un timp de gândire şi mai multe detalii, spusese Zarra. După ce analizăm oferta ta, îţi lăsăm un set de întrebări, să ne lămureşti. E OK aşa?

— Desigur, a confirmat Shederman.

Capitolul 20

Veronica ajunsese acasă. Invitaţii erau veseli, trecuseră de primul fel de mâncare şi savurau vinul domnului Parra.

— Bine ai venit, Veronica! spuseseră aceştia aproape în cor.

— Bine v-am găsit! Mi-a fost dor de voi, de toţi.

— Mama, mama, a venit mama, o auziră pe Cybelle care venise dintr-o cameră alăturată – unde se juca cu ceilalţi copii. Veronica o prinsese în braţe, o ridicase şi o sărutase pe obraji. Fără să-i dea drumul, s-a salut şi cu ceilalţi meseni. Singurul care se arăta rezervat era Englerhart. Nici nu avea cum să fie altfel, gândise doctorul Müller: „Cum să fii vesel când nu te poţi bucura măcar de un pahar din vinul judecătorului? Trist Englerhart acesta!”

— Vă rog să mă lăsaţi să mă spăl puţin şi să mă schimb. Nu mă mai suport aşa, spusese Veronica, lăsând-o jos din braţe pe Cybelle.

— Vin imediat, iubito!

— Bine mama, eu voi fi dincolo, cu copiii… te aştept.

A intrat în baie. S-a dezbrăcat cu mişcări încete, aruncându-şi hainele într-un coş. Şi odată cu ele toate gândurile negre. S-a frecat îndelung cu săpun ca şi cum ar fi vrut să-şi rupă din carne trecutul. Cât stătuse singură pe malul oceanului se gândise la multe, în principal la Cybelle, la viaţa ei, la faptul că nu se simţea împlinită. Ştia că greşise, că ar fi putut, cu puţin noroc, să aibă un drum mai bun. Singurul lucru pe care nu-l regreta era Cybelle. Sub jetul fierbinte de apă începuse să se relaxeze încet-încet. Îi revenise în memorie întâlnirea cu Marck de la Paris, faptul că-l urmărise cu privirea să vadă la ce cursă se va îmbarca, că se bucurase văzându-l lângă poarta zborului de Santiago. Deşi nu avea curajul să recunoască, îi plăcea acest bărbat. Pe naiba, îi mai plăcuse cândva unul. Care o lăsase singură, cu un copil nenăscut. „De câte ori se poate înşela o femeie? De câte ori te poţi înşela tu, Veronica? se întreba privindu-se în oglinda aburită. Conturul feţei i se scurgea în mii de mici picături, ca gândurile ce nu-i dădeau pace. Trecătoare şi apa şi gândurile”. Ieşită din baie, văzuse o rochie nouă ce o aştepta aranjată pe pat, cu accesoriile necesare lângă ea. „Probabil că în timp ce eram în duş, mama a aranjat aceste lucruri”. Se îmbrăcă pe îndelete, cu o bucurie ascunsă pentru darul primit şi se verifică în oglindă, întotdeauna se

bucura când primea câte ceva de la părinţii săi – care nu fuseseră niciodată zgârciţi cu astfel de gesturi. Dacă ar fi avut posibilitatea să o vadă, Marck ar fi exclamat:

— *Una damă hermosa*| O femeie superbă!

Rochia argintie cu decolteu generos îi punea în evidenţă talia subţire, sănii fermi şi bine conturaţi. Pielea bronzată de pe piept, mâini şi picioare, contrasta frumos cu părul blond şi argintiul rochiei. Nimic nu era de prisos la Veronica, aşa cum de nimic nu mai era nevoie. Doamna Parra avea gusturi fine şi ştia ce i se potriveşte fiicei sale.

— *Mi Dios, Io que es hermosa*| îşi spuse şi Ernst Englerhart, admirând-o în timp ce cobora scările. Nu văzuse el multe femei în viaţa lui, nici nu le prea băga în seamă, nu vedea în ele decât colege de muncă. Cu

Veronica însă, era altceva. Nu-şi putea desprinde privirea de pe picioarele bine conturate sub rochia mulată a acesteia, le admira fineţea şi fermitatea. Începea să se simtă incitat şi cutezător. Trebuia să aibă o discuţie cu ea, să-i spună că o iubeşte, că ar vrea să o ceară în căsătorie.

Invitaţii o primiră pe Veronica cu aplauze. Se aşezase la masă între invitaţi, cu Cybelle în braţe, începuse să mănânce, împărţind cu copila. După primele înghiţituri realizase cât îi era de foame.

Capitolul 21

Odată ajunşi în birou, Salvatore m-a invitat pe terasa care se deschidea către Oceanul Pacific. Am luat loc.

— Pot să-ţi ofer o băutură, doreşti să mănânci ceva? Mi-ar face mare plăcere.

— Nu îţi mulţumesc. Am mâncat înainte de a pleca de la hotel. Un pahar cu apă însă nu aş refuza.

— Imediat. Ridică un telefon şi comandă scurt: te rog să aduci cafea, ceai, apă şi suc de portocale. Pe terasă.

— Spune-mi Marck, ce mai faci, ce cauţi în Valparaiso? Cu ce pot să te ajut?

— Voi lucra o vreme mai îndelungată în acest oraş. Voi construi un spital mare şi mai multe module de cercetare pentru inteligenţă artificială şi nanotehnologii. Cam doi ani de zile.

— La Aşezământ? Am auzit că se extinde spitalul lor.

— Da! Este o colaborare a OMS şi a Bisericii Catolice. Contractul de execuţie este al angajatorului meu şi eu sunt cel desemnat să conducă lucrările. După cum vezi, nimic spectaculos.

— Eşti modest, că întotdeauna. Am auzit că s-au făcut progrese uriaşe în utilizarea nanotehnologiilor. Şi eu mă străduiesc să amenajez în spitalul pe care-l conduc o astfel de secţie. Deşi am primit ceva bani şi sprijin de la guvern, nu am acces la nicio cercetare de acest gen.

— Poate va veni vremea să discutăm despre asta, într-un timp nu prea îndepărtat. Acum aş vrea să te întreb altceva. Cred că tu cunoşti bine oraşul şi locuitorii lui şi mă poţi ajută cu informaţii. Pe drumul de la Paris spre Santiago, am schimbat câteva vorbe cu o femeie. Pe aeroportul din Santiago am aflat că trebuia să ajungă la Valparaiso, şi nu mai avea cu ce. M-am oferit să o conduc eu, având acelaşi drum A acceptat după ce a aflat că lucrasem împreună la acelaşi proiect şi că aveam cunoştinţe comune. Pe drum am aflat că este medic microbiolog, că lucrează la Spitalul Universitar, că are o fetiţă şi că nu este căsătorită. Cam atât! Ba nu, trebuie să-ţi mai spun ceva: e foarte frumoasă!

— Are un nume frumoasa aceasta? m-a întrebat Salvatore, râzând?

— Sigur. Cu asta ar fi trebuit să încep: Veronica. Veronica Parra.

Salvatore s-a oprit din râs. M-a privit fix, păstrând o tăcere de câteva clipe.

— Veronica Parra? Cine nu o cunoaşte pe Veronica, fiica judecătorului Parra? Sigur că o cunosc. Este prietena din copilărie a soţiei mele.

— Mă bucur nespus să aud că o cunoşti. Mi-ai putea vorbi despre ea? Când am ajuns în Valparaiso, Monica m-a rugat să o las la spital, unde o aştepta Cybelle însoţită de bunici şi un doctor – Müller. Veronica era răvăşită dar nu mi-am permis să întreb mai mult. După ce m-am cazat m-am întors la Universitate, sub pretextul că trebuie să

vorbesc cu Englerhart despre proiect. În afară de faptul că acest doctor nu mă agreează, nu am aflat nimic altceva.

— L-ai cunoscut şi pe Englerhart. Ai sosit de câteva ore şi cunoşti deja mulţi oameni în Valparaiso. Eficient că întotdeauna!

— Cunosc mulţi oameni în Valparaiso dragul meu prieten Salvatore, deşi vin pentru prima oară în această ţară şi acest oraş, am răspuns eu fără nicio urmă de infatuare. Din păcate cred că ei nu-mi pot vorbi despre Veronica. Şi apoi, cum să apelez la ei, când tu te afli aici şi eşti prietenul meu?

— Poţi să te bazezi pe faptul că sunt şi voi rămâne prietenul tău. Legat de Veronica pot să spun aşa: te invit diseară la un restaurant frumos; va veni şi soţia mea Eloise, care îţi va spune ceea ce ştie şi te interesează.

— Perfect! aşa vom face.

După ce am mai schimbat câteva banalităţi, mi-am cerut scuze şi am plecat.

— Pe diseară, îmi spusese Salvatore. Te sun să-ţi comunic cum procedăm.

Urcat în maşină mi-am reluat plimbarea către Nord, încercând să-mi pun ordine în gânduri. După ceva timp, simţind o anumită oboseală, m-am întors la hotel unde mi-am propus să lucrez ceva. Întins pe o canapea, cu o documentaţie în faţă, am adormit. M-a trezit după circa trei ore un telefon.

Capitolul 22

În casa familiei Parra, petrecerea continua. Erau la desert şi cafele. În biroul alăturat sufrageriei, în mijlocul căruia trona un birou mare din lemn masiv, plin cu cărţi groase şi dosare, Veronica discuta cu doctorii Englerhart şi Müller.

— Ce spun primele rezultate Veronica? o întrebase doctorul Müller.

— Din ce am văzut până acum, pot deduce o inflamaţie a pancreasului, parametrii acestuia de funcţionare fiind modificaţi comparativ cu vârstă ei. M-am uitat şi pe rezultatul investigaţiilor efectuate de doctorul

Englerhart – nu am văzut ceva care să mă sperie. Dacă aparatele nu ne mint, singurul lucru primejdios este ca pancreasul să sufere modificări în structura celulară, imposibil de evidenţiat în acest moment. Vreau să vă mulţumesc la amândoi, pentru tot ce aţi făcut şi faceţi pentru Cybelle.

— Va fi bine! spusese doctorul Englerhart. Îi vom urmări evoluţia şi vom interveni când va fi nevoie. Legat de mulţumiri – ştii că nu este nevoie. Eu, ca şi doctorul Müller, voi fi mereu alături de tine şi familia ta.

— Vă rămân îndatorată pentru acest lucru. Vă propun să mergem lângă ceilalţi invitaţi, altfel ne vor reproşa că-i neglijăm.

De când sosise acasă, Veronica nu reuşise să schimbe cu Eloise decât câteva vorbe. Copilăriseră împreună şi se considerau a fi asemeni surorilor. Frumoase amândouă, una blondă şi alta brunetă, extrem de deştepte şi provenind din familii bune, rupseseră multe inimi în rândul bărbaţilor care le cunoşteau. Eloise, mai hotărâtă în aceste privinţe decât Veronica, se căsătorise cu tânărul şi chipeşul medic marinar – Salvatore Mallente, care dezvoltase o pasiune nebună pentru ea. Eloise făcuse o bună alegere. Era fericită şi mulţumită cu familia ei. Îşi trecuse viaţa profesională în planul secund, preferând să se ocupe de soţ şi cele două fetiţe. Avea o viaţă liniştită şi era fericită aşa. Veronica însă, preferase să se ocupe de muncă şi cercetările sale, nefiind atrasă de niciun bărbat din câţi cunoştea. Plecase la Paris de unde, după câţiva ani, se întorsese cu un copil, spre stupefacţia bunei sale prietene, căreia nu-i spusese nimic. Eloise nu o întrebase despre asta, considera că atunci când va dori, îi va spune Veronica ceea ce va considera necesar. La petrecere, sub pretextul că vor ajuta bucătăreasa să pregătească desertul, se refugiaseră într-un mic salonaş unde, de obicei, îşi petrecea timpul doamna Parra, când era singură acasă.

— Nici n-am apucat să-ţi spun cât de mult mă bucur să te văd, Eloise, spusese Veronica. Hai să ne îmbrăţişăm,

cum făceam în copilărie. Ţi-am simţit mult lipsa în ultima vreme.

— Şi eu mă bucur să te văd. Am atâtea lucruri să-ţi povestesc!

— Şi eu, simt nevoia să-mi descarc sufletul şi nu am în faţa cui. Poate mă ajuţi tu să simplific lucrurile, îi propusese Veronica râzând.

— Sigur, ca în copilărie; păstrăm ceea ce ne place, restul abandonăm.

— Ce-ţi face familia, am văzut că fetele sunt bine, Salvatore, părinţii?

— Sunt bine cu toţii. Mulţumesc cerului pentru asta. Salvatore este acum comandantul Spitalului Naval, nu mai pleacă aşa des pe ocean. Bineînţeles că este foarte necăjit din această pricină. Şi-a cumpărat în schimb un mic vei ier, cu care a început să mă trădeze cam des. Îşi petrece mai mult timp cu el decât cu mine. Glumeam!

— Mă bucur să aud astfel de veşti. Sunteţi minunaţi! Sigur va trebui să ne întâlnim – să vorbim mai mult.

— Veronica, începuse Eloise puţin încurcată, am auzit discuţii că Cybelle ar avea probleme de sănătate. Despre ce este vorba, dacă poţi să-mi spui?

— A avut o stare de rău cu ceva vreme în urmă. Doctorul Müller a intervenit rapid şi s-a rezolvat. Acum facem investigaţii suplimentare. Nu pot să ştiu exact decât după circa două săptămâni. Dar acum este bine, boli ale copilăriei, tu trebuie să ştii mai exact, ai doar două fete.

— Da, aşa este. Ce zici, când ne revedem, să vorbim mai mult?

— Oricând, doar acum sunt acasă.

Au luat tăvile cu prăjituri şi au intrat în sufragerie. La scurt timp Eloisei îi sunase telefonul:

— Da Salvatore, te ascult.

— Eloise, ştii că în ultima vreme, ocupat fiind, nu te-am mai invitat în oraş. Ce zici, nu ai vrea să ieşim diseară la un restaurant? Aş invita şi un bun prieten, pe Marck, care a sosit de la Paris. Ţi-am vorbit despre el.

— Îmi amintesc. Sigur că vreau. Aş invita-o şi eu pe

Veronica. Ce zici?

— Nu pot decât să mă bucur, nu am mai văzut-o de multă vreme, răspunsese Salvatore.

— Atunci rămâne să-mi spui la ce oră şi unde mergem. Voi veni în curând acasă, să aduc fetele şi să mă schimb. „Uite cum se aranjează toate, dragul meu prieten Marck.

Rând pe rând oaspeţii familiei Parra şi-au luat rămas bun şi au plecat.

— Ce zici Veronica, vrei să ieşim diseară la un restaurant? Domnul Mallente şi-a adus aminte că nu şi-a mai scos de ceva vreme soţia în oraş. Vine şi un prieten al lui, sosit de curând în Valparaiso.

— Sigur că vin, cred că mi-ar prinde bine. Mulţumesc pentru invitaţie.

Capitolul 23

Salvatore aranjase ca întâlnirea să aibă loc la Wulff Castle, un restaurant situat într-un castel vechi, chiar pe faleza de piatră a oceanului. În stilul lui caracteristic, comunicase scurt:

— Castle Wulff, ora douăzeci şi unu. Vine şi Veronica. Să te arăţi surprins. Este în apropierea hotelului în care eşti cazat. Dacă vrei, vin să te iau.

— Nu este nevoie, mulţumesc. Mă descurc! Cuuum? Veronica??? Nu pot să cred!

— Să crezi! Ne vedem la restaurant. Să nu uiţi să pari surprins, altfel voi fi considerat un conspirator, adăugase râzând, în telefon.

Mă surprindea plăcut vestea primită de la Salvatore dar mă şi speria puţin. Îmi era teamă ca Veronica să nu înţeleagă altfel lucrurile, să ţină închisă o uşă pe care simţeam că ar putea să o deschidă cândva. M-am uitat la ceas: mai aveam ceva timp, îndeajuns să mă pregătesc şi să comand două buchete cu flori. Am apelat la serviciile hotelului pentru o ţinută potrivită evenimentului şi florile pe care le doream trimise la restaurant. La ora fixată, îmbrăcat într-o ţinută *casual* de seară, m-am prezentat la Castel. Preferasem să parcurg drumul dintre hotel şi

restaurant, pe jos. Aerul sărat ce venea dinspre ocean îmi făcea bine. Portarul m-a condus într-un salonaş rezervat de către Salvatore Mallente, care se termina cu o logic deasupra coastei stâncoase a oceanului. În jurul unei mese mari, rotunde, erau aranjate patru scaune înalte, îmbrăcate în piele maro. Întregul ansamblu al încăperii degaja un aer de bun gust şi eleganţă, lumina difuză şi lumânările aprinse generând căldură şi intimitate. Mi-a plăcut ceea ce vedeam. În jurul mesei, stăteau Salvatore, Eloise şi, cu spatele către intrare şi cu faţa către ocean, Veronica, astfel încât nu mă văzut intrând.

— Doamnelor, spusese Salvatore ridicându-se în picioare, vă rog să-mi permiteţi să vi-l prezint pe bunul meu prieten, sosit azi de la Paris.

Eloise se ridicase în picioare în timp ce Veronica a preferat să întoarcă doar capul.

— Marck Nessel, termină Salvator prezentarea.

— Marck, îţi prezint pe soţia mea, Eloise. Şi pe Veronica, prietena noastră.

Am înclinat din cap.

— Mă bucur să te cunosc Eloise, am spus sărutându-i mâna, după care i-am oferit un buchet de flori, luat din mâna unui ospătar. Mă bucur că te revăd Veronica, te rog să primeşti acest buchet de flori.

— Îţi mulţumesc Marck, în ultimele douăzeci şi patru de ore ne întâlnim a patra oară. E o surpriză totală, nu mă aşteptam la asta, a răspuns Veronica, surprinsă total de întâlnirea la care nu s-ar fi aşteptat sub nicio formă.

— Nici eu, dar mă bucur de asta. Nu aş fi bănuit că eşti prietena familiei Mallente, am minţit eu cu seninătate.

Salvatore s-a arătat şi el surprins:

— Cum de vă cunoaşteţi? De unde? Dumnezeule, credeam că lumea aceasta este mare, dar văd că nu este tocmai aşa. Extraordinar!

— Multe nu ştii tu, domnule Mallente, afirmase Eloise, care-l atinsese cu vârful pantofului, pe sub masă. Salvatore putea să mintă pe oricine, dar nu şi pe soţia sa.

Seara a fost încântătoare. Pentru mine mai mult

decât oricine. Când plecasem din Paris spre Chile, mă gândeam că pornesc către capătul pământului, într-o lume pe care nu o cunoşteam şi în care nu aveam pe nimeni. Întâmplarea ori destinul, cum aveam să constat mai târziu, făcuse să întâlnesc o fiinţă care să-mi placă şi să-mi nască dorinţa de a o cunoaşte mai mult decât ca pe o femeie. Curios că nu vedeam în ea posibilitatea unei aventuri, o persoană cu care să-mi alin singurătatea din acest loc. Mă bucurăm că eram acolo, cu familia Mallente şi cu Veronica. Îmi era de ajuns. Atunci. Am discutat mult şi ne-am înveselit, Salvatore şi Eloise fiind amfitrioni desăvârşiţi. Am rememorat momente din perioada petrecută cu Salvator în Paris şi la Marsilia. Am încercat, timid şi fără succes, să o determin pe Veronica să ne vorbească despre ea.

— Nu am ce să vă spun despre viaţa mea de la Paris. Am învăţat, am suferit, am venit acasă. Cu un copil, a cărui existenţă mă face fericită. De voi nu mă feresc cu nimic, iar în faţa lui Marck – nu am de ce să mă grozăvesc. Aceasta sunt eu, Veronica Parra: un medic microbiolog, necăsătorită, cu un copil. Valorile mele sunt universal valabile şi ne-negociabile. Cred în Dumnezeu, deşi mulţi spun că sunt în afară realităţii spirituale, cred în predestinare şi în faptul că soarta ne este hotărâtă undeva în altă parte, că noi suntem doar spectatori ai propriei noastre vieţi.

Citeam în spusele acestei femei o anumită resemnare cu care nu eram de acord deloc. Nu puteam să înţeleg cum un om care este părtaş la înfăptuirea unor adevărate „minuni” cu ajutorul ştiinţelor, are o astfel de înţelegere a lumii. Mă gândeam dacă nu cumva îşi justifică propriile decizii şi greşeli cu voinţa divină. Veronica venise îmbrăcată într-o rochie lungă până mai sus de genunchi, de culoare neagră, bine aranjată pe corp. Purta la gât un colier de perle, moştenire de la bunica sa. În lumina difuza a încăperii, acestea aruncau mănunchi de raze pe gâtul bronzat. „E frumoasă, gândeam eu. O frumuseţe naturală, neforţată cu nimic. Cred că nici nu este conştientă cât de

atractivă poate apărea în faţa unui bărbat”.

Pentru că după o vreme intervenise o tăcere stânjenitoare, Eloise propusese să dansam.

— Salvatore, de când n-am mai dansat noi doi? Te rog să iei comanda!

Salvatore s-a ridicat bucuros şi a prins-o de mână.

— Să mergem să dansăm în salonul alăturat. Au o orchestra grozavă. Marck, Veronica, veniţi şi voi?

— Sigur am răspuns, dacă vrea şi Veronica.

— Să înţeleg că mă inviţi la dans? zâmbise aceasta. Dacă da, te rog să o faci cum trebuie. Mi-ai oferit un buchet superb de flori, m-ai adus cu maşina la Valparaiso, am aflat de la doctor Englerhart că te-ai interesat de situaţia Cybellei, enumerase ea. Atât de multe lucruri s-au întâmplat într-o singură zi. Trebuie să-ţi mulţumesc şi eu cumva.

— Doamnă, vă rog să-mi faceţi onoarea de a-mi acorda un dans, m-am adresat eu către ea, cât mai protocolar cu putinţă, dar foarte serios.

— Sigur domnule, cu mare plăcere!

Orchestra interpreta un celebru tangou argentinian. Pe parchetul ringului de dans, Salvatore şi Eloise trăiau la maximum ritmul acestuia. Ne-am alăturat şi noi, crispaţi şi stânjeniţi. Veronica era o bună dansatoare şi nici eu nu eram mai prejos. Ritmul antrenant, căldura momentului, întreaga atmosferă a ringului ne-a făcut să ne depăşim inhibiţiile şi să devenim o pereche admirată de cei ce stăteau la mese şi priveau.

— Ştii, îi spusese Eloise la ureche soţului său, oamenii aceştia doi chiar se potrivesc. Nu ştiu dacă nu ai conspirat cumva în organizarea acestei întâlniri dar, dacă nu ai fi făcut-o şi aş fi aflat, te-aş fi pedepsit.

— Atunci aştept ca la noapte să mă recompensezi, îi răspunsese Salvatore galant, muşcând-o uşor de lobul urechii.

Târziu, în noapte, ne-am despărţit cu promisiunea că ne vom mai întâlni, Salvatore insistând să ieşim pe ocean, cu velierul lui. Văzând că Veronica acceptă, am aprobat şi

eu. La despărţire, Veronica urmând să fie lăsată acasă de familia Mallente, mi-a reţinut mâna în mâna ei, s-a aplecat către mine şi m-a sărutat uşor pe obraz.

— Eşti un om bun Marck, aşa cred eu despre ţine acum. Să rămâi aşa!

S-a întors şi a pornit cu paşi uşori şi egali către ieşire. Am privit lung în urma ei, în tăcere, până s-a pierdut în maşina lui Salvatore, după care m-am îndreptat către hotel. Briza răcoroasă a oceanului îmi făcea bine. Încheiam o zi încărcată şi mă aşteptau multe altele la fel. Nu mă aflam la Valparaiso în vacanţă. *Consorţiul* aştepta ceva de la mine.

Capitolul 24

În Elveţia, la Clinica Genovier, tratamentul *înţeleptului* se finalizase. Se simţea mai învigorat. S-a ridicat şi s-a îndreptat către ferestre.

— Unde este Michael, ce face, s-a trezit?

— De curând, este bine, se joacă cu o consolă video, a răspuns Bruno.

— Atunci pot să merg liniştit la întâlnirea cu Cardinalul Ruggieri.

XXX

Înţeleptul s-a întâlnit cu Cardinalul Ruggieri în biroul său, amenajat în aceeaşi clădire. Cardinalul, un bărbat trecut de optzeci de ani, era uscăţiv şi înalt, cu păr alb. Era îmbrăcat simplu, în veşmânt neliturgic, cu însemnele rangului său. Nu purta alte podoabe în afara unei cruci pectorale ce-l înfăţişa pe Iisus Hristos răstignit. *Înţeleptul* ştia cine este Cardinalul şi ce putere are în sânul Bisericii. Deşi nu se întâlnise direct cu el niciodată, corespondaseră pe diverse teme de interes comun. În ciuda faptului că era în vârstă, avea o minte deschisă şi conectată la prezent, sprijinind ideile de reformare a acesteia. Veche cunoştinţă a Papei, fusese ales de către acesta ca principal colaborator. Ruggierii, deşi nu împărtăşea de multe ori convingerile şi hotărârile acestuia, acţiona că un servitor devotat.

Înţeleptul îl aştepta pe Cardinal în faţa biroului său. îl

salutase cu o înclinare a capului, rostind:

— Bine aţi venit Excelenţă! Vă mulţumesc pentru efort!

— Îmi face plăcere să vă cunosc, rostise Ruggieri înclinând şi el capul către *înţelept.*

— În încăpere, după ce se aşezaseră în două fotolii mari, *înţeleptul* a spus.

— Ce face Sanctitatea Sa, cum se simte?

— *Per Dios,* bine! Vă transmite salutări.

— Ce veşti îmi aduceţi, ce a hotărât Papa?

— Sanctitatea să vă transmite expresia aprecierilor sale pentru activităţile pe care le desfăşuraţi şi spune că vă va sprijini în lucrurile de interes comun, cum ar fi cele ale sănătăţii, calităţii vieţii, ştiinţelor şi tehnologiei. Biserica îşi va schimbă discursul şi-l va adapta la realităţile vieţii curente. Sunt împuternicit de Sanctitatea să discutăm în amănunt un set de măsuri imediate.

— Care sunt, în viziunea Sanctităţii Sale, domeniile de interes comun?

— Toate cele care se referă la oameni şi calitatea vieţii lor, la problemele majore ale prezentului. Biserica, deşi va sprijini substanţial cu oameni şi bani cercetările ştiinţifice, nu poate fi de acord cu modul în care *Grupul* vede devenirea societăţii umane. Noua societate, aşa cum a fost ea prezentată Sanctităţii Sale, cu un *Cerc Elitist* restrâns şi restul popoarelor puse sub ascultare prin intermediul noilor tehnologii, nu este de acceptat. *Omobotul* de care aţi vorbit, nu poate fi o alternativă viabilă pentru omenire.

„Nu a înţeles nimic Papa din ce am vrut să-i transmit. Timp pierdut în zadar! gândise *înţeleptul.* Vom construi o Biserică nouă, potrivită pentru omul cel nou!”

Restul discuţiei s-a purtat într-o atitudine politicoasă dar rece, nefolositoare niciuneia dintre părţi.

Către sfârşit, *înţeleptul* mai făcuse o încercare:

— Excelenţă, vă rog să transmiteţi Sanctităţii Sale că *Grupul* îi mulţumeşte pentru modul în care a înţeles să răspundă propunerilor noastre. Considerăm că încă mai

avem timp să facem ceea ce este bine pentru planetă. Noi, cei care conştientizăm marile provocări ale viitorului, care vedem dincolo de ziua de mâine, care avem puterea de a influenţa destine, trebuie să ne gândim la ce se va întâmpla peste doar câteva sute de ani, cu planeta şi rasa umană. Suprapopularea cunoaşte o rată mare de creştere, resursele de hrană şi apă se reduc. Comportamentul de consum a devenit extrem de periculos! De ce nu conştientizaţi că nu se mai poate aşa, că Pământul este, pur şi simplu, sufocat? Biserica, alături de noi cei din *Grup,* trebuie să ia o decizie fermă, pentru că nu există decât două alternative: continuăm aşa şi în puţin timp sucombăm – ne întoarcem în Epoca de Piatră, ori realizăm o purificare rasială prin care să eliminăm tot ceea ce este nociv, inutil şi nefolositor, mergând către viitor cu *Omobotul* – superomul ce va fi în stare să colonizeze universul.

Ruggieri îl asculta în tăcere. Ştia că, în parte, are dreptate „că omenirea este în faţa unor provocări uriaşe, că rasa umană, în esenţa ei, cunoaşte un proces degenerativ, cu tot progresul ştiinţific, ale cărui rezultate ajung doar la o mică parte dintre oameni. Diferenţierea socială se adânceşte foarte tare, generând cea mai mare polarizare din istorie. Cu cât apar mai mulţi bani, cu atât creşte averea bogaţilor, în detrimentul celor nevoiaşi. Probleme, multe probleme. În sinea lui era bucuros că nu va mai apuca vremurile ce vor veni, că era prea bătrân”.

— Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, *înţeleptul* a spus:

— Poate nu vom apuca acel viitor sumbru, dar dacă nu începem să facem ceva de pe acum, nu-l vor apuca nici nepoţii noştri. Eu mă simt obligat faţa de nepotul meu – să-i ofer această şansă.

Capitolul 25

În timpul mesei de la restaurant, profitând de faptul că cele două doamne erau la toaletă, Salvatore mi-a spus:

— Văd că eşti foarte interesat de persoana Veronicăi. Deoarece mare lucru nu ai putut afla în această seară, am să-ţi ofer eu două informaţii: una în legătură cu Cybelle –

aste bine şi se pare că a avut o indigestie ca toţi copii, ceea ce ne bucură pe toţi. Cea de a doua se referă la Veronica şi la întâmplările ei de la Paris. Când a aflat ca Veronica este însărcinată, judecătorul Parra m-a întrebat dacă nu-l pot ajuta cu informaţii în legătură cu iubitul acesteia. În perioada respectivă mă aflam şi eu în Franţa şi se gândea că poate ştiu ceva. Eu fiind la Marsillia, nu aveam habar că Veronica cea castă, cum i se spunea pe aici, avea o legătură cu un doctorand israelian. Pentru că îl respect pe judecătorul Parra, surprins de necazul fiicei sale, am acceptat să mă implic în această problemă şi să încerc să-i dau de cap. Cu greu am aflat de la Veronica, pe care mă făcusem că o întâlnesc întâmplător în grădinile Tuileries, numele fostului iubit. Carl Berger. Bineînţeles că am încercat să-l găsesc, să văd ce are de gând cu Veronica, dar fără succes. Am apelat atunci la ajutorul unor prieteni din Serviciile Secrete Franceze, cu care cooperam foarte bine şi ce crezi că am aflat?

— Ce legătură putea avea un student cu serviciile secrete?

— Carl Berger era în atenţia autorităţilor franceze fiind supravegheat pentru potenţial spionaj economic, pentru o importantă agenţie de investigaţii cu sediul în Tel Aviv.

— Mossad?

— Nu! O agenţie privată.

— Şi ce ai făcut? L-ai găsit?

— Asta doream să-ţi spun. În perioada când Veronica a declarat că este însărcinată, Carl Berger a dispărut fără urmă. Din Paris şi din Franţa. Acel Carl Berger nu mai există.

— A murit? Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, te rog să mă urmăreşti cu atenţie, ce urmează e foarte interesant: a fost găsit un Carl Berger decedat într-un accident de maşină, în Liban. Libanul fiind o zonă sensibilă, informaţia nu a putut fi verificată.

— A murit un om, ce e neobişnuit în asta?

— Mortul Carl Berger a înviat sub numele de Avi

Shederman, angajat al unui mare Fond de Investiţii, cu sediul, ghici unde?…

— La Tel Aviv. Înţeleg. De unde ştii că a înviat?

— Unul dintre colegii care m-a ajutat la căutarea lui Berger este de doi ani de zile angajat al guvernului argentinian, pentru coordonarea unui birou secret de destructurare a reţelelor de criminalitate transfrontalieră. Aflată în plină criză economică şi în stare de faliment suveran, Argentina a angajat specialişti străini în eradicarea acestui flagel endemic pentru America Latină. Colegul meu l-a descoperit pe care Berger alias Avi Shederman, prin mijloace de identificare facială, când a sosit pe aeroportul Ezeiza din Buenos Aires. Datorită contactelor pe care le are a realizat şi o verificare ADN.

Cum cred că te aştepţi, ADN-ul confirmă înrudirea cu familia Berger, decedată şi înhumată la Tel Aviv. Surpriză!

— Într-adevăr surpriză. De câtă vreme ştii aceste lucruri?

— De mai bine de un an.

— Ai vorbit cu Veronica ori judecătorul Parra, în legătură cu acest lucru?

— Nu, nu aş face aşa ceva. Pentru Veronica ar însemna deschiderea unei răni iar judecătorul Parra şi-ar lua arma şi ar merge să-l împuşte. Când este vorba de onoarea familiei sale, domnul Parra nu mai este judecător. Şi apoi nu am considerat că este vreun pericol pentru ei.

— De acord cu tine. Nu o să-l lăsăm să devină un pericol!

Salvator m-a privit lung şi nu a mai zis nimic. Eloise şi Veronica se apropiau de noi.

— Ce faceţi? De ce păreţi aşa preocupaţi? Sunteţi prea serioşi! Haideţi la dans, ne-a antrenat Eloise, foarte veselă.

Am prins mâna întinsă de Veronica şi am condus-o către ringul de dans.

„Avi Shederman, drumul spre Chile ţi-e închis! Voi avea grijă de asta”.

Capitolul 26

St. Moritz. Întrunirea *Consiliului înţelepţilor.* Unul dintre ei prezintă concluziile discuţiilor avute. Acestea vor deveni obligatorii pentru toţi membrii

Grupului.

Doamnă şi domnilor, vă prezint *Decalogul Viitorului.* Potrivit lui, în cincizeci de ani trebuie să realizăm următoarele:

1. Instituirea unui mod nou de organizare statală. La nivelul fiecărui continent va exista un singur stat, condus de un guvern continental, compus din reprezentanţi ai regiunilor constituente. O regiune va fi echivalentul unuia ori a mai multor state naţionale tradiţionale.

2. *Guvernele Continentale* se vor subordona unui *Guvern Mondial,* compus din reprezentanţi ai marilor corporaţii şi ai *Guvernelor Continentale.*

3. *Guvernul Mondial* va pune în practică Directivele *Consiliului înţelepţilor.*

4. Va exista o singură armată, formată din trupe bine antrenate, cu mare putere de reacţie. O parte importantă a armatei planetare va cuprinde roboţi umanizaţi, cu un grad înalt de inteligenţă artificială.

5. Va exista o singură bancă şi o singură monedă, virtuală. Tranzacţiile se vor face pe platforme on-line aflate sub controlul strict al *Băncii Mondiale.*

6. Va exista o singură religie, bazată pe supunere şi ascultare faţă de *Guvernul Mondial. Consiliul înţelepţilor* va fi *Suprema Instanţa Morală.*

7. Societatea umană va fi structurată pe trei paliere: *Consiliul înţelepţilor, Elita, Masa populară.*

8. Sistemul de organizare al societăţii va fi *Non-Democraţia.*

9. Nu va exista proprietate personală. Resursele aparţin *Guvernului Planetar.* Oamenii vor fi retribuiţi potrivit principiului: *„Cine munceşte – primeşte cât să-şi acopere nevoile, cine nu munceşte, este eliminat din societate”.*

10. *Consiliul înţelepţilor* are întotdeauna dreptate, nu

poate fi contrazis ori contestat sub sancţiunea pedepsei cu extincţia.

Înţelepţii s-au ridicat în picioare. Au aplaudat vorbitorul şi au ciocnit cupe de şampanie.

XXX

Membrii Grupului au ascultat cu religiozitate *Decalogul.* Ei fuseseră primii oameni cărora li se implementase cipul neuronal. îl înghiţiseră odată cu şampania, la masa din ajun. Acum îşi făcuse deja efectul.

„Au venit oameni liberi şi pleacă sclavi! îşi spusese David Ghiven în sinea sa".

El fusese cel care turnase suspensia incolorăinodoră ce conţinea nanocipul, în cupele lor cu băutură, „încă un pas către împlinirea visului meu".

Capitolul 27

Mi-am început următoarea zi în Valparaiso cu o întâlnire a celor implicaţi în proiect. *Consorţiul* avea o bună reprezentare în zonă, lucru care îmi făcea sarcina mai uşoară. La insistenţa lui David Ghiven, lucrările de ridicare a noilor pavilioane trebuiau să înceapă neîntârziat. Pentru rapiditate, construcţiile fuseseră gândite la nivel de module care soseau gata amenajate, cu vaporul, din Europa. Echipei din Valparaiso îi revenea sarcina obţinerii avizelor din partea autorităţilor locale şi pregătirea fundaţiilor. Pentru a uşura procesele birocratice, fusese angajată o societate de avocatură cu sediul în Santiago, care trimisese o echipă de experţi la Valparaiso, pentru a se ocupa de aceste situaţii. Lucrurile mergeau uşor deoarece autorităţile naţionale şi locale agreau proiectul, văzând în el o bună oportunitate de dezvoltare a sistemului de sănătate al ţării. Lucrările efective erau realizate de câteva societăţi ale *Consorţiului,* care erau implicate în reconstrucţia ce a urmat în Chile, după ultimele două cutremure.

— Zimmerman, Zolt Zimmerman, sunt inginerul şef al lucrării, se prezentase un domn cam la cincizeci de ani, slab, înalt, mai degrabă deşirat, cu mâini mari şi o faţă parcă de cal.

— Mă bucur să vă cunosc domnule Zimmerman, mi s-a vorbit despre dumneavoastră. Ce puteţi să-mi spuneţi în legătură cu stadiul pregătirilor?

— Suntem în grafic, azi trebuie să preluăm amplasamentul de la Universitate, în două săptămâni avem şi autorizaţiile, cam într-o lună turnăm primele betoane. Peste două luni vom fi în măsură să montăm primele module.

Mi-a plăcut raportul lui Zimmerman, însemna că lucrurile vor merge destul de repede şi uşor. Nu ştiam, dacă şi în ce măsură, acesta avea cunoştinţă de faptul că acea construcţie trebuia să cuprindă laboratoare de experimentare a unor tehnologii revoluţionare, care făceau posibilă înlocuirea pancreasului uman şi faptul că, în circa doi ani de zile, starea de sănătate a lui Michael ar fi devenit ireversibilă, fără putinţa de a mai îndrepta ceva. Sarcina mea era să mă asigur că cercetătorii şi medicii se vor încadra în acest interval de timp. Cercetarea trebuia să se desfăşoare în două direcţii. Prima trebuia să realizeze primul organ creat artificial, din diviziuni nanobotice încărcate cu enzime pancreatice umane, ce comunicau între ele prin semnale chimice. Noul pancreas urma să fie implantat în organismul uman, nanoboţii având sarcina de a monitoriza în permanenţă parametrii de funcţionare şi funcţiile organismului, intervenind în caz de nevoie unde ar fi fost necesar. Practic, nanoboţii funcţionau ca un procesor puternic, care supraveghea din interiorul corpului uman, toate procesele ce se desfăşurau în acesta, la nivel de celulă. Atunci când sesizau dereglări, comunicau cu un computer special conceput pe care bolnavul îl purta la o mână, având forma şi aspectul unui ceas. În funcţie de fiecare situaţie, se intervenea prin injectarea unei suspensii care cuprindea medicaţia ori enzimele necesare. Al doilea experiment trebuia să dea un răspuns la posibilitatea reală de a introduce în organismul uman nanoboţi special construiţi, cu misiunea de a elimina celulele bolnave din pancreas, precum şi stimularea apariţiei altora noi. Nanoboţii aveau sarcina de a

identifica, în celulele sănătoase, gena responsabilă cu multiplicarea şi să o stimuleze. Lucrul era extrem de periculos, deoarece experimentele de laborator arătaseră că nanoboţii nu pot selecta cu precizie gena dorită, şi că puteau, prin eroare, să producă urmări şi efecte nebănuite. Necunoscutele acestor cercetări erau completate cu încă una: cum va răspunde organismul uman acestor intervenţii, cum se va adapta într-un timp foarte scurt. Intervenţia pe genom era foarte periculoasă şi necesita multe experimentări, nu numai în laborator ci şi pe oameni. În momentul în care am demarat proiectul din Valparaiso, credeam că pun şi eu umărul la efortul unor oameni vizionari, care împingeau ştiinţa către viitor. Văzusem cu ochii mei cât bine făcea tehnologia nanobotică în tratarea diferitelor boli, modul în care scula din morţi bolnavii de Ebola, în Africa. Ştiam, de asemeni, că *Consorţiul* realizase două prime implanturi cu celule pancreatice încapsulate, în Germania şi România, dar că nu fuseseră de mare succes. Acele experimente se adresau bolnavilor de diabet, principala sarcină a dispozitivului implantat între piele şi muşchi fiind cea de a elibera celule pancreatice recoltate de la bolnavi aflaţi în moarte clinică. Procedura cuprindea transferul de nutrienţi între celulele pancreatice precum şi a insulinei prin intermediul unor membrane biologice cu rol de filtru, fiind nevoie de o injecţie zilnică cu oxigen. Boala lui Michael grăbise lucrurile astfel încât, cercetătorii au fost determinaţi să experimenteze tehnologia nanobotică care promitea o refacere pancreatică, şi nu doar suplinirea unei funcţii, fiind obligaţi să treacă peste anumite etape. Etapele lipsă se refereau la o experimentare suficientă în condiţii de laborator, care să confere încredere că se poate trece la cercetarea clinică pe subiecţi umani. Pentru că timpul nu putea fi oprit în loc, s-a decis efectuarea de teste pe oameni, respectiv pe copii. Când m-am urcat în avion şi am pornit pe drumul spre Valparaiso nu ştiam aceste lucruri.

Capitolul 28

Zilele au trecut unele după altele. După ce mi-am

recuperat bagajele şi le-am trimis la Valparaiso, mi-am petrecut mai multe zile în Santiago, cu întâlniri oficiale la nivel de guvern, cu oameni de afaceri şi conducători ai Bisericii. Liderul mondial al acesteia, hotărât să treacă la reformare, numise mai mulţi noi Cardinali, dintre care unul şi în Chile. Destul de tânăr pentru o astfel de demnitate, se spunea despre el că ar putea fi un viitor Papă. Pentru că Biserica urma să patroneze viitorul obiectiv, am decis să ţin o legătură strânsă cu acesta, deşi nu eram obligat la acest lucru. M-a primit la reşedinţa Episcopală din Santiago unde, după o discuţie de circa două ore, ne-am despărţit prieteni, asigurându-ne de respectul şi sprijinul reciproc. Credea şi el, ca şi mine, în necesitatea demersului de la Valparaiso.

Eram un om practic şi eficient, obişnuit să deţin controlul total al acţiunilor, ceea ce presupunea un mare volum de muncă şi mult timp consumat. Printre picături, în rarele momente de pauză, gândul îmi fugea la Valparaiso, la Veronica şi la ceea ce ştiam despre ea. Rememoram întâmplările, hrănindu-mă cumva cu ele. Aş fi vrut să o sun, dar nu aveam niciun motiv şi niciun număr de telefon, şi pe Salvatore nu mai voiam să-l deranjez. Făcuse deja, consideram eu, suficiente lucruri pentru mine. „Ce bărbat eram, dacă nici măcar numărul de telefon al femeii care îmi plăcea, nu eram în stare să-l aflu?” Mă gândeam la întâmplările de la Paris, la ceea ce-mi povestise Salvatore despre fostul ei iubit Carl Berger, alias Avi Shederman. Cine era omul acesta, ale cui interese le reprezenta? Eram într-o ţară străină, trebuia să fiu extrem de atent la ce se întâmpla în jurul meu. Mai era şi acest doctor Englerhart cu care trebuia să interacţionez îndeaproape. Oare era îndrăgostit de Veronica? Ca să mă lămuresc în multe privinţe, l-am chemat la o discuţie pe Pedro Martinson, şeful Serviciului de Securitate *al Consorţiului,* pentru America Latină. Ne cunoşteam bine, lucrasem împreună şi ştiam că pot să mă bazez pe el. Ştiind că sosise la Santiago, 1 am apelat scurt:

Salut Pedro, sunt Marck. Ştiu că ai sosit la Santiago,

vreau să ne vedem.

— Salut Marck, la tine veneam, credeam că eşti în Valparaiso.

— Te aştept la Crown Piaza.

Pedro a sosit repede. Revenea de la Paris unde avusese o întâlnire cu şefii săi pe probleme de interes local. Primise misiunea să asigure paza şi confidenţialitatea proiectului de la Valparaiso, în contextul în care existau semnale că mai multe institute de cercetare genetică angajaseră servicii private să obţină informaţii despre el. Pedro Martínez era un bun cunoscător al situaţiei politice şi economice din America Latină, urmărind activităţile reţelelor suprastatale de criminalitate economico-financiară şi corupţie. Se părea că la nivelul unor ţări ca Perú, Argentina, Ecuador şi Venezuela, acţionau forţe bine organizate, care afectau interesele de afaceri ale *Consorţiului.* După o discuţie de mai bine de o oră, în care Pedro mi-a oferit detalii în legătură cu sarcinile sale, a încheiat:

— Marck, ne cunoaştem de mult, eu sunt loial, joc corect, ce faci tu la Valparaiso aşa de important, la Universitate? *Consorţiul* are obiective mult mai mari şi costisitoare în zonă, care nu se bucură de un aşa interes de securitate. E ceva ce-mi scapă? Cum să păzesc ceva, dacă nu ştiu ce?

— E doar un interes sporit al *înţelepţilor.* Când va veni vremea, dacă va fi nevoie, vei afla mai mult. Nici eu nu ştiu exact cum se vor desfăşura lucrurile. David Ghiven este păpuşarul. Ştiu că trebuie să grăbesc nişte cercetări.

— David Ghiven. Dirijorul! Mă sperie omul acesta. Mi se pare diabolic.

— Acelaşi dirijor, dar cu o altă partitură!

Pedro s-a ridicat să plece. Strângându-i mâna, i-am spus:

— Pedro, am o misiune pentru tine. În Argentina, în La Plata, există un individ care poartă numele de Avi Shederman. Este reprezentantul unui fond de investiţii din Israel. Vreau să ştiu cine este cu adevărat şi ce hram

poartă.

— Am înţeles, răspunsese Pedro, te ţin la curent.

Nu ştiam dacă era corect din partea mea să solicit informaţii în legătură cu persoane din preajma Veronicăi. Mă justificam cu informaţiile primite de la Salvatore în legătură cu Shederman – ceva nu era în regulă cu acesta. După alte câteva zile de întâlniri cu autorităţile centrale şi rezolvarea unor probleme legate de interesele *Consorţiului,* m-am întors la Valparaiso.

Capitolul 29

Veronica se trezise a doua zi destul de târziu. Dormise cu Cybelle care, aşteptând-o să vină de la restaurant, adormise în dormitorul mamei sale. Rugăminţile şi promisiunile doamnei Parra, nu avuseseră niciun efect.

— Nu plec de aici, o aştept pe mama. Vreau să dorm cu ea!

— Te rog să mergi în camera ta, te trezesc când se întoarce mama ta. Îţi promit!

— Nu! Rămân aici!

Neavând încotro, doamna Parra cedase. Veronica o găsise dormind cu păpuşa ei favorită pe care o ţinea protector la piept. O sărutase pe frunte aşezându-se cu grijă lângă ea, să nu o trezească. Cybelle întinsese o mână după gâtul mamei, cu un oftat de mulţumire.

— Te iubesc! Te iubesc! Te iubesc! spunea Veronica sorbindu-i răsuflarea.

Adormise către zori, după ce se gândise îndelung la întâmplările zilei. „Drumul lung şi istovitor de mai bine de doisprezece ore cu avionul, emoţiile că nu avea cu ce să ajungă la Valparaiso, apariţia acelui bărbat care se oferise să o conducă, analizele Cybellei, petrecerea de acasă, Englerhart care pare a dori să-i spună ceva şi nu o face, mersul la restaurant. Şi Marck. Cine este acest bărbat? De unde a apărut? S-au întâlnit de patru ori în douăzeci şi patru de ore. Trebuie să recunosc că îmi place. Dar eu nu am voie să mai plac niciun bărbat. Nu-mi dau voie să fac asta, deşi o doresc”.

— Tu de ce nu te căsătoreşti Veronica? o întrebau părinţii. Cât vrei să mai stai singură?

— Când va veni vremea, poate am să o fac. Acum mă ocup de munca mea şi de Cybelle.

— Cybelle are nevoie de un tată, intervenea judecătorul Parra. Gândeşte-te şi la ea.

— Numai la ea mă gândesc. Cum să aduc un bărbat şi să-i spun: Cybelle, acesta este tatăl tău! Tatăl pe care nu l-ai avut şi văzut până la această vârstă. A apărut dintr-odată. Nu pot să fac asta!

Savurase un mic dejun copios, onorând bucatele mamei sale care se bucura de acest moment. Erau numai ele două, domnul Parra fiind plecat la Judecătorie. Doamna Parra ar fi copleşit-o cu întrebări, dorea să afle atât de multe lucruri, dar nu avea curaj. După incidentul cu sarcina, Veronica se transformase mult – din fata veselă şi deschisă devenise reţinută şi închisă în universul ei interior. Erau rare momentele în care îşi deschidea sufletul în faţa părinţilor săi. Acum discutau banalităţi. După un timp, turnându-i cafea în ceaşca golită, doamna Parra o întrebase:

— Cum a fost aseară? Te-ai simţit bine? Ai venit târziu? Nu te-am auzit! O rafală de întrebări, rostite pe un ton egal, să nu-i creeze Veronicăi impresia că tratează evenimentul ca pe ceva ieşit din comun.

De fapt, era grozav de curioasă şi nerăbdătoare să afle amănunte. Mai mult decât atât-moţăise toată noaptea într-un fotoliu, pândind sosirea acesteia. „O minciună nevinovată – iartă doamne!”

— Am venit destul de târziu, m-a adus familia Mallente. Nici nu ştiam că aveam nevoie de o astfel de seară. A fost plăcut. Timpul a trecut foarte repede. Salvatore şi Eloise sunt, aşa cum bine ştii, oameni minunaţi... A mai fost cineva acolo, spusese ea şovăitoare... bărbatul care m-a adus cu maşina de la Valparaiso. Nu mă aşteptam... Dar nu mi-a displăcut.

Doamna Parra o privise cu atenţie, deşi disimula acest lucru. Observase şovăiala din glasul ei. „A întâlnit un

bărbat care îi place şi se teme de asta. Oare se va vindeca vreodată? Acum nu mai vorbeşte, nu-i nimic, am să o sun pe Eloise". După micul dejun, Veronica s-a îndreptat către Universitate Dorea să-şi reia atribuţiile zilnice şi să revină la viaţa ei anterioară plecării în Africa. Tatăl îi aranjase maşina pe care o scosese din garaj şi o lăsase pregătită de drum – în curtea interioară a proprietăţii. S-a urcat cu vădită plăcere în *Beetle-ul* ei Sport-Coupe şi a demarat în trombă. Îi plăcea să şofeze.

XXX

Reîntâlnirea colegilor a fost emoţionantă. Parcă lipsise o veşnicie. Veronica Parra era şefa secţiei de microbiologie şi cercetări integrate, studiind de multă vreme domeniile de interferenţă ale microbiologici cu tehnologiile moderne. Aşezământul şi Universitatea luaseră decizia înfiinţării acestei discipline în momentul în care pe insula Paştelui, parte a Republicii Chile, fusese descoperită o bacterie imunosupresoare denumită *rapamicină,* după numele locului în care fusese descoperită – *Rapa Nui. Sirolimusul* – cum numeau specialiştii medicamentul sintetizat din bacterie, era folosit pentru a contracara efectele adverse ale transplanturilor de cord şi rinichi. Coordonând o serie de studii clinice care evidenţiau efecte secundare ale utilizării acestui produs, Veronica a observat că unii dintre pacienţii ţinuţi sub observaţie cunoşteau un proces de refacere a unor celule, similar unui proces de întinerire. A mers mai departe cu cercetările şi a evidenţiat faptul că *sirolimus* avea efecte antiproliferative, cu o bună utilizare în tratarea cancerelor. I-a comunicat aceste rezultate profesorului Matheus Wiellering, care s-a arătat entuziasmat şi care, intuind potenţialul uriaş al descoperirilor Veronicăi, a obţinut pe căi numai de el ştiute, amenajarea unei secţii de cercetare şi experimentare, sens în care spitalul aferent Universităţii fusese extins şi dotat cu tot ceea ce era necesar studiilor clinice. De aici până la următoarea descoperire nu a fost decât un pas. Ideea de a utiliza rapamicina în cercetarea microbiologică a apărut ca urmare a observaţiilor că

bacteria sintetizată acţionează la nivel celular – favorizând uniunea dintre acestea în interiorul proteinelor de fuziune, lucru care permitea studiul şi controlul localizării proteinelor şi interacţiunile dintre acestea. Construcţia era bună, dar îi lipsea ceva: motorul care să transporte, comande şi urmărească caruselul celular al *sirolimus-ului.*

— Nanoboţii, spusese profesorul Wiellering.

Aşa se explică interesul Consorţiului pentru Valparaiso, bacteria respectivă fiind cultivată în mediul natural, Insula Paştelui. În scurtul timp de cercetări clinice şi de laborator, Veronica reuşise să-şi contureze o echipă de specialişti de care era foarte mândră. Gândeau şi acţionau ca o mare familie, fiind încântaţi de rezultatele activităţii lor. Trăiau pentru munca lor, convinşi că deschid un orizont nebănuit de bun pentru viitorul rasei umane.

XXX

Ziua a trecut repede. Spre seară, la uşa biroului Veronicăi, a ciocănit Ernst Englerhart.

— Se poate?… nu te deranjez?

— De ce vorbeşti aşa Ernst, când m-ai deranjat tu? Ce faci?

— Am trecut să te văd. Vreau să plec către casă şi mă întrebam dacă n-ai vrea să luăm masa împreună în această seară, aş avea de vorbit ceva cu tine

— Veronica îl privise încurcată, nu o deranja invitaţia lui Englerhart, îl aprecia considerându-l un om de mare valoare morală şi profesională, un bun coleg şi prieten, dar îi făcuse o promisiune Cybellei.

— Dar putem vorbi şi acum, Ernst, am oricât timp vrei.

— Îţi mulţumesc, dar ceea ce vreau eu să vorbesc cu tine nu are legătură cu serviciul, cu munca, cu cercetările… e… cu totul altceva.

— E ceva legat de Cybelle?

— Nu, nu, răspunsese Englerhart dând din cap, nu e nimic legat de ea, nu te speria.

— Bine Ernst, aş veni cu drag dar i-am promis Cybellei că această seară va fi a ei. Amândouă ne dorim să

fim împreună. Nu ştiu cum aş putea să-i explic schimbarea de program fără să o dezamăgesc.

— Înţeleg, poate altă dată?

— Sigur, numai să mă anunţi cu ceva timp înainte.

— Atunci te las, rămâi cu bine!

— Cu bine Ernst!

„Oare ce s-a întâmplat? de când sunt colegă cu Englerhart nu am auzit să invite o femeie la restaurant". Şi-a strâns lucrurile de pe birou, a stins luminile şi a ieşit din clădire. Pe drum, conducând pe lângă Wolff Castle: „Marck, unde o fi Marck? M-am simţit bine aseară aici, gândise ea privind castelul luminat multicolor". A scuturat din umeri şi s-a grăbit către casă. Cybelle o aştepta cu nerăbdare.

Capitolul 30

În sfârşit mi-am terminat treburile în Santiago. Pentru că mă săturasem de atmosfera protocolară a întâlnirilor cu oficialităţile şi şedinţele lungi cu arhitecţii şi inginerii *Consorţiului,* drumul spre Valparaiso reprezenta o eliberare. Spre deosebire de primul drum, cel făcut cu Veronica, pe care nu ştiam cum să-l prelungesc, acum m-am grăbit cât am putut de mult. După ceva mai mult de o oră de la plecarea din Santiago, eram în Valparaiso. Prima oprire la Universitate – unde îi convocasem pe Zolt Zimmerman, inginerul şef al lucrărilor şi pe Ernst Englerhart, Vice-Rector cu probleme de cercetare a acesteia.

— Bună ziua, domnilor, le-am urat strângându-le mâinile. V-am convocat să vă comunic că avem întregul suport al autorităţilor chiliene pentru realizarea, în termenul stabilit, a proiectului de dezvoltare a Spitalului Universitar. Mai mult decât atât, Guvernul va stabili contacte cu ţările din zonă pentru ca bolnavii lor să aibă acces la tratamentele cu noile tehnologii, care se vor realiza aici. Beneficiem astfel de surse suplimentare de finanţare şi un sprijin logistic uriaş. Au fost stabilite responsabilităţi pentru două ministere, cel al Sănătăţii şi cel al Apărării.

— De ce ai Apărării? a întrebat Englerhart.

— Motivul e simplu: Universitatea şi Spitalul Aşezământului nu pot acoperi singure cele două direcţii ale cercetării, respectiv realizarea pancreasului artificial şi tratarea imunodeficienţei pancreatice cu celule stern. Sunt două direcţii diferite de cercetare şi atunci este mai bine ca ele să se realizeze separat. Deoarece armata chiliana deţine în Valparaiso un spital modern, s-a luat această decizie pe care şi eu o consider foarte oportună. În schimbul acestei colaborări, Spitalul Naval va primi aparatură şi acces la tehnologii noi de tratare, de mare interes pentru ei. Din discuţiile avute cu oficialii chilieni, am dedus că există mai multe propuneri ca, la nivelul Americii Latine, mai multe ţări să se asocieze într-o aşa-zisă *Alianţa Sud Americană* şi că unul dintre primii paşi, ar fi să-şi pună în comun capabilităţi militare şi medicale.

Cei doi mă priveau şi ascultau atenţi. Se vedea că Englerhart, care nu prea ştia să-şi ascundă stările interioare, nu agrea ori nu înţelegea în mod corect ceea ce le explicam eu. Pentru Englerhart, un bun profesionist şi un cercetător de excepţie, toată tevatura iscată cu extinderi, accelerarea cercetărilor şi tot ceea ce presupunea aceste lucruri, reprezentau motive care-l scoteau din cotidianul şi platitudinea de fiecare zi. În opinia lui, toate acestea trebuiau să urmeze un anumit parcurs, într-un timp rezonabil de sedimentare a informaţiilor, nu aşa peste noapte.

— Cum va fi împărţită cercetarea între noi şi Spitalul Naval? a întrebat, în mod pertinent, Englerhart.

— Universitatea se va ocupa de realizarea şi transplantarea pancreasului artificial realizat din nanoboţi, iar Spitalul Naval de utilizarea celulelor stern, în asociere cu *sirolimus,* încapsulate în structuri nanobotice. Detalii despre cum se vor desfăşura aceste lucruri vă va oferi profesorul Wiellering, când va sosi aici.

— Am înţeles, răspunsese Ernst Englerhart, controversat. îl vom aştepta pe profesorul Wiellering.

— Ce-mi puteţi spune în legătură cu graficul de

livrare a modulelor spitalului? Ar trebui ca acestea să sosească în circa două luni de zile, a întrebat inginerul şef Zimmerman.

— Zolt, am aici graficul, în acest dosar. Ţi-l las să-l consulţi, să verifici dacă e în ordine. În funcţie de observaţiile tale discutăm şi alte amănunte. Acum te rog să-mi spui ce ai reuşit să realizezi în această săptămână, dar nu înainte de a-i mulţumi doctorului Englerhart pentru participare.

— Englerhart s-a ridicat tăcut, a înclinat din cap în semn de salut şi s-a îndreptat spre ieşire.

„Clar omul acesta nu mă agreează, dar de ce?”

— Cum colaborezi cu doctorul Englerhart, Zolt? am întrebat eu.

— Nu colaborez, nu l-am văzut deloc. A delegat un funcţionar administrativ care mă ajută cu ceea ce am nevoie, restul fac cu oamenii noştri.

— E foarte bine aşa. *Consorţiul* nu admite să greşim cu ceva. David Ghiven a fost foarte ferm. Răspundem amândoi de asta.

— OK, Marck, mereu este la fel. Noroc că sunt bine plătit. În rest…

— Referitor la Englerhart… se vede că-l deranjăm. Simt că pe mine nu mă înghite deloc-nu ştiu de ce.

Zimmerman a ridicat din umeri.

— Cui îi pasă? spusese el întinzându-mi mâna. Plec Marck, am multe de făcut.

— OK, Zolt, ne vedem mâine.

XXX

Am ieşit din sala în care avusesem discuţia cu cei doi, care era aflată la parterul pavilionului administrativ al Universităţii şi m-am îndreptat către recepţie, unde erau două tinere asistente.

— Ce faceţi, domnule Marck, cu ce vă putem fi de folos?

— Bine domnişoarelor, le-am răspuns eu vesel, cum se face că în Valparaiso sunt numai femei frumoase? Cele două chicotiseră. Unde o pot găsi pe doamna doctor

Veronica Parra? Este în Universitate?

— Da domnule Marck, este în laboratorul de microbiologie, să o anunţăm că doriţi să o vedeţi?

— Vă rog să-i comunicaţi că aş vrea să o văd, când are un moment liber. Eu voi fi în sala de şedinţe. Mulţumesc.

După încă câteva flirturi nevinovate cu cele două frumoase asistente, m-am întors în biroul improvizat. Dialogul meu cu asistentele a fost urmărit şi de Englerhart, care intrase în office-ul recepţiei sub pretextul că verifică nişte registre. De fapt, voia să vadă ce voi face mai departe, dacă o voi căuta pe Veronica. Ernst Englerhart aflase de ieşirea Veronicăi la restaurant cu familia Mallente şi cu mine. îl intrigase acest lucru. Era frustrat. „Pe mine m-a refuzat, trebuia să stea cu Cybelle, înţeleg acest lucru, dar cum să înţeleg că, după mai bine de şase luni – în prima zi a revenirii acasă, iese seara la un restaurant, alături de vechi prieteni, adevărat, dar şi lângă un străin care parcă se învârte în jurul ei? Atunci de ce nu a trebuit să stea cu Cybelle?” Englerhart oftase amărât. „Ce naiba se întâmplă? se precipită toate, dacă Veronica nu ar fi plecat în Africa, lucrurile ar fi stat altfel. A început cu întâlnirea aceea cu israelianul, Avi Shederman, la Buenos Aires, la Simpozionul pe teme de inteligenţă artificială. Parcă mă trăgea de limbă. Şi de ce rămăsese blocat când i-am spus că lucrez la un proiect cu Veronica Parra? Mai să se înece cu brioşa de lângă cafea. A urmat plecarea Veronicăi, noile investiţii, noile teme de cercetare, apariţia unor oameni străini. Nimic nu mai este ca înainte, simt că nu mai controlez nimic aici, dacă am controlat ceva vreodată. Şi Nessel acesta, numai de el nu aveam nevoie aici. Dacă se atinge de Veronica, am să-l omor. Trebuie să lămuresc lucrurile cu Veronica, cât mai repede!”

XXX

Telefonul de pe biroul Veronicăi suna strident – a treia oară. Nu-i plăcea să fie deranjată când lucrează, îi întrerupea şirul gândurilor. Tocmai efectua o operaţiune de

încărcare a unui nanobot cu enzime pancreatice recoltate de la un porc şi era foarte concentrată. Cu părere de rău se urnise din faţa uriaşului microscop, îndreptându-se către telefon.

— Da, doctor Parra…

— Doamna doctor, cu scuze că vă întrerup, dl Marck Nessel s-a interesat de dumneavoastră.

— Unde, cum s-a interesat? La telefon? a întrebat Veronica, brusc atentă la subiect.

— Nu la telefon, se află în Universitate, ar dori să vă vadă când veţi avea timp.

Bine, mulţumesc, răspunsese Veronica închizând telefonul. „Uite că a apărut şi domnul Marck, după o săptămână. Pe unde o fi umblat? Sigur că vreau să-l văd. Am să-mi termin experimentul şi am să-l caut”.

Capitolul 31

Buenos Aires. Cu circa un an în urmă. Ernst Englerhart fusese invitat la o conferinţă pe teme de inteligenţă artificială găzduită la Hotel Hilton. Prezentarea lui stârnise interesul participanţilor deoarece făcea trimiteri destul de exacte la posibilitatea realizării, în timp scurt, a implantului neuronal. Toţi cei prezenţi credeau că Englerhart ştie mai mult decât spune, că este participant la cercetări cu înalt grad de secretizare. Nimic mai neadevărat, deoarece Englerhart nu ajunsese cu cercetările şi experimentele până acolo, din lipsă de mijloace materiale care să le facă posibile. Expozeul său se baza mai mult pe nişte teorii vizionare, ce-i drept de excepţie, şi nu pe rezultate obţinute în laborator.

În grupul de participanţi se număra şi Avi Shederman, care se dădea drept cercetător în cadrul unui Institut privat din Israel, cu preocupări în perfecţionarea unor tehnologii neuronale. De fapt, el era angajatul aceleiaşi agenţii din Tel Aviv. La respectiva întâlnire se ocupa cu recrutarea cercetătorilor care anunţau rezultate notabile în domenii de vârf, astfel încât, urmărind prezentarea lui Englerhart, a văzut o oportunitate ce merita a fi analizată. Ar fi dorit mai multe informaţii care

să-i ofere posibilitatea unei aprecieri corecte: merita ori nu să se preocupe de subiect, să încerce să-l ademenească pe Englerhart pentru un eventual furt de tehnologie? Versat în astfel de acţiuni, îl urmărise pe Englerhart până îl abordase, mimând întâmplarea, în timpul unei vizite a acestuia la Muzeul Naţional de Numismatică. Colecţionar pătimaş, Englerhart nu ratase vizita la muzeu, veritabil loc de încântare pentru el.

Văzând că acesta se arăta interesat de o colecţie veche de monede spaniole, se apropiase de acesta:

— Minunată colecţie, şi eu o admir de fiecare dată când ajung în Buenos Aires.

Englerhart s-a întors către el surprins. Nu-i plăcea să fie deranjat, el era, în general, un om retras, interiorizat, dar nu putea să fie nepoliticos mai ales că prima impresie făcută de către Avi Shederman era una bună. Bine îmbrăcat, cu ochelari cu ramă aurită, cu câteva pliante în mână pe care făcea adnotări cu un pix, Shederman părea un împătimit al numismaticii.

— Da, îmi place foarte mult, eu o vizionez prima oară… Atât! Şi s-a întors la ale lui.

Shederman nu a insistat, nici nu dorea mai mult decât un prim contact, pentru a putea pregăti următorul pas care, s-a consumat la barul hotelului, cu ocazia petrecerii de rămas bun a participanţilor. Cu un pahar în mână, ciocnind cu mai multe persoane, s-a apropiat şi de Ernst.

— Noroc… dar cred că ne-am mai văzut… azi la Numismatico Museum.

— Da, spuse Englerhart, aşa e. Noroc.

— Nu vreţi să bem un pahar împreună, am nevoie de un sfat: cineva mi-a făcut propunerea de a cumpăra câteva monede şi nu ştiu ce să fac… nu e un preţ mare, dar chiar nu ştiu ce să fac.

— Domnule, nu ştiu cum vă cheamă, eu nu sunt un astfel de specialist, sunt un amator…

— Avi, Avi Shederman, profesor… Israel.

— Englerhart, Ernst Englerhart. Doctor la

Universitatea Aşezământului din Valparaiso.

— Mă bucur să vă cunosc domnule doctor, iar în legătură cu părerea pe care v-o cer, ştiţi cum e: întotdeauna două minţi judecă mai bine decât una singură.

— Depinde de ale cui minţi e vorba, nu întotdeauna e aşa. Haideţi să vedem cum e cu monedele acelea.

Shederman nu grăbise lucrurile, discutaseră doar de numismatică la care chiar se pricepea. La despărţire, în seara respectivă, au stabilit să se vadă a doua zi dimineaţă, înainte de plecare.

XXX

— Cum aţi dormit domnule Shederman, ce hotărâre aţi luat, îl întâmpinase Englerhart zâmbind, câştigat fiind de acesta şi poveştile sale, cumpăraţi monedele?

— Bine mulţumesc, domnule Englerhart, nu, n-am să cumpăr acum monedele, mi-e teamă că sunt falsuri.

La micul dejun pe care-l luau pe terasa hotelului, Shederman spusese:

— Spuneaţi că locuiţi în Chile? Unde anume? Eu voi avea un drum la Santiago, săptămâna următoare. Mi-ar plăcea să ne mai întâlnim, sunteţi un om cultivat, am ce să învăţ de la dumneavoastră în numismatică.

— Regret, dar eu nu locuiesc în Santiago, ci în Valparaiso, v-am spus ieri, poate nu aţi fost destul de atent.

Shederman fusese destul de atent, dorea doar să nu-i creeze lui Englerhart impresia că îl interesează în mod deosebit.

— La Valparaiso?... accentuase Shederman care fusese străpuns de un fior. „Veronica! Doamne, ce s-a întâmplat cu ea, cu copilul. Oare mai pot să îndrept ceva? Parcă în Valparaiso locuia. Ce naiba? Asta întâmplare!”

— Ce cercetări mai faceţi acolo? am auzit că Universitatea Aşezământului este cea mai prestigioasă instituţie de învăţământ şi cercetare din Chile.

— Adevărat. La Valparaiso ne ocupăm şi de implementarea noilor tehnologii nanobotice în medicina umană, coordonez împreună cu o colegă – Veronica Parra – mai multe proiecte.

Shederman aproape că se înecase cu bucata de croissant din care tocmai muşcase. Tuşise de mai multe ori şi băuse din paharul cu apă minerală. „*Maldita sea…* înjurase el în spaniolă, în gând. Valparaiso şi Veronica. Nu pot să merg acolo, nu acum”.

Şi-au luat rămas bun cu promisiunea că vor ţine legătura.

Capitolul 32

După ce a încheiat experimentul, Veronica a oprit aparatele înciudată – nu era mulţumită de rezultate. Enzimele pancreatice se deteriorau în momentul în care acoperea nanobotul ce le transporta, cu oxigen, şi-l introducea în suspensia de transport. Experimentele pe care le realiza pe porcuşori de Guinea evidenţiau apariţia unor efecte adverse, niciodată aceleaşi, diferite de la organism la organism, în condiţiile în care substanţa stimul era aceeaşi. Practic, enzimele injectate, în loc să realizeze o compensare la nivel de celule între proteine şi insulină, blocau mecanismele, suprasolicitând organul bolnav, ceea ce crea premisele unor complicaţii ulterioare. Factorul descurajant consta în comportamentul diferit al organismelor bolnave – lucru care o împiedica să stabilească un algoritm pe care să-l perfecţioneze. Se lupta cu ceva care îşi schimba de fiecare dată faţa, niciodată la fel.

A ridicat telefonul şi a sunat la recepţie:

— Doctor Parra, domnul Marck mai este în clădire?

— Da, în sala de şedinţe.

— Bine, mulţumesc, spusese ea închizând telefonul. Mersese în baia alăturată unde şi-a făcut câteva retuşuri la machiaj şi îmbrăcăminte. Se surprinsese zâmbind: era o femeie cochetă dar nu în exces, nu avea nevoie de artificii pentru a fi frumoasă. „Să arăt bine la întâlnirea cu Marck!” Se simţea bine şi se bucura că, după o săptămână, îl va vedea. Nu se gândea la nimic concret, doar conştientiza o realitate şi se supunea ei. La ieşire a mai aruncat o privire la oglinda mare, de pe un perete al biroului. Arăta bine. Nu degeaba venise încălţată cu pantofi cu toc înalt – linia

picioarelor era perfectă.

Eu lucram în biroul improvizat în sala de şedinţe. De la o vreme mă tot uitam la ceas. Mi se făcuse foame şi nu doream să plec. Poate totuşi Veronica venea. Nu doream să ratez întâlnirea cu ea. M-am gândit să rog asistentele să-mi comande ceva de mâncare, de la bufetul din incintă. Am ridicat telefonul pentru a le suna. În clipa aceea s-a deschis uşa şi a apărut Veronica.

— Pot intra?

M-am ridicat de pe scaun, am pus receptorul telefonului la locul lui şi m-am îndreptat către ea.

— Bine ai venit, te aşteptam. Ce faci?

— Lucram la un experiment. Cum am finalizat, am venit. Tu ce faci?

— Veronica, mi-e o foame de lup, am spus prinzându-i mâinile în mâinile mele, ce zici, mergi să luăm masa împreună? Eu nu cunosc locurile pe aici.

Fără să stea prea mult pe gânduri şi fără să-şi retragă mâinile, Veronica a răspuns:

— Sigur, din toată inima, şi mie îmi este foame.

— Să mergem atunci. Iau aceste dosare cu mine. Le voi studia la hotel, mai târziu.

Ajunşi în parcare am rugat-o pe Veronica să renunţe la maşina ei, să mergem împreună, lucru cu care a fost de acord. I-am deschis uşa şi am invitat-o să ia loc după care m-am urcat şi eu. Am pornit către oraş. De la etaj, din biroul să englerhart nu pierduse mişcarea. „E ceva între Veronica şi acest bărbat. Unde se duc împreună?” A simţit un gol în stomac. Nici el nu mâncase în ziua aceea. Suferea de afecţiuni biliare care-i trimiteau valuri de fiere în gură. Supărarea îi accentua indispoziţiile. A luat o pastilă cu multă apă şi s-a întors la lucrările lui. Nu mai avea rost să pândească la geam – ce era de văzut, văzuse.

XXX

Aflaţi în maşină, pe drumul către şoseaua de coastă, am întrebat-o pe Veronica:

— Unde mergem, pe ce drum o apuc?

— Către oraş, spre Vina Del Mar. Ştiu un loc frumos

unde se mănâncă bine: Playa Galeta Portales.

— OK, Playa Galeta Portales să fie! am răspuns eu înscriindu-mă pe şoseaua de coastă.

Într-adevăr, locaţia era drăguţă şi simplă, fără pretenţii. Avea un interior cald şi o privelişte plăcută către Oceanul Pacific. Ne-am îndreptat privirile către o fereastră deschisă prin care pătrundea briza oceanului. Era linişte, în local fiind ocupate doar două mese. Cum am intrat, s-a şi prezentat un ospătar:

— *Bienvenida, estoy a tu disposition.*

— *Gracias, queremos una mesa en el oceano…* vrem o masă cu privire la ocean.

După ce ne-am aşezat, Veronica a deschis dialogul:

— Cum ţi se pare? Nu este plăcut?

— Ţi-aş face un compliment galant, dar mi-e teamă că l-ai categorisi ca fiind ieftin şi nepotrivit, aşa că spun simplu: e frumos şi-mi doresc ca şi mâncarea să fie gustoasă.

Veronica m-a privit serioasă.

— Ce compliment? de ce să nu mi-l faci? femeilor le place să fie complimentate. Şi eu sunt femeie, nu ai remarcat?

— Meritam înţepătura. Am spus:

— Îmi venise în cap să-ţi spun că dacă sunt cu tine aici, nu poate fi decât bine pentru mine. Nu vreau ca spusele mele să fie luate drept o tentativă puerilă de a te seduce.

— Să lăsăm seducţia, a răspuns ea cu acelaşi ton serios, nu poate fi vorba de asta acum. Putem fi, foarte bine, doi oameni cărora le face plăcere să ia masa împreună. Dar să trecem peste asta, spune-mi ce ai făcut, unde ai dispărut o săptămână, ce se aude în legătură cu proiectul de la Universitate?

Am amânat răspunsul până am comandat mâncarea. După ce ospătarul s-a îndepărtat, am răspuns:

— La Santiago am avut diferite întâlniri plictisitoare, dar necesare. Şi în Chile, ca peste tot în lume, birocraţia frânează lucrurile. Noroc cu nişte oameni de suflet care

înţeleg ce vrem să facem noi aici şi au netezit nişte drumuri.

— La Universitate, Englerhart care se ocupă cu coordonarea cercetărilor din cadrul acesteia, afirma că era posibil să nu te mai întorci, că proiectul este doar o himeră.

— După cum vezi, sunt aici şi voi rămâne, sper eu, multă vreme.

În timpul mesei, printre înghiţituri, am pus-o la curent cu noutăţile pe care le aveam. Câte ceva din complexitatea a ceea ce aveam de făcut împreună la Valparaiso. După mai multe schimburi de idei legate de diferitele faze ale cercetării, am considerat că pot să-i adresez întrebări în legătură cu Cybelle, fără ca acest lucru să fie considerat o imixtiune în viaţa ei personală.

— Ce face Cybelle, cum se simte, cum sunt analizele, le-ai finalizat?

— Cybelle este bine acum, veselă şi foarte bucuroasă că suntem împreună. Analizele vor fi gata săptămâna următoare, voi vedea ce va fi atunci.

Sesizasem norul trecător de pe fruntea ei. Ca să-l îndepărtez, am adăugat:

— Ştii că urmează să sosească la Valparaiso profesorul Wiellering? Te-a anunţat?

— Wiellering? Nu ştiu nimic, ce va face aici?

— Vrea să se asigure că lucrurile vor fi bine organizate din punct de vedere al cercetării, să organizeze echipele şi priorităţile. Tu ce ai făcut săptămâna aceasta, te-ai mai văzut cu familia Mallente?

— Am lucrat în fiecare zi, am inventariat proiectele de cercetare ale echipei, stadiul lor şi mi-am reluat lucrările întrerupte cu ocazia plecării în Franţa. În rest mi-am dedicat timpul Cybellei şi familiei. A fost bine, aveam nevoie de asta. Eu nu pot trăi în afara familiei. Deşi am ratat câte ceva în direcţia aceasta.

M-am făcut că nu aud remarca Veronicăi.

— Şi familia Mallente?

— Am vorbit de câteva ori la telefon cu Eloise,

spunea ceva în legătură cu o posibilă ieşire pe ocean, cu ambarcaţiunea lui Salvator, nu am insistat pe subiect, nu sunt atrasă de călătoriile pe ocean, cu o bărcuţă.

După un timp Veronica s-a uitat la ceas, nu o făcuse niciodată până atunci.

— E târziu, i-am promis Cybellei că o duc la un teatru de păpuşi. Am să chem un taxi.

— De ce să chemi un taxi? Eu nu te pot conduce?

— Dacă vrei – m-aş bucura. Nu suport taxiurile şi taximetriştii, de oriunde ar fi.

Am achitat nota de plată şi ne-am ridicat de la masă.

În maşină, înainte de a porni către casa ei, a spus:

— Marck, îţi mulţumesc pentru după amiaza aceasta, mereu faci câteva ceva plăcut pentru mine. Vreau să ştii că apreciez asta. Eu nu ies singură cu bărbaţi la masă, azi a fost prima dată după mulţi ani şi m-am simţit bine.

Şi-a aşezat mâna stângă pe mâna mea dreaptă care era sprijinită pe schimbătorul de viteze şi mi-a strâns-o uşor, ca o mângâiere. Aş fi dorit să mă sărute măcar pe obraz. Am pornit la drum ascultând indicaţiile Veronicăi. În curând am ajuns în faţa locuinţei acesteia:

— Marck, te-aş invita în interior, să te prezint Cybellei şi părinţilor mei, dar nu aş şti ce să le spun.

— Înţeleg Veronica, nu trebuie să-ţi faci probleme cu asta. E OK. în afară de Salvatore eşti singura persoană cu care pot să mă întâlnesc în afara serviciului. Chiar nu sunt singur în Valparaiso. Sunt mulţumit cu asta.

— Bine Marck, îmi dai voie să te sărut pe obraz? Frăţeşte?

— Chiar ţi-aş mulţumi, am spus râzând.

De undeva de la un geam al locuinţei, doamna Parra privea către maşina oprită în faţa clădirii. „Ia uite – Veronica – sărută un bărbat! Nu credeam să văd asta prea curând”. Fără să ştie că mama ei o urmărea cu privirea, Veronica a ieşit din maşină şi s-a îndreptat zâmbitoare către intrare. Păşea hotărâtă şi puţin semeaţă. „Clar îmi place Marck. Nu mă obligă şi nu-mi cere nimic. E o forţă în el care-mi inspiră încredere”.

— Cybelle, unde eşti Cybelle, hai să mergem la teatru!

Capitolul 33

— Salut, Marck, sunt Salvatore, ştiu că m-ai căutat, acum am venit de pe apă, ce faci?

— Sunt la hotel, lucrez ceva. Te-am căutat să-ţi mulţumesc pentru seara de la Wolf-Castle.

— Fii serios, noi îţi mulţumim, am avut ocazia să petrecem cum de mult nu am mai făcut-o. Şi m-ai lucrat şi cu nota de plată. Nu au vrut să-mi ia niciun ban, ori invitaţia a fost a mea.

— Salvatore, să lăsăm lucrurile acestea, cum zici şi tu – ne ştim de mult. Plata a făcut-o Hotel Conception. Managerul de acolo, aflând că merg la Wolf, a sunat şi le-a cerut să le trimită lor nota. Simplu.

— Ce zici, ne vedem la un pahar? Sunt singur acasă, Eloise e la teatru, cu fetele.

— Sigur că da, dar te rog să vii la hotel, nu vreau să mai ies.

— Şi eu care speram că ai să vii la mine acasă, ori la marina unde am bărcuţa.

— Deci a rămas stabilit, te aştept la Conception, le spun că ai să vii.

— Pornesc către tine.

După circa o oră Salvatore a ajuns la hotel. Era îmbrăcat cu pantaloni bleumarin, mulaţi pe corp şi un tricou de marinar. Bronzat şi bine făcut, cu părul tuns scurt, puţin grizonant, Salvatore arăta ca un veritabil marinar. Nimic din înfăţişarea lui nu te ducea cu gândul că este şi medic, şi nu unul oarecare. Mâinile lui mari şi puternice realizau cele mai fine operaţii cu laser, fiind extrem de căutat pentru asta. Mi-am dat seama că era bucuros de ceva şi că simţea nevoia să împărtăşească cu cineva acest lucru.

— Salvatore, citesc bucurie în ochii tăi…

— Da Marck, din când în când trebuie să ne şi bucurăm. După familie, soţie, fete şi bărcuţa mea, cel mai mult mă bucur de ceea ce fac la muncă. Sar ca un copil

prin spital după fiecare operaţie făcută cu succes, colegii spun că sunt nebun. Sunt un optimist incorigibil, nu mă pot vindeca de asta. Azi sunt foarte mulţumit, vaporul spital pentru care m-am luptat atâta vreme, este o realitate. În afara SUA, nicio armată din zonă nu are aşa ceva. Arată şi funcţionează ireproşabil. Am reuşit să fac, cu mâinile astea mari ale mele, în condiţii de furtună, la Capul Horn, operaţii extrem de complexe şi grele. Am văzut un vis împlinit.

— Atunci hai să ciocnim un pahar, să fie cu noroc, am zis eu.

Am turnat băutura în pahare şi i-am urat:

— Să-ţi fie tot aşa Salvatore, mă bucur pentru tine.

— Am mai multe să-ţi spun. Imediat ce am coborât de pe vapor am fost la spital, să semnez nişte documente ce nu mai puteau să aştepte. În mapă am găsit un ordin de la Ministerul Apărării – să pregătesc o secţie pentru cercetare şi tratamente cu celule stern şi nanoboţi. Mare surpriză. Nu credeam că după nişte ani de uşi închise şi urechi astupate, dintr-odată, voi primi o aşa veste. Îţi dai seama ce înseamnă asta? Vom avea posibilitatea să realizăm operaţii la nivelul celor mai bune spitale din Europa şi SUA.

Am dat din cap. Ştiam. Salvatore a tăcut şi m-a privit fix. „Oare Marck are legătură cu această decizie? Nu se poate! Ce are el în comun cu armata chiliană? Se fac investiţii mari şi la Spitalul Universitar. Ce se întâmplă în partea aceasta de lume, cine a desfăcut punga cu bani?”

— Ştiu, Salvatore, sunt la curent cu aceste tehnologii, cu implicaţiile uriaşe în industriile de sănătate, trăiesc în lumea reală. Am văzut cum ştiinţa şi tehnologiile fac diferenţa dintre moarte şi viaţă. Am fost de curând în Africa, am organizat unităţi mobile de tratare a virusului Ebola, în câteva luni am întors mersul lucrurilor. Viaţa este într-un echilibru precar, niciodată nu ai lucrurile sub control în totalitate. Ştii bine – eşti medic! Când eram mai bucuroşi că lichidasem focarele de Ebola în Congo şi Sudan, a izbucnit o epidemie de ciumă bubonică în

Madagascar. Trebuia să merg acolo, chiar ajunsesem şi stabilisem primele contacte, când, un ordin al şefului meu, m-a readus la Paris şi de acolo am fost trimis aici, la Valparaiso. Salvatore mă privea în tăcere. Aştepta răbdător să termin, ştia că nu las lucrurile la jumătate. Nu ţi-aş fi prieten Salvatore dacă nu ţi-aş spune că ştiu de colaborarea cu armata chiliană, că eu va trebui să-ţi furnizez echipamentele respective, dintre cele ce vin pentru Spitalul Universitar. Va trebui să punem la punct un plan detaliat de transport al acestora, deoarece la Valparaiso nu au unde să aterizeze marile avioane de transport.

— Bănuiam eu Marck că nu vii tu degeaba în Chile şi, mai ales, la Valparaiso. Mai ai şi alte surprize? m-a întrebat el privindu-mă în ochi. Ce altceva mai ştii şi nu poţi să-mi spui?

— Nimic altceva, l-am minţit cu seninătate, dar să nu uiţi ceva: eu sunt prietenul tău!

— Ştiu Marck, îţi mulţumesc pentru asta. Mulţumesc pentru surpriza cu spitalul.

— Hai să mai bem un pahar.

După mai multe discuţii ne-am despărţit. Salvatore trebuia să ajungă acasă.

— Marck, mulţumiri pentru băutura bună şi timpul acordat. Acum mă grăbesc să ajung acasă, în curând vor ajunge şi Eloise cu fetele. Îmi este dor de ele. Mă gândeam să vă invit, pe tine şi pe Veronica, la o ieşire pe ocean cu barca, ce zici?

— Cu plăcere, cu voi oricând cu plăcere!

Capitolul 34

Pedro Martinson trata cu toată seriozitatea rugămintea mea. Pentru că responsabilităţile sale acopereau activităţile *Consorţiului* din întreaga Americă Latină, s-a deplasat la Buenos Aires şi La Plata unde şi-a convocat câţiva membrii din echipa de securitate, foşti angajaţi ai unor servicii speciale argentiniene care, datorită lipsei de perspectivă în solda statului, trecuseră cu arme şi bagaje în mediul privat, mult mai bine plătit.

Echipa din La Plata era compusă din doi bărbaţi şi o femeie, oameni de încredere, verificaţi cu alte prilejuri. După o analiză a situaţiei tactice din zona respectivă, Pedro le-a spus:

— Aşa cum spuneţi şi voi, în Argentina s-au intensificat eforturile unor entităţi pentru a prelua controlul asupra unor sectoare importante din economia statului. În La Plata, pe căi necunoscute publicului, un important fond de investiţii cu sediul în Israel, dar cu capital majoritar aparţinând unor companii neidentificate, din Orientul Mijlociu şi Asia, a reuşit să obţină un parteneriat public – privat cu statul argentinian, în condiţii foarte avantajoase pentru ei. Deşi au un procentaj minoritar în asociere, prin diverse acte adiţionale nepublice, au reuşit să deţină controlul total. Aceste lucruri, precum şi traficul de influenţă practicat pe fondul corupţiei endemice din această ţară, au generat nemulţumiri puternice la nivelul unor investitori oneşti, care au sprijinit cu sume mari de bani ieşirea Argentinei din starea de faliment. *Consorţiul* pentru care lucrăm, a acordat un împrumut important statului argentinian pentru plata unor datorii, ce nu mai puteau fi amânate, împrumutul a fost garantat de către Argentina cu concesiuni de exploatare petrolieră într-o zonă cu potenţial, descoperită de curând. Tot aranjamentul acesta nu poate deveni funcţional dacă Rafinăria La Plata, Şantierul Naval şi portul La Plata sunt sub controlul acestora.

— De partea cui se situează acum statul argentinian? a întrebat femeia.

— Teoretic de partea *Consorţiului* şi a grupului de investitori oneşti de care vorbeam, dar e greu de delimitat. Corupţia ajunge până la cel mai înalt nivel, la Preşedinţia Republicii. În aceste condiţii trebuie să fim extrem de precauţi. Deşi ar trebui să ne bucurăm de suport din partea autorităţilor argentiniene, acest lucru ne-ar putea dăuna. Până ne lămurim, lucrăm singuri.

— Am înţeles, răspunsese agenta, singuri împotriva

tuturor.

— Chiar împotriva tuturor – deoarece nu ştim exact cu ce ne confruntăm aici. Misiunea voastră este să aflaţi.

— Dacă nu era de ajuns, va trebui să investigaţi cine este un anume Avi Shederman, om de afaceri de origine israeliană, care, după cum am aflat eu, se învârte prin această zonă.

— Ştim câte ceva despre el, afirmase unul dintre cei doi bărbaţi. Are un cuvânt de spus în asocierea cu rafinăria, portul, e prezent prin multe cercuri de politicieni şi oameni de afaceri.

— Acum ceva vreme în urmă am aflat că s-a întâlnit cu doi oameni de afaceri din Europa: Yves Rogger şi Matteo Zarra. Au avut mai multe discuţii lungi. Cei doi sunt sprijiniţi de grupuri de interese americane şi acţionează în Argentina ca reprezentanţi ai unui *Consiliu al Creditorilor Statului.* Aceasta este acoperirea oficială, pentru că în realitate, sunt cunoscuţi în întreaga lume ca nişte mercenari financiari şi intermediari ai multor afaceri la limita legilor. Nu au fost acuzaţi nicăieri, niciodată, sunt ca nişte peşti: alunecoşi, reci, periculoşi.

— Şi laşi, completase femeia. Când simt pericolul se ascund în fundul oceanului.

— Atunci să ne pregătim să-i căutăm şi pe fundul oceanului şi, dacă-i găsim, poate îi uităm acolo!

Membrii echipei priveau tăcuţi la şeful lor. Cuvintele lui Pedro erau reci, egale şi emiteau sentinţe implacabile. Fusese, până în momentul angajării lui de către *Consorţiu,* cel mai eficient agent KGB din Europa. După destrămarea Pactului de la Varşovia, rămas fără protecţie în Europa, plecase în Africa, de unde fusese recrutat de apropiaţii lui David Ghiven şi relocat în America Latină. Pedro îşi găsise un stăpân pe potriva sa. Era loial şi disciplinat, o adevărată maşinărie de luptă în lumea serviciilor de informaţii.

— Când aveţi noutăţi mă contactaţi, pe căile ştiute. Succes! le spusese agenţilor săi.

Capitolul 35

Aşa cum spuneam, *Consorţiul* avea afaceri şi interese

multiple în Chile. Printre ele se numărau şi multe şantiere de construcţii, în diferite zone ale ţării. În apropiere de Valparaiso, una dintre firmele din *Consorţiu* ridica în buza oceanului, din faleza stâncoasă, o adevărată staţiune cu ansambluri hoteliere şi rezidenţiale. Într-o zonă des atinsă de cutremure devastatoare, era greu de crezut că cineva are curajul de a construi clădiri de peste treizeci de etaje, din sticlă şi beton, ce parcă erau prelungirea oceanului, prin adevărate zigurate pe pantele abrupte. Cu o şosea de coastă ce urma sinuozităţile malului, la îngemănarea acestuia cu oceanul, întreaga zonă a Capului Concon devenise de nerecunoscut. Pentru susţinerea acestui efort, *Consorţiul* amenajase în zonă multe facilităţi de transport, portuare, logistice, folosind inclusiv materiale şi resurse locale. Fuseseră reactivate cariere, construite fabrici de ciment şi o uzină de prelucrarea fierului beton. Uriaşa nevoie de forţă de muncă era asigurată de către chilieni, crescând nivelul de trai al populaţiei din Regiunea Valparaiso. Ce nu se putea obţine local, era adus cu vapoarele şi descărcat în Portul Valparaiso, care revenea la viaţă. În regiune exista un aerodrom, Torquemada, a cărui pistă principală fusese mărită pentru a permite şi aterizarea unor aeronave mai mari, necesare transportului de mărfuri şi pasageri. În apropierea acestuia se afla o bază aero-navală a marinei chiliene care, printre altele, asigura şi legătura cu Insula Paştelui. Pe aerodrom, *Consorţiul* gestiona mai multe aeronave Airbus şi Boeing, cu câte două motoare, pentru zboruri scurt şi loung courier şi mai multe avioane de mici dimensiuni, cu care se făcea legătura între diferitele puncte de lucru, în special Cessna, de diferite modele. Pentru nevoile mele de deplasare am ales un Cessna 421, cu două motoare şi patru locuri, dotat cu mijloace de comunicare şi ceea ce-mi era necesar pentru coordonarea diferitelor activităţi. Deşi aeronava avea piloţi, am apreciat că utilizarea lor va deveni o variantă de rezervă în condiţiile în care posedam brevet de pilot şi zburasem mult în Africa cu un aparat identic. În una din zile, deoarece trebuia să conturez un

plan al afluirii materialelor pentru construcţiile şi dotările de la Spitalul Universitar, l-am sunat pe Zolt Zimmerman.

— Zolt, timpul ne presează, Parisul vrea urgent un plan de afluire a unor materiale, pe calea aerului, cu vaporul, cum o fi. Îţi propun să ne urcăm într-un avion şi să-mi arăţi propunerile tale, porturile, depozite, şosele, mijloace auto – ce zici?

— Cred că este foarte bine. Cum facem?

— Ne vedem la Torquemada, la aerodrom. Le-am spus să pregătească un avion.

— OK, în cât timp?

— Două ore?

— Perfect, voi fi acolo.

Zimmerman a sosit vesel şi bucuros la ideea unui zbor de agreement într-o zi minunată, limpede şi fără vânt. Când a văzut că l-am invitat lângă mine, pe scaunul copilotului, Zolt a întrebat cu jumătate de gură:

— Dar piloţi nu avem?

— Deocamdată nu – dacă nu ne descurcăm – cerem unul… am glumit eu privind-ul cu coada ochiului. Se cam îngălbenise dar nu a zis nimic.

— Dacă eşti gata, putem pleca.

— Să plecăm atunci, fie ce o fi.

Am rulat încet către capătul pistei, am întors avionul şi am cerut permisiunea de decolare – acordată de către cei din turnul de dirijare aproape instantaneu. Am turat motoarele la trei sferturi din putere şi le-am ascultat cum torceau. O minunăţie avioanele acestea, eram înnebunit după ele. Am dus joystickul în poziţia de putere maximă şi am dat drumul la frâne – Cessna a ţâşnit precum o ghiulea din ţeava de tun. Foarte repede eram la trei sute de metri, am făcut un rondou deasupra aeroportului şi ne-am îndreptat către nord. Refuzasem efectuarea unui zbor de verificare cu unul din piloţii companiei, cum ar fi fost normal, să mă obişnuiesc cu avionul şi împrejurimile, dar mă bazam pe aptitudinile mele şi pe faptul că studiasem regiunea înainte de a decola. Mă pusesem la punct cu hărţile şi studiasem un scurt istoric al evoluţiei curenţilor

de aer care erau influenţaţi de ocean şi lanţul munţilor Anzi. Ca să nu risc nimic, alesesem pentru primul meu zbor în zonă, o zi numai bună pentru aşa ceva.

Zolt Zimmerman, după circa zece minute de zbor în care a stat nemişcat în scaunul lui, cu căştile pe urechi, s-a relaxat şi a devenit vorbăreţ. Am urmărit coasta până la Capul Quintero, făcând fotografii în survoluri la joasă înălţime, deasupra amenajărilor portuare, după care ne-am îndreptat către est, către Cordilliera Andină. Munţii mă atrăgeau ca un magnet, dar eu nu eram acolo pentru astfel de plimbări. La o sută kilometri de coastă am virat spre sud, înscriindu-ne într-un zbor pe deasupra unor cariere şi fabrici de ciment exploatate de către societăţi ale *Consorţiului*. În apropiere de Santiago de Chile, am schimbat iarăşi direcţia îndreptându-ne către coastă, având drept obiectiv portul San Antonio, care mi s-a părut mai potrivit nevoilor noastre, decât portul Valparaiso. Beneficia de mai multe dotări, avea cheiuri de larg apărate de diguri mari, prevăzute cu mijloace de acostare şi descărcare agabaritice. Zimmerman mi-a demonstrat că era un bun cunoscător, nelăsând nicio întrebare de-a mea fără un răspuns documentat. Terminându-ne treaba, am luat drumul aerodromului Torquemada, unde am aterizat cu bine. Efectuasem primul meu zbor ca pilot pe o aeronavă în America Latină. Eram obişnuit cu astfel de zboruri, în Africa dacă nu am fi avut avioanele, sarcina ar fi fost cu mult mai grea. În situaţii de drumuri inexistente ori impracticabile, am transportat cu avioanele medicamente şi personal. Aterizam pe nişte piste amenajate în grabă de nişte unităţi genistice africane: treceau cu lama de buldozer şi nivelau puţin pământul, dacă făceau şi asta.

— Zolt, mulţumesc pentru informaţii, ne vedem mai târziu, în Valparaiso, eu mai rămân aici pentru discuţii cu echipa aero.

— Sigur, aştept să mă sunaţi, a spus Zimmerman care s-a urcat în maşină şi a demarat vijelios, parcă de teama unui nou zbor.

Capitolul 36

Uruguay. Montevideo, Radisson Victoria Piazza Hotel. Într-un jacuzzi de dimensiuni mari, într-o zonă protejată a spa-ului modern al hotelului, trei bărbaţi, doi mai în vârstă şi unul mai tânăr, discută răcorindu-se cu şampanie.

— Eşti năstruşnic rău, Avi. Ce este cu invitaţia aceasta la Montevideo? Nu că nu-mi prindea bine ziua aceasta de odihnă, rostise Matteo Zarra.

— M-am gândit că este aproape pentru toţi, nu a fost un efort deosebit să veniţi.

— Nu a fost! Aşa este. Dar nici să fim văzuţi împreună prea mult, spusese Yves Rogger. Cei din *Consiliul Creditorilor Statului* sunt cu ochii pe noi.

— Nu ne găseşte nimeni aici, am avut eu grijă. Nu v-a înregistrat nimeni, nu vă ştie nimeni, doar dacă nu sunteţi voi urmăriţi cumva.

— Noi am fost urmăriţi toată viaţa Avi, spusese zâmbind Zarra, şi uite avem mai bine de şaptezeci de ani. Tu să nu ai astfel de vulnerabilităţi.

— Cine şi ce să aibă cu un angajat al unei firme din Israel? Eu reprezint interese legale aici. În Montevideo am venit pentru nişte contracte cu Rafinăria La Teja.

— Şi cu noi ce treabă ai? a întrebat abrupt Zarra.

— Vreau să-mi găsiţi potenţiali clienţi pentru a vinde o tehnologie de fabricaţie a unui pancreas artificial. Ori ceva asemănător. Nu intrăm acum în detalii.

— De unde ai tu aşa ceva, a întrebat Roger interesat. Şi eu am probleme cu pancreasul.

— Încă nu o am, dar o voi avea, când va fi gata.

— În cât timp? a insistat Roger.

— Cel mult doi ani.

— Ascultă Avi, spusese Matteo Zarra după ce sorbise gânditor din paharul cu şampanie rece, noi nu glumim cu astfel de lucruri, suntem puternici şi lucrăm pentru oameni şi mai puternici. La noi vii când ai ceva concret, nu vorbe. Un proverb vechi spune să nu vinzi pielea ursului din pădure. Că e posibil să o pierzi pe a ta, aş adăuga eu. Încă nu ne-i lămurit deplin cu afacerile din Argentina, cât să

mai aşteptăm?

Rogger adăugase şi el, parcă pentru a întări nedumeririle prietenului său:

— Cine eşti tu, Avi Shederman, pentru cine lucrezi? Când te ocupi de petrol, când te ocupi de furt şi vânzare de tehnologii de vârf, ce să credem?

— Petrolul reprezintă afacerile angajatorilor mei, fondul de investiţii despre care ştiţi deja multe lucruri. Ceea ce vă propun eu nu are legătură cu ei ori altcineva, sunt afacerile mele personale.

— Mai ştie altcineva cu ce te ocupi?

— Eu n-am vorbit cu nimeni.

— Bine, a spus Rogger, zi de tehnologia aia… de unde o iei?

— Am o legătură în Valparaiso, se va construi ceva acolo.

— Dacă este ceea ce cred eu Avi Shederman, va fi greu de tot – nu ştii de la cine vrei să furi. Am auzit câte ceva de asta dar nu aş vrea să fiu implicat, poate doar pentru o miză uriaşă.

— Nu-mi pasă, nu am ce să pierd, eventual viaţa, spuse Shederman enervat.

— Viaţa este puţin lucru, te vor face să-ţi doreşti să ţi-o ia, afirmase Rogger foarte serios. Ultimul om pe care-l ştiu eu că a încercat să le facă rău – a sfârşit într-un bloc de beton, pe fundul Gropii Marianelor.

— Eu îmi asum riscul, voi găsiţi cumpărătorii.

Cei doi nu au spus nimic, s-au mulţumit să păstreze tăcerea. Erau obişnuiţi cu astfel de afaceri, din asta trăiau, dar aveau o limită: nu muşcau mâna care-i hrănea şi nu furau din hrana leului. *„Ce-i al Cezarului, e doar al Cezarului* parafrazau în gând cei doi.

XXX

— Trebuie să ne păzim mai bine Matteo, îi spusese Rogger acestuia, mai târziu, în cameră. Ceea ce ne propune Avi poate fi o oportunitate uriaşă… şi apoi şi eu aş avea nevoie de câteva organe noi, nu numai de un pancreas…

— Da, ştiu, a rânjit Matteo, cred că nici pilulele albastre nu te mai ajută la blonda aia.

— Dacă nu ştie nimeni că suntem pe aici, hai să ne facem puţin de cap, am văzut nişte fete frumoase la bar şi oricum plăteşte Avi.

— Nu vrei să te potoleşti deloc, mai bine ne suim în avion şi plecăm în Brazilia.

— Bine, dar luăm şi fetele cu noi!

— De ce? Nu sunt acolo destule?

XXX

— Cineva ştie că sunteţi în Montevideo, murmurase şoptit Cynthia, femeia din echipa lui Pedro. Filmase şi înregistrase întreaga discuţie a celor trei. Mai mult decât atât, cele două fete luate în avion spre Brazilia, erau ajutoarele sale.

După ce avionul s-a pierdut în nori, Cynthia a intrat în aerogară micului aeroport.

— Domnişoară, mai pot fi găsiţi domnii Zarra şi Roger? Au uitat o mapă la hotel, aş vrea să le-o dau, a spus ea gesticulând cu mâna dreaptă în care ţinea un dosar luat din propria maşină.

— Regret doamnă, avionul a decolat acum.

— Doamne. Şi eu unde trimit dosarul?

— Nu ştiu, avionul va ateriza pe aeroportul Forţalezza, din Brazilia. Poate sunaţi acolo.

— Mulţumesc, aşa am să fac.

Ajunsă la maşină, Cynthia a dat două telefoane: unul în Brazilia, să trimită o echipă la aeroportul Forţalezza şi cel de al doilea, lui Pedro.

Capitolul 37

Următoarele două luni de zile au trecut foarte repede. Construcţiile avansau corespunzător, astfel încât se putea trece la montarea modulelor special construite în şantierele din Europa. Acestea soseau aduse de nave mari şi erau descărcate în porturile San Antonio şi Valparaiso de unde, cu transporturi rutiere agabaritice, erau aduse la locul de asamblare. Întreaga forţă a *Consorţiului* fusese pusă în joc pentru realizarea proiectului. Eu eram conectat

la toate acţiunile, urmărindu-le îndeaproape evoluţia. David Ghiven îmi ceruse să-i înaintez rapoarte periodice – presiunea pusă asupra lui de către *înţelept* fiind foarte mare. David se deplasase la Valparaiso însoţit de o echipă de specialişti, condusă de către profesorul Wiellering care devenea şeful proiectului. *Înţeleptul* nu dorea să rişte nimic şi trimitea cei mai bum oameni pe care-i avea. În aceste condiţii, sarcina mea devenea mai uşoară, deoarece realizam un transfer de răspundere asupra lui Ghiven şi Wiellering. Pentru prima dată de când lucram pentru *Consorţiu* începusem să mă gândesc şi la viaţa mea, la ceea ce-mi doresc să fac, la tatăl pe care nu-l mai văzusem de multă vreme, la Veronica, la întemeierea unei familii. Mă gândeam chiar la varianta de a mă retrage din *Consorţiu* pentru a-mi oferi o viaţă mai liniştită. Întâlnirile cu Veronica au fost destul de rare, şi acelea s-au rezumat la câteva cuvinte schimbate la întâlnirile oficiale cu echipa de lucru, de la Universitate, ori la câte un ceai ori cafea servite în bufetul instituţiei unde, de multe ori, luam şi masa de prânz.

— Cum au ieşit rezultatele analizelor Cybellei? am întrebat după circa două săptămâni.

— Unele bune – altele îngrijorătoare. Am trimis alte prelevări la laboratoare din Europa, să le verific. Mă ajută profesorul Wiellering.

— E o decizie bună.

Vedeam că Veronica era preocupată de lucruri de care nu voia să vorbească şi eu nu insistam. Făceam cumva să o văd în fiecare zi, să ştie că-i sunt prin preajmă, chiar dacă nu spuneam nimic. Ne rezumam să ne privim şi, poate, să ne strângem ori atingem mâna, voit ori din greşeală, dar cu semnificaţia acceptată de către amândoi că gestul are valoarea unei legături mai puternice. Îi făcea bine că mă vede, aram pentru ea promisiunea unei dorinţe ascunse, la îndemână, o certitudine dar şi un mister. Era o femeie tânără şi frumoasă, împlinită, avea nevoie de dragoste aşa cum avea nevoie şi de un tată şi un sprijin pentru Cybelle. Erau două laturi ale aceleiaşi probleme. Eu

mă străduiam să intuiesc, să înţeleg şi să respect aceste lucruri. Îmi vedeam de treburi, atent însă la ceea ce se întâmpla în jurul meu. Eram conştient de importanţa misiunii mele la Valparaiso, nu numai prin prisma salvării vieţii lui Michael, ci şi gândindu-mă la şansa uriaşă a bolnavilor din această parte a lumii, cărora li se deschisese fereastra către nişte tratamente aşa de revoluţionare, că erau considerate de domeniul fantasticului. Spitalul, dotările, tot ceea ce se construia urma să rămână în Valparaiso, aparţinea publicului, nu rămânea secret şi prohibit. Eram informat de asemeni, de către serviciile de securitate ale *Consorţiului,* de interesul crescând al spionajului economic mondial, şi de dorinţa multora de a intra în posesia acestor tehnologii care, valorau extrem de mulţi bani. Din acest punct de vedere, Pedro impusese un sistem strict de securitate de la care nu făceam rabat nici eu.

Devenise interesantă relaţia mea cu Salvatore Mallente care, după discuţia de la hotel, evitase să mă mai întâlnească. Nu aveam eu mult timp liber, dar şi acela foarte puţin, l-aş fi petrecut cu cineva cunoscut. În Valparaiso singurii cu care m-aş fi putut întâlni erau Veronica şi membrii familiei Mallente. Dacă pe Veronica o înţelegeam, că nu putea să-şi asume întâlniri singură cu un bărbat, de la care nici ea nu ştia ce aştepta, că părinţii şi cunoscuţii o urmăreau atent şi nu dorea să se facă iarăşi de râs, pe Salvatore nu-l pricepeam. Ne ştiam de mulţi ani, îi vorbisem lui David Ghiven despre el încă de la Paris, cerusem şi obţinusem pentru spitalul său promisiunea unei modernizări consistente, nu făcusem din relaţia noastră de prietenie un secret. Deoarece trebuia să stabilesc de ce anume avea nevoie pentru spitalul său, să pot organiza transportul din Europa, m-am lovit din partea lui de mai multe tergiversări, pe motiv că nu este încă gata cu situaţia exactă, că mai are nevoie de timp. Din discuţiile telefonice mi-am dat seama că se întâmplă ceva cu Salvatore, că nu mai era acelaşi om. Vădit intrigat de aceste lucruri, l-am abordat cu ocazia unei întâlniri

neprevăzute la Căpitănia Portului Valparaiso:

— Salut Salvatore, nu te-am văzut de mult, ce mai faci?

— Bună Marck, am mult de muncă, te rog să nu te superi, nu te evit, nu sunt nepoliticos, a răspuns el.

— Nici nu pot gândi în astfel de termeni la adresa ta, Salvatore, e normal să ai mult de muncă. „Deci şi el a realizat că mă evită. Ce să mai zic eu”. Am nevoie de necesarul de laborator pentru investiţia de la Spitalul Naval, birocraţii nu fac nimic fără documente scrise.

— Îl vei avea în maximum două zile, afirmase Salvatore.

— Şi eu care credeam că dacă tot ţi le-ai dorit de atâta vreme, le vezi şi în vis. Salvatore, s-a întâmplat ceva ce nu-mi poţi spune, te pot ajuta cu ceva?

— Nu, nu s-a întâmplat nimic important, sunt doar într-o pasă mai proastă. Am nişte neînţelegeri cu Eloise.

Am început să râd în hohote.

— Neînţelegeri, între tine şi Eloise care te iubeşte ca o nebună, ca pe Dumnezeu! Salvatore, ce ai putut să faci astfel încât să se supere Eloise pe tine?

— Prostii care credeam că sunt de mult uitate. Nu pot să-ţi spun mai mult.

— OK! Nu mă amestec eu în viaţa ta, dar te rog ca tu să mi-o uşurezi pe a mea, cu documentele acelea.

— Sigur Marck, te rog să mă scuzi.

Am primit de la Salvatore ceea ce-mi trebuia, după care nu ne-am mai văzut şi auzit o perioadă de timp. Mă frământa situaţia şi mi-am propus să aflu mai multe amănunte. Salvatore nu era omul care-şi schimba comportamentul pentru că-l certa Eloise că nu dusese gunoiul. Trebuia să fie mult mai mult.

Legat de Ernst Englerhart nu pot să spun că aveam o relaţie. Făcea tot posibilul să mă evite, deşi ar fi trebuit să fie printre primii oameni care să fie în contact zilnic cu mine. În calitatea lui de Vice-Rector cu atribuţii în cercetarea academică – el trebuia să fie alături de Zolt Zimmerman şi de mine – parte a echipei răspunzătoare de

bunul mers al lucrurilor. În loc de acest lucru, sub pretextul unor lucrări urgente de laborator, şi-a delegat atribuţiile către directorul administrativ al instituţiei.

Nu mi-a fost greu să-mi dau seama ce-l frământa pe Englerhart. Era extrem de iritat de apropierea mea de Veronica, în condiţiile în care era tot mai hotărât să o ceară pe aceasta în căsătorie. Observasem privirile de ură pe care mi le arunca, crezând că nu-l văd, atunci când eram în preajma acesteia. Urmărea orice gest şi vorbă dintre noi, analizându-le şi acordându-le valenţe nebănuite de către Veronica şi de către mine. Banalele gesturi de politeţe pe care orice bărbat este obligat să le facă în preajma unei femei, erau luate drept acte de agresiune din partea mea la adresa intimităţii acesteia, pentru că nu putea să conceapă, în mintea lui, că Veronica ar putea fi interesată fie câtuşi de puţin de persoana mea. Puteam să trăiesc cu asta. Nu venisem la Valparaiso să-i fiu pe plac lui Englerhart, ori altora ca el şi aveam multe metode de a-l aşeza acolo unde îi era locul. Plecat de tânăr din ţară, a trebuit să mă lupt din greu pentru o bucată de pâine şi să-mi fac loc dând puternic din coate. Îmi câştigasem singur locul pe care eram şi nu eram dispus să renunţ ori să dau înapoi în faţa nimănui. David Ghiven îmi spunea, uneori, când mergem la pescuit, pe barca lui:

— Munceşti mult Marck, eşti ambiţios, vei ajung departe, un singur lucru te poate pierde, dacă Dumnezeu te ţine sănătos: încăpăţânarea aceasta a ta, de Dac. În genealogia ta nu se regăseşte nicio curvă latină? Viaţa necesită multe compromisuri, nu ai cum să răzbeşti altfel. Luam în serios spusele lui David Ghiven, el nu vorbea degeaba niciodată. Fireşte că făceam compromisuri, nu aş fi putut lucra pentru *Consorţiu* altfel, dar le făceam pe cele care nu se referau la viaţa mea şi trăiam comod cu asta. Nu era treaba mea să salvez lumea, îmi făceam datoria cât mai bine posibil – dar atât! Bunul simţ de acasă mă învăţase că dacă nu poţi face bine, măcar nu face rău, şi eu urmam acest lucru cu sfinţenie.

XXX

Ce nu ştiam eu atunci era că între Englerhart şi Veronica avusese loc o discuţie lămuritoare. Acesta o urmărise într-o zi, când Veronica plecase de la Universitate. O văzuse făcând mai multe cumpărături într-un Mail şi o abordase când trecea pe lângă un bancomat, din care acesta se prefăcea că scoate nişte bani.

— Bună, Veronica, scuză-mă că nu te-am văzut…

„Nici eu nu te-am văzut, nu te scuza, nici nu îmi doream să te văd acum, gândise Veronica”.

— Bună Ernst, ce faci aici? s-a forţat Veronica să se arate plăcut surprinsă.

— Câteva cumpărături, scot nişte bani, îmi trebuie un costum nou pentru întâlnirea cu profesorul Wiellering şi echipa de la Paris, tu?

— Cybelle trebuie să meargă la o aniversare, caut cadouri…

— Dacă tot ne-am întâlnit, nu vrei să bem o cafea împăună?

— Cafea nu, am băut destulă, dar un ceai nu refuz. „La cafea nu-mi pierdeam eu timpul”.

Au intrat într-o boulangerie şi s-au aşezat la masă. Până să li se ia comanda, Englerhart i-a luat mâinile în mâinile lui, a privit-o în ochi şi i-a spus pe nerăsuflate:

— Veronica, trebuie să-ţi spun un lucru şi o fac acum, dacă mai trag de timp nu o să mai am curaj: Te iubesc şi te rog să te căsătoreşti cu mine!

Dacă i-ar fi căzut tavanul de polistiren în cap, şi nu ar fi fost atât de surprinsă. A continuat să-şi lase mâinile în mâinile lui Englerhart şi să-l privească năucă în ochi.

— Doamne, Ernst, ce poţi să spui, cum să mă iubeşti? Aşa, ca pe o soră, altfel?

— Sora nu ţi-o ceri în căsătorie, Veronica. Eu te iubesc ca pe femeia cu care vreau să-mi petrec restul vieţii.

— Dar eu nu am nicio intenţie de a mă căsători, Ernst. Ştii că am avut o relaţie la Paris şi că am un copil. Nu am încetat să cred că, într-o zi, acel om se va întoarce la noi, la mine şi la copil. Va trebui să ne explice de ce ne-a

părăsit. Dacă mai trăieşte, va veni, simt asta.

— Trăieşti cu o himeră Veronica, au trecut ceva ani, cât să mai aştepţi?

— Ernst, ştii că ţin la tine, că eşti un prieten bun pe care-l respect şi apreciez... te rog nu te supăra, nu mă văd deloc ca soţie a ta. Ai făcut un gest la care nu m-aş fi aşteptat niciodată.

Englerhart i-a dat drumul la mâini, a lăsat capul în jos şi a spus:

— Te rog să mă ierţi, dacă nu-ţi spuneam că te iubesc simţeam că înnebunesc. Trăiesc cu povara aceasta de multă vreme. M-am mulţumit să trăiesc în preajma ta, să respirăm acelaşi aer, să stăm în aceeaşi încăpere, să împart ceva cu tine. Apoi ai plecat în Africa, o decizie greşită după părerea mea. A fost perioada în care am conştientizat că nu pot trăi fără tine, că-mi doresc să fii soţia mea. Te-ai întors o altfel de persoană, mai distantă, mai rece, închisă în tine. Am crezut că problemele Cybellei şi ceea ce ai trăit prin Congo şi Sudan te-au marcat puternic, şi că ai să-ţi revii. Au trecut două luni şi tu eşti aceeaşi faţă de mine, parcă mă eviţi, nu vrei să mai vorbeşti cu mine.

— Adevărul este parţial Ernst, e firesc să mă preocupe sănătatea Cybellei, aşa cum a fost firesc să rămân marcată de suferinţa umană văzută în Africa. Ce nu este adevărat, se referă la comportamentul meu faţă de tine. Nu te evit şi nu am nimic împotriva ta. Dimpotrivă, îţi sunt foarte recunoscătoare pentru ce ai făcut pentru Cybelle. Şi pentru mine, în anii aceştia de când ne cunoaştem.

— Nu de recunoştinţă am eu nevoie, Veronica!

— Şi ai dori să te privesc în ochi şi să-ţi spun, minţindu-te: Şi eu te iubesc, Ernst!

— Cred că mi-aş fi dorit să mă minţi. Aş mai fi avut o şansă. Aşa...?

— Şansele le poate aduce viitorul, eu nici nu ştiu ce-mi doresc cu exactitate, la ora aceasta. Sunt între ape…

„Între ape şi te uiţi către mal, aşteptându-l pe Marck

Nessel să te salveze?”

Cei doi s-au despărţit fără să mai comande nimic. Nu mai aveau ce să-şi spună. Veronica plecase total confuză şi contrariată, pe când Englerhart îşi adăugase o nouă povară în suflet: dragostea fără speranţă. „Toate astea i se datorează lui Nessel, nu cred în poveştile Veronicăi, auzi. îl aşteaptă pe iubitul de la Paris, cine o fi şi pe unde o fi acela, dacă o mai fi”.

Capitolul 38

Englerhart nu ştia cât de aproape era Avi Shederman de el şi cât de atent îl urmărea. După despărţirea de Rogger şi Zarra, Shederman analizase dialogul purtat cu aceştia. Crisparea care îi cuprinsese la auzul afacerii pe care le-o propunea, îi dădea de gândit. Ce ştiau aceştia de păreau speriaţi şi nu-i spuneau şi lui? Va trebui să obţină mai multe informaţii şi primul om pe care-l va contacta, va fi Ernst Englerhart. La nevoie, pentru că el nu voia să rişte să meargă la Valparaiso, va trimite pe cineva care să-l urmărească. „Poate că ar fi bine, gândea el în continuare, să-mi iau o măsură suplimentară de protecţie şi să-mi informez şefii – nu ştii peste ce poţi să dai şi cu cine te întâlneşti – lumea aceasta este destul de mică. Se cunosc unii cu alţii. Şi e nevoie şi de mulţi bani – văd eu cum îi voi înşela până la sfârşit, şi pe şefi şi pe moşnegii ăştia doi” în cadrul Agenţiei pentru care lucra, avea o colegă pe care o întâlnise la Paris şi care, de fapt, îl recrutase. Pe Sofia Vergara. Aceasta era o femeie de peste patruzeci de ani, brunetă, cu păr negru tuns scurt, de înălţime potrivită şi cu forme ce trezeau interesul oricărui bărbat. Bine instruită, cu relaţii în cercurile înalte ale societăţii franceze, Sofia deschidea orice uşă şi obţinea aproape tot ceea ce-şi dorea. Calităţile ei nu trecuseră neobservate, fiind curtată de mai multe servicii de informaţii, ea declinând ofertele.

— Eu nu pot să lucrez din patriotism deoarece nu am o patrie, am fost născută pe un aeroport, deci nu aparţin niciunei ţări, deşi am mai multe cetăţenii. Sunt apatridă şi am o singură religie: banul. De aici pornim cu discuţia, le

spunea ea interlocutorilor.

Până la urmă acceptase să lucreze pentru agenţia israeliană, contra unor sume uriaşe de bani. Shederman îi atrăsese atenţia prin asiduitatea cu care se făcea plăcut femeilor, pentru farmecul personal şi determinarea cu care-şi urmărea interesele. Era sigură că va face din el un instrument pe care să-l folosească la nevoie, astfel că atunci când acesta i-a mărturisit întâmplarea cu studenta însărcinată, l-a urcat într-un avion privat şi l-a debarcat în Orientul Mijlociu. Fusese în contact permanent cu el, Sofia fiind omul de legătură între acesta şi Agenţie. Tot la Paris, cam în aceeaşi perioadă, îi atrăsese atenţia un ofiţer doctor chilian, Salvatore Mallente, pe care dorea să-l recruteze pentru vânzarea de informaţii. Cu toate eforturile depuse nu reuşise să facă şi să afle nimic, deşi, din disperare de cauză, şi nu numai, devenise chiar amanta acestuia. Salvatore luase legătura cu Sofia Vergara ca pe o aventură, care se va sfârşi odată cu plecarea lui din Franţa, şi de care nu va afla nimeni. Sofia, fidelă meseriei sale, s-a bucurat de relaţia cu Salvatore, acesta fiind un bărbat chipeş şi un bun amant, dar şi-a conservat şi probe, pe care să le utilizeze ca argumente într-o altă tentativă de abordare a acestuia. Vremea a trecut, Salvatore şi-a preluat nava spital şi a plecat către casă, crezând că nu va mai auzi nicicând de Sofia. Îşi iubea soţia şi avea de gând să dea totul uitării. Nu de aceeaşi părere era şi aceasta, care aştepta un prilej bun pentru a se răzbuna. Sofia Vergara nu admitea eşecul.

XXX

Sofia Vergara se trezise cu greu. Telefonul suna a şaptea oară. Adormise la ziuă, epuizată după petrecerea din ajun. Era la Nissa, cu un grup de investitori din spaţiul ex-sovietic. Se băuse vodcă şi se făcuse baie în şampanie, cu heroină şi femei. Sofia ştia să fie o gazdă perfectă, oferea invitaţilor săi tot ceea ce-şi doreau. Era ameţită şi o mai clătina şi yachtul pe care se afla.

— Fuck-You, whoever you are.

Şi-a recuperat cu greu telefonul care ţârâia strident.

— *Fuck-You you to,* a mormăit ea, deschizându-l. Ce vrea Shederma ăsta acum?

— Da, Avi. Te ascult.

— Ce oră e la tine Sofia, te-am trezit cumva? a întrebat Shederman mieros.

— Acum dacă tot ai făcut-o, dă-i drumul.

— Am marfa pentru tine, Sofia, când te văd? Ştii că te iubesc?

— Nu ai tu nas să mă iubeşti pe mine, mai mult de studente rătăcite nu cred că eşti în stare de iubit.

Shederman ar fi ripostat, dar nu era cazul, cu Sofia. Avea nevoie de ea şi pe deasupra era şi răzbunătoare.

— De ce eşti mereu rea cu mine, nu merit şi eu puţină înţelegere?

— Înţelegerea mea se termină în două feluri: mă culc cu tine ori te împuşc. Nu te întrebi de ce încă nu m-am culcat cu tine? Ce căutai la Montevideo?

— Contracte cu rafinăria de petrol, nimic altceva.

— Şi Rogger şi Zarra, cu cine s-au întâlnit, nu cu tine?

— Sofia, cum poţi să crezi aşa ceva, ţi-aş fi spus.

— Bine Avi, te anunţ cum ne întâlnim, a spus Sofia Vergara închizând telefonul.

Shederman simţise picuri reci de transpiraţie pe şira spinării. Pentru câteva clipe crezuse că Sofia ştie de întâlnirea lui de la Montevideo şi de propunerea făcută celor doi. Bine că nu fusese decât o provocare. „De unde ştia că bătrânii au fost la Montevideo? Mai bine îi spun Sofiei totul, nu e de glumă cu ea. Am auzit zvonuri legate de dispariţia unor legături ale ei. Nu e cazul să-mi asum riscuri inutile. Am să-l sun şi pe Englerhart, poate scot ceva de la el, să fiu mai bine pregătit la întâlnirea cu ea”.

— Alo, salut Ernst, sunt Avi Shederman, îţi aminteşti de mine?

Capitolul 39

Ajunşi la Forţalezza, Yves Rogger şi cu Matteo Zarra s-au îmbarcat într-o limuzină care-i aştepta. Fiecare şi-a aşezat câte o fată în braţe, continuând să le pipăie prin

zonele intime, doar – doar vor obţine o erecţie. Cele două femei suportaseră acest tratament şi în avion, pe tot timpul zborului, până când, răpuşi de oboseală şi băutură, bătrânii aţipiseră în fotolii.

— Du-ne la vilă, Carlos, comandase Zarra, să te grăbeşti, uite câtă treabă avem, adăugase rânjind.

„Treabă pe naiba, doar să vă rezolv eu pe toţi, gândise Carlos cu scârbă”.

Limuzina ieşise din micul aerodrom şi se înscrisese pe drumul către coasta ale cărei lumini se vedeau în zare. Îi urma, la o distanţă de siguranţă, un Ford hodorogit de culoare neagră, cu mai multe antene mascate cu steguleţe în culorile drapelului naţional brazilian. Fordul fusese parcat lângă aerodrom şi ocupanţii săi urmăriseră aterizarea Super-Jetului B 400, care venea de la Montevideo.

— Ei sunt, spusese un bărbat îmbrăcat într-un combinezon negru, şoferului şi celor doi bărbaţi din spate. Să mergem! Şi ei purtau combinezoane cu centuri de care atârnau tocuri cu revolvere al căror metal lucea sinistru, în lumina lunii. În Brazilia, nu era indicat să circuli noaptea, neînarmat.

Vila, era o reşedinţă ascunsă într-un pâlc de palmieri, pe malul Oceanului Atlantic, pe care cei doi o foloseau pentru diferite activităţi, cel mai adesea pentru petreceri cu femei. Intraţi în clădire, Matteo spusese:

— Yves, ne despărţim ori acţionăm la comun?

— La comun, că e mai interesant, poate mai şi schimbăm câte ceva, să mergem la piscină.

Intraţi în clădirea lungă care adăpostea piscina, alăturată corpului principal, cu care comunica printr-un tunel de sticlă, cei doi s-au dezbrăcat aruncându-şi hainele pe unde au apucat.

— Haideţi fetelor, dezbrăcarea, de acum nu ne mai jucăm, hârâise Zarra, ne apucăm de treabă.

— Dragule, îi spusese una dintre femei, nu vrei să-ţi fac mai întâi un masaj, poate te ajută puţin, trebuie să mă aleg şi eu cu ceva, nu crezi?

— Bine zici, hai să vedem cum va fi, mă aşez pe masa aceasta de masaj.

— Vreau şi eu, vreau şi eu, se maimuţărise Rogger împleticindu-se.

— Vino şi tu aici, iubire, îl chemase cealaltă femeie, ajutându-l să se aşeze pe un fotoliu de masaj, special conceput.

Femeile s-au apucat de treabă şi în curând nu se mai auzeau decât gemetele celor doi pe care-i frământau cu sârg. Încet-încet s-a lăsat tăcerea, Rogger şi Zana adormind. Oboseala, alcoolul, vârsta, mâinile pricepute şi uleiurile folosite din belşug de către cele două agente îi dusese în braţele lui Orfeu.

— Vor dormi ore bune, afirmase prima dintre femei. Tu te ocupi de telefoane lor şi ce mai este pe aici. Eu voi fi atentă să nu fim surprinse. În colţ este şi geanta pe care o aveau în avion şi de care nu se despărţeau. Vezi ce este în ea şi filmează tot.

În timp ce vorbea, şi-a scos platformele din picioare, din a căror tălpi a scos un pistol mic, cu două încărcătoare şi amortizor. Le-a montat cu grijă şi a introdus glonţ pe ţeavă. „Să ne apucăm de treabă” Cele două, pricepute în ceea ce făceau, aflaseră PIN-urile telefoanelor mobile ale celor doi când le utilizaseră în avion, astfel că a fost o joacă de copii să le copieze informaţiile pe care le conţineau. Au instalat un soft pe care l-au activat şi care transmitea la un centru operaţional toate informaţiile conţinute de acestea, agende, e-mailuri, convorbiri, poze, etc. După ce au terminat cu telefoanele şi geanta, au şters urmele şi au intrat în clădirea principală a vilei. Cu mare atenţie, să nu fie auzite, au inspectat încăperile şi au instalat microfoane de ascultare pe care le aveau în poşete, disimulate în cutii cu prezervative. Când monta un microfon, sub unul din paturile unuia dintre bărbaţi, agenta cu pistolul a declarat:

— Opa… ce avem aici?… uite un microfon… alţii ne-au luat-o înainte.

— Ridică-l, poate aflăm al cui este.

XXX

Cari, şoferul şi paznicul vilei era obişnuit cu escapadele celor doi. Era instruit şi plătit să nu audă şi să nu vadă nimic. Ajuns la reşedinţă, lăsase maşina în faţa clădirii, cu cheile în contact, pentru a fi pregătită la nevoie şi se dusese la culcare. Locuia deasupra garajului, într-o încăpere cu vedere către piscină şi o parte din camerele de la etajul principal al vilei. Ajuns în camera lui, şi-a desfăcut o bere şi a aprins o ţigară. A deschis larg un geam şi s-a aplecat în afară, pentru a expira fumul., 4/ *înfiemo,* ce se întâmplă acolo? *Damas de mujeros robos.,* Femeile moşilor fură". Le vedea pe cele două femei căutând prin birouri şi dulapuri. Şi-a scos arma din tocul de la spate, a verificat încărcătura şi a armat-o, după care s-a îndreptat tăcut către vilă. A intrat pe uşa de serviciu care s-a deschis fără zgomot. A urcat pe scări şi s-a năpustit peste cele două agente:

— Nu mişcaţi, *rameras,* vă împuşc fără milă, ce-aţi făcut cu boşorogii?

Cele două s-au întors încet către el, cu mâinile depărtate de corp – fuseseră surprinse ca nişte amatoare.

— Cari, dragule, nu trage, nu facem nimic rău, moşii au adormit, ne-au adus din ţara noastră degeaba, nu avem cu ce să ajungem acasă. Te rugăm.

— Nu mă rugaţi nimic, puneţi jos ce aţi luat de pe aici. Tu ce ai acolo, un pistol? Lasă-l jos uşor. Am să vă împuşc, strigase Carl agitat.

„La naiba, gândise agenta, ăsta este nebun, trebuie să tragem de timp".

— Cari, uite, las pistolul jos, nu e al meu, l-am luat de la cei doi, am vrut să ne apărăm cu el, te rog…

Cari devenea din ce în ce mai agitat. Era speriat, nu ştia ce au păţit Rogger şi Zarra, dacă erau fie şi numai răniţi, avea să fie terminat. Mai bine le împuşca pe cele două şi le arunca în ocean. Carl Mendoza era membru al unei organizaţii mafiote braziliene, şi avea sarcina de a păzi locuinţa şi pe cei doi, când erau în Forţalezza. Nu crezuse că cineva va fi aşa de nebun încât să atace această

reşedinţă, ori să aibă curajul de a fura ceva de acolo.

„Femeile astea nu sunt ce vor să pară, pistolul acela e utilizat doar de profesioniştii crimei, mai bine le împuşc”. Cari, a privit-o în ochi pe agenta cu pistolul, şi i-a spus:

— Am să te împuşc prima, eşti cea mai periculoasă.

Agenta îl privea tăcută, atentă la ceva ce se întâmpla în spatele lui Carl, care-i surprinsese privirea.

— Aha, nu merge, n-am să mă întorc să văd ce este în spate, cunosc trucul…

— Nu suficient de bine, se auzise glasul unui bărbat în clipa în care ceva s-a prăbuşit peste capul pleşuv al lui Mendoza.

— Credeam că nu mai ajungeţi, mulţumim de ajutor, se strâmbase agenta cu pistolul.

— Credeam că sunteţi în plin sex şi n-am vrut să vă deranjăm, se hlizise bărbatul. Luaţi ce aveţi de luat şi să mergem.

Echipa s-a mişcat eficient: Cari a fost împuşcat cu propria armă şi s-a răvăşit întreaga casă. Rogger şi Zarra au fost injectaţi cu un tranchilizant care le-a provocat o blocare a memoriei de scurtă durată.

— Jaf! concluzionase poliţistul ce condusese echipa de investigaţii sosită la reşedinţă. Fusese anunţată de menajera ce venea în fiecare zi pentru curăţenie. În afară de cadavrul lui Carl Mendoza, nu mai găsiseră pe nimeni altcineva. Rogger şi Zarra se evaporaseră.

Capitolul 40

Întâlnirea dintre Avi Shederman şi Ernst Englerhart a avut loc pe un yacht, ancorat în noul port turistic amenajat între Valparaiso şi Vina del Mar. Fusese varianta cea mai la îndemână pentru Shederman, deoarece îi conferea siguranţa că va trece neobservat în grupul mai mare de turişti care se regăsea pe ambarcaţiune. Călătorise cu un avion privat din Las Palmas până în Perú, unde se îmbarcase în portul Cercado de Lima pe yachtul pe care se afla un grup de cunoscuţi.

— Salut Ernst, mă aflu în Valparaiso, într-un voiaj scurt, cu nişte prieteni. Dacă ai timp, mi-ar plăcea să ne

vedem.

— Îmi fac timp Avi, unde ne întâlnim, te pot invita undeva?

— Mulţumesc, dar îţi propun să ne vedem pe yacht, cât timp prietenii mei vor vizita oraşul, noi facem o plimbare pe ocean – avem o zi întreagă la dispoziţie.

— OK Avi, am să comunic la serviciu că sunt indisponibil şi am să vin, în circa două ore, este bine?

— Sigur, te aştept.

Englerhart nu era extrem de încântat de întâlnirea cu Shederman, dar simţea nevoia să mai facă şi altceva în afara preocupărilor zilnice, în Valparaiso neavând prieteni. După discuţia cu Veronica, se închisese şi mai mult în el, concentrându-se doar pe sarcinile zilnice. Ar fi dorit să-şi descarce sufletul în faţa cuiva, dar nu avea la cine. Avi Shederman, priceput în arta disimulări, îi câştigase încrederea din acest punct de vedere. „Cred că pot cere un sfat de la Shederman, el nu o cunoaşte pe Veronica, nu ştie nimic despre noi, poate mă ajută cu o idee, se vede că este mai experimentat decât mine”.

— Bine ai venit la bord Ernst, îl întâmpinase Avi pe acesta, la sosirea pe yachtul de mari dimensiuni, ce efectua voiaje cu turişti pe coasta Oceanului Pacific. Acum era ocupat de un grup de asiatici interesaţi de vestigiile vechilor culturi Ynca şi Maya, voiajul fiind organizat de agenţia de turism a Sofiei Vergara, acoperirea ei de zi cu zi.

Avi era îmbrăcat adecvat locului şi momentului, cu pantaloni albi şi un tricou de marinar. Aruncat după umeri, cu mânecile înnodate pe piept, avea un pulover albastru, în ton cu pantofii cu talpă plată, din picioare. Arăta bine, proaspăt şi mulţumit cu sine. L-a invitat pe Ernst pe o punte superioară care oferea o imagine plăcută către oraş şi ocean. Aşezându-se pe unul din fotolii, Avi a mărturisit:

— Niciodată nu am avut ocazia să admir Valparaiso dinspre ocean, arată frumos, adevărată perlă a Oceanului Pacific.

— Într-adevăr, aşa este! îţi propun să navigăm în

preajma coastei, să vedem mai bine locurile. Turiştii se vor întoarce la lăsarea întunericului, când vom porni spre Insula Paştelui.

— Să mergem atunci, acceptase Shederman entuziasmat.

Yachtul a pornit motoarele şi s-a depărtat uşor de ţărmul a cărui linie a început să o urmeze navigând spre sud. După ce au urmărit manevrele de ieşire din port, Shederman şi Englerhart s-au aşezat la o masă pe aceeaşi punte, la adăpost de curent. De ei s-a apropiat o femeie de circa patruzeci de ani, cu păr negru, tuns scurt, îmbrăcată în pantaloni de culoare albă, mulaţi, care-i evidenţiau picioarele frumoase şi puternice. Tricoul, şi el tot alb, îi evidenţia talia subţire şi sânii voluptuoşi, încorsetaţi într-o brasieră de culoare neagră.

„Frumoasă femeia aceasta, gândise Englerhart, dar are ceva ca de gheaţă în ea”.

— A, te-ai trezit draga mea? întrebase Shederman ridicându-se şi pornind către ea. Dă-mi voie să-ţi prezint prietenul de care-ţi vorbeam, domnul Ernst Englerhart, profesor-doctor la o universitate din Valparaiso. Eu îl ştiu şi ca un numismat de valoare.

Femeia s-a îndreptat către Englerhart şi i-a întins mâna:

— Încântată domnule Englerhart, Avi mi-a vorbit despre dumneavoastră. Sofia este numele meu. Sofia Vergara. Pe tine Avi sunt supărată – de ce nu m-ai trezit mai devreme?

Englerhart i-a sărutat destul de stânjenit mâna – nu se aştepta să fie şi o femeie cu ei.

— Bucuros de cunoştinţă doamnă.

— Dragă Sofia, nu fi supărată pe mine, dormeai aşa de frumos că am crezut că păcătuiesc dacă te trezesc, după noaptea trecută…

„Idiotul ăsta tot visează la cai verzi pe pereţi, gândise Sofia care dormise singură. Ce tot bate câmpii, vrea să-l facă pe ăsta să creadă că se culcă cu mine?”

— Ernst, eu şi Sofia suntem aici pentru a ne sărbători

logodna, vreau să o cer în căsătorie pe Insula Paştelui, spusese el zâmbind şi privind-o pe Sofia în ochi.

„Asta dacă ai să ajungi acolo”.

— Mă bucur pentru voi, ce frumos este, comentase Englerhart, impresionat de teatrul jucat de cei doi.

— Eu vă las domnilor, cobor pe puntea cu piscina, vreau să mă bronzez puţin. Să mă chemaţi la masă.

Sofia era cea care semnase regia acelei întâlniri, deoarece dorea să-l evalueze personal pe Englerhart, interesată fiind de planul lui Shederman de a-l recruta, în ideea unui viitor furt de tehnologie. Spionajul – culegerea de informaţii – cum se numea mai nou, era o parte importantă a activităţii agenţiei din care făceau parte cei doi. Sofia Vergara avea misiunea de a crea în zona Americii Latine o celulă de spionaj economic şi cumpărare de influenţă. Pe lista lungă de persoane care trebuiau contactate, se numărau Englerhart şi Salvatore Mallente. Pentru Sofia, Englerhart era unul ca şi ceilalţi, în timp ce Mallente reprezenta o miză personală. „Să văd pe unde scoţi cămaşa, domnule Salvatore Mallente”.

Discuţia dintre cei doi bărbaţi debutase destul de greu, cu un schimb sporadic de informaţii pe teme numismatice. Shederman era conştient că Englerhart are ceva pe suflet, că este dus cu gândul la altceva, dar nu putea aprecia despre ce poate fi vorba. Schimba des subiectele testând reacţiile acestuia. După o vreme, se ridicaseră de la masă şi o urmăreau pe Sofia care solicitase oprirea yachtului pentru a face sărituri în ocean. Uitându-se la ea, cu vădită admiraţie, Avi pusese o întrebare:

— Ernst, eu nici nu te-am întrebat, tu eşti căsătorit, ai pe cineva, care este statutul tău, din acest punct de vedere?

— Nu am niciun statut. Nu am şi nu sunt cu nimeni. Ar fi ceva, dar nu mă avantajează.

— Adică?

— Îndrăgostit fără speranţă. Adevărat blestem!

— Nu se poate, trebuie să-mi spui, poate te pot ajuta

cumva.

— Nu este nimic spectaculos, povestise Ernst cu tristeţe. M-am îndrăgostit de o colegă de muncă de ceva vreme. Am crezut că dacă voi fi mereu lângă ea, sprijin şi ocrotitor, mă va lua în seamă şi ca bărbat – nu numai ca prieten ori coleg. Nu a fost aşa, deşi, ea nu este căsătorită şi are şi o fetiţă adorabilă, pe care o iubesc şi eu, din toată inima. Am tot amânat să o cer în căsătorie, lipsindu-mi curajul necesar. Apoi ea a plecat să lucreze un timp prin Africa. Când s-a întors, a venit însoţită de un bărbat pe care l-a cunoscut în aeroport. Pentru a preîntâmpina o eventuală întrebare a ta, spun: nu sunt împreună, ori poate – nu încă, asta dacă nu se ascund destul de bine. Fireşte că am avut o discuţie cu ea şi i-am cerut mâna.

— Şi? a întrebat Shederman, foarte atent la subiect.

— M-a refuzat! Ea nu are de gând să se căsătorească, mă iubeşte ca pe un frate ori prieten – dar atât!

— Am înţeles, spusese Avi gânditor, dar asta nu înseamnă că nu mai sunt şanse, trebuie să te mobilizezi şi să lupţi, nu să-ţi plângi pe umăr. Dacă este nevoie, elimini şi cauza: bărbatul necunoscut.

— M-am gândit şi eu la acest lucru, dar e foarte greu.

— Am să te ajut la asta, ai încredere în mine! N-am să te las la greu, doar suntem „frăţia bărbaţilor” nu? Cum o cheamă pe colega aceasta? întrebase Shederman curios.

— Veronica Parra.

„La naiba, din atâtea femei din lume, numai de ea se putea îndrăgosti” gândise Avi cu sufletul îngheţat. Cât era el de cinic şi neinteresat decât de propria persoană, o iubise pe Veronica, pe care o părăsise într-un moment de laşitate pe care-l regreta. I se întâmpla ca în momentele de singurătate, când îşi făcea bilanţul vieţii, şi constata că e o frunză în plină furtună, desprinsă de trunchiul copacului care-i conferea siguranţă, să îl apuce disperarea. Nu avea familie, rude, nici măcar prieteni. Nu avea nimic, fiind doar o unealtă în mâna unor puternici. Aceştia, când nu vor mai avea nevoie de el, îl vor abandona pe undeva, cel mai probabil mort, pentru a nu putea vorbi. Era conştient de

asta, de aceea încerca să-şi croiască şi altă cale, diferită de cea a Agenţiei.

— Veronica Parra, parcă ai mai pomenit acest nume, lucraţi împreună la unele proiecte?

— Da, avem lucrări comune, profesional ne completăm foarte bine.

După ce au servit masa, stropită din belşug cu vinuri bune, Sofia a spus:

— Ernst, Avi mi-a spus ceva despre necazul tău cu Veronica, nu vrei să te ajut şi eu? Sfaturile unei femei pot fi mai valoroase, noi avem un mod aparte de a gândi şi aprecia lucrurile. Un bărbat când vede o femeie frumoasă se gândeşte în primul rând cum să o ducă în pat. Să o călărească. Şi femeile doresc acest lucru, dar cu mai multă poezie. Lasă-mă să te învăţ eu această partitură, căci este nevoie şi de muzică.

— Îţi voi rămâne îndatorat dacă mă vei ajuta, i-a răspuns Englerhart ameţit de vinul băut şi de perspectiva nouă pe care o descoperea. El o dorea pe Veronica, acum nu vedea nimic mai departe, şi nu era interesat de altceva astfel încât, în discuţiile purtate cu cei doi, le vorbise de proiectele Aşezământului, de noul spital, de tehnologia noului pancreas, de *omobotul* proiectat în laboratoarele secrete ale *Consorţiului.* Ca şi altă dată, Shederman vorbea despre nişte lucruri pe care le cunoştea doar din zvonuri, fiind şi el doar o părticică dintr-un angrenaj extrem de complex.

„*OmobotuX,* pancreasul artificial, deci nu sunt simple zvonuri de intoxicare, apreciase Sofia, trebuie să ne ocupăm serios de asta. Sunt foarte mulţi bani la mijloc, am să comunic urgent cu Agenţia”.

Către seară, yachtul s-a întors în port, cei trei luându-şi rămas bun. După ieşirea în larg a ambarcaţiunii, cu grupul de turişti, sub pretextul că Sofiei i s-a făcut rău de la nişte peşte consumat la masa de prânz, elicopterul yachtului a decolat cu Vergara şi Avi Shederman către un spital din Perú. Niciunul dintre ei nu pusese piciorul pe uscat în Valparaiso, nu doreau să rişte nimic. Întâlnirea lui

Englerhart cu Avi Shederman şi Sofia nu rămăsese necunoscută totuşi, în Valparaiso. Deoarece comportamentul şi implicarea lui Englerhart în activităţile curente îmi dăduseră de bănuit, dată fiind importanţa şi caracterul secret al cercetărilor, îi cerusem lui Pedro să-l verifice foarte bine. Nu bănuiam că este implicat în lucruri grave, consideram că trece doar printr-o perioadă proastă a vieţii şi voiam să mă asigur că nu va deveni o vulnerabilitate. Cu atât mai mare a fost surpriza când am aflat de întâlnirea lui cu Carl Berger şi Sofia Vergara, pe care Pedro o ştia foarte bine.

— Marck, îmi spusese Pedro, se întâmplă multe lucruri care par a se lega între ele. Credem că Shederman lucrează pentru o agenţie specializată în furt şi comerţ de armament neconvenţional şi tehnologii înaintate. Faţada lor este un aşa-zis fond de investiţii, care are sediul în Israel doar pentru a obţine credibilitate, pentru că nu se cunosc sursele de finanţare. Bănuiala noastră este că la originea banilor se află aşa zişi investitori din China şi statele arabe, cu mari resurse petroliere. Sunt forţe care nu sunt controlate de *Grup* şi care vor să apuce o bucată importantă din noua împărţire a lumii. În Statele Golfului şi în China s-au strâns sume mari de bani, care nu mai sunt operate prin băncile *Consorţiului.* Deşi au propriile bănci, preferă ca plăţile să se facă în criptomonedă, aur şi diamante. Aceşti oameni vor şi ei locuri la masa bogaţilor, să aibă un cuvânt de spus. Tehnologiile nanobotice, *omobotul* şi tot ceea ce realizează *Consorţiul* nu s-a putut păstra secret în totalitate. Nu poţi face foc fără fum. Nu poţi experimenta pe mase mari de oameni şi să nu se afle nimic. Rezultatele obţinute în tratarea Ebola, i-a scos din minţi pe toţi cei care au intuit uriaşul potenţial. Trebuie să ne luăm măsuri extreme şi să ne apărăm şi pe noi. Aceste forţe necunoscute, cu participare internaţională, s-au extins peste tot. Acum îi găsim şi în America Latină, unde au impus un sistem strict controlat, de criminalitate transfrontal ieră şi corupţie. Pun mâna pe resurse din Argentina, Brazilia, Bolivia, Perú, Venezuela. Lucrează

inclusiv cu gherilele columbiene şi traficanţii de droguri. Vor să controleze totul. Singurul stat rămas încă neinfestat, este Chile. Folosesc drept mesageri oameni şi instituţii aparent onorabile, care nu trezesc suspiciuni, proliferându-şi interesele şi modalităţile de lucru întocmai ca un virus. Sărăcia şi lipsa de cultură, neputinţa şi corupţia politică, sunt amplificatori naturali.

Ştiam toate acestea, trăiam doar în viaţa reală, Pedro le enumera doar ca pe puncte din agenda de lucru.

— Ce ai aflat în plus despre Shederman?

— A avut întâlniri cu doi bărbaţi în vârstă: Yves Rogger şi Matteo Zarra, cărora le-a cerut să găsească cumpărători pentru o tehnologie nanobotică – cred că este vorba de ceva ce se va realiza la Valparaiso. Îi urmărim pe cei doi. A mai apărut în peisaj şi o „divă de Paris" – Sofia Vergara, despre care avem informaţii că se ocupă cu diverse lucruri urâte.

— Sofia Vergara? Am auzit de ea. O femeie brunetă, frumuşică, parcă avea o agenţie de turism în Paris?

— Cam aşa ceva, răspunsese Pedro, de unde o cunoşti?

— Cred că am văzut-o în preajma lui Salvatore Mallente, la Marsillia, când m-a invitat la o ieşire pe mare.

— Salvatore Mallente, acel Mallente de la Spitalul Naval? a întrebat, intrigat, Pedro.

— Da, acel Salvatore al cărui comportament s-a schimbat – nu ştiu de ce – faţă de mine. Poţi afla ceva despre el?

— E greu Marck, Salvatore Mallente este un obiectiv important pentru Serviciile de Informaţii ale marinei chiliene. Dacă e ceva în neregulă cu el, aceştia vor afla imediat. Am să încerc totuşi, avem o relaţie bună de colaborare cu ei.

Capitolul 41

Yves Rogger fusese primul care se trezise din somnul de plumb. Simţea o durere în braţul drept. Îşi căutase bâjbâind ochelarii şi înjurase în surdină când nu-i găsise agăţaţi de gât. Încerca să-şi aducă aminte ce se întâmplase

noaptea trecută. Lângă el, pe un fotoliu de masaj, zăcea într-o rână – Matteo Zarra. „Ce caraghios arată” Unde or fi ochelarii ăia? Simţea valuri de greaţă cum i se ridicau în gât. „Venisem cu nişte femei, unde-or fi” Să-l caut pe care. Se ridicase greoi şi-l zgâlţâise pe Matteo.

— Matteo, hei, Matteo, trezeşte-te!

— Ce vrei, lasă-mă, mi-e rău, bolborosise acesta.

Rogger şi-a pus un halat pe el şi a pornit prin tunelul de sticlă către vilă. A văzut mobilele cu sertarele scoase şi multe lucruri pe jos. „Ce s-a întâmplat aici? Unde este Carl? Să urc la etaj” După primul palier, l-a văzut pe care prăbuşit într-o baltă de sânge închegat. „Ăsta e mort de mult”. A continuat să urce cu spaimă în suflet. Peste tot urme de jaf şi pete de sânge. „Aici a fost o luptă, cum de nu am auzit nimic? Să plecăm cât mai repede de aici” S-a întors în loc şi a coborât la piscină.

— Matteo, hai să plecăm de aici.

— De ce, unde să plecăm? Mă doare mâna dreaptă, uite am picături de sânge, ce s-a întâmplat cu mine?

— Ce s-a întâmplat şi cu mine. Am fost sedaţi. Sus Carl este mort, a fost un jaf, să plecăm repede, să nu ne găsească poliţia aici.

Şi-au strâns hainele împrăştiate şi s-au îmbrăcat în grabă. Zarra şi-a verificat portofelul:

— Mi-au luat banii şi cârdurile, bine că mai am telefonul şi… geanta, unde este geanta?

— Unde ai aruncat-o, acolo în colţ, vezi de lipseşte ceva.

— Numai Shederman este de vină, el ne-a atras în asta, afirmase Rogger, mânios.

— De ce, el te-a pus să iei femeile? A fost decizia noastră. Cu ce plecăm?

Cu maşina de pe alee, spre aerodrom, unde ne aşteaptă avionul. Plecăm în Europa. Matteo s-a aşezat la volan cu Rogger lângă el. A întors şi au pornit spre aerodrom. Când s-au văzut în siguranţă, în avion, a dat un telefon.

— Padre, sunt Matteo Zarra, am fost atacaţi la vilă,

Cari e mort, vezi ce a fost acolo, noi plecăm în Europa. Te vom contacta.

— Ştii Yves, aici e ceva mai mult decât un simplu jaf urmat de o crimă, cineva ne urmăreşte şi ne-a pus gând rău. Pe cine am supărat în ultima vreme?

— Sunt atât de mulţi că nu pot să mă gândesc acum la careva, spusese Yves Rogger ţinându-se cu mâinile de cap. Să ne punem la adăpost, nu ne prieşte clima din America Latină.

Avionul era deja deasupra Oceanului Atlantic îndreptându-se spre Lisabona.

Capitolul 42

Salvatore Mallente avea o perioadă grea. Într-una din zile, primise un telefon de la o femeie:

— Bună, Salvatore, Sofia sunt, îţi mai aminteşti de mine? După un moment de tăcere, continuă: mai eşti la telefon, ori nu ştii care Sofia?

— Sofia, se bâlbâi Salvatore… acea…

— Da, acea Sofia! Nu credeam că ai să mă uiţi aşa repede.

— Nu puteam să te uit, mă surprinde doar telefonul tău. Nu mai ştiam nimic despre tine, a încercat Salvatore să dreagă lucrurile. Ce faci? Pe unde eşti? Tot în călătorii?

— Da, Salvatore, acum călătoresc prin America Latină, aproape de tine, aş vrea să ne putem vedea.

— Şi eu vreau să ne vedem minţise cu seninătate Salvatore, dar nu ştiu dacă va fi posibil, sunt prins în multe lucruri care nu-mi dau niciun răgaz.

— Nu ai tu o seară liberă să luăm cina la un restaurant, o inviţi şi pe Eloise, parcă aşa o cheamă pe soţia ta.

— Mă ameninţi, Sofia? Ce amestec are Eloise în ceea ce a fost între noi? Când ne-am împrietenit ştiai că sunt căsătorit şi că drumurile noastre se vor despărţi.

— Adică, ne-am văzut – ne-am plăcut – ne-am iubit şi am plecat. Pentru tine ca bărbat poate a fost aşa, dar la mine te-ai gândit? Că am pus suflet. Că m-am îndrăgostit de tine?

— Credeam că lucrurile au fost clare între noi.

Sofia.

— Hai să le lămurim acum Salvatore, până nu este prea târziu.

— Când şi unde vrei să ne întâlnim?

— Te sun eu din vreme, fii fără grijă.

Pentru Salvatore Mallente telefonul Sofiei căzuse ca un trăsnet. Rar îşi mai aducea aminte de ea şi de întâmplările de la Paris. Analizând mai bine lucrurile, şi-a dat seama că nimic nu fusese întâmplător, că Sofia se afla mereu în calea lui, că făcea orice îi stătea în putinţă să-l atragă în patul ei. Şi apoi vizitele dese la Marsillia, insistenţa de a o lua pe nava spital, întrebările despre dotările acesteia şi altele asemeni care nu puteau face obiectul preocupărilor unei femei organizator de turism. Atunci nu le acordase mare importanţă, atras fiind de amanta din ea, dar acum tabloul era complet: Salvatore Mallente intrase în jocul periculos al unei femei ce era interesată de profesia şi poziţia lui, şi care uzitase de farmecele personale pentru a-l subjuga.

„Ai o problemă mare, Salvatore” constatase acesta înciudat.

Capitolul 43

Lucrările avansaseră corespunzător şi se începuse montarea modulelor ce conţineau instalaţiile care realizau fabricaţia nanoboţilor şi învelirea acestora în oxigen. Operaţiunile se desfăşurau sub o pază strictă, realizată pe trei cercuri: două oferite de către armata şi poliţia chiliană şi una asigurată de forţele de securitate ale *Consorţiului,* conduse de către Pedro. Vapoarele care transportau respectivele dispozitive apăruseră pe neaşteptate în rada portului Valparaiso, unde marina chiliană le asigura o pază straşnică. Cu ajutorul unor elicoptere mari de transport tip *Sikorsky S-64 Aircrane,* pe care le relocasem pe aerodromul de lângă Valparaiso în aceeaşi zi, containerele speciale erau transportate pe deasupra oraşului pe o rută care nu punea în pericol populaţia. Toate operaţiunile erau coordonate de către mine, Zimmerman şi Pedro, după un

plan bine întocmit. Practic, în ziua respectivă, şase vapoare de mare tonaj, cu însemnele OMS pe ele, intraseră în rada portului Valparaiso însoţite de nave de luptă ale marinei franceze şi chiliene. Pentru mai multă protecţie, convoiul venise din Europa ocolind pe la Capul Horn, din dorinţa de a nu atrage atenţia cu o trecere prin Canalul Panamá. Scopul declarat era cel al unui ajutor umanitar acordat către statul chilian, după ultimul cutremur. Descărcarea a durat toată ziua, sub privirile curioase ale locuitorilor care se minunau de ineditul situaţiei. Cu aceeaşi ocazie fuseseră aduse şi containerele pentru Spitalul Naval, fiind descărcate după aceeaşi procedură. Dispozitivele tehnologice erau învelite în foi groase de plumb şi foi reflectorizante utilizate în industria aerospaţială, ceea ce făcea imposibilă scanarea lor. Montarea se făcea de către tehnicienii veniţi cu un avion special din Europa, sub controlul extrem de exigent al agenţilor lui Pedro.

A fost o perioadă de foc, de mai multe luni de zile, în care am fost zi şi noapte la muncă, aţipind în fotolii ori într-o cameră alăturată biroului, pe care o amenajase sumar administratorul clădirii respective. Făceam drumuri cu maşina la Santiago ori cu avionul, dacă trebuia să parcurg distanţe mai mari. Ajungeam rar la hotel, atunci când simţeam că am atins limita de epuizare şi trebuia să mă odihnesc. O vedeam rar pe Veronica care nu avea atribuţii în ce făceam noi atunci, aflându-se în altă parte a Universităţii. Într-o dimineaţă am întâlnit-o în holul Spitalului, ea venea la serviciu iar eu plecam către hotel, să mă schimb, după ce toată noaptea lucrasem cu echipa de tehnicieni la montarea unui dispozitiv de control al nanoboţilor. Când m-a văzut, s-a îndreptat către mine şi m-a prins de mâini:

— Ce faci? Nu te-am mai văzut de mult, te ascunzi de mine? Glumesc!

— Cum să mă ascund? Mereu sunt prin preajma ta, mai aproape ori mai departe, dar pe lângă tine, am răspuns eu.

— Eşti obosit Marck, ştiu că eşti prin preajmă, te văd de la ferestrele laboratorului, din sălile de curs. Aş putea spune că te urmăresc. Să nu te superi, a adăugat ea serioasă. Ce faceţi voi aici este de-a dreptul fantastic. Cine eşti tu Marck şi cine sunt cei pentru care lucrezi?

— Un bărbat care ar vrea să te invite să petreci cu el o zi, undeva departe de locurile acestea, să fiţi doar voi doi. Ce zici?

— Mi-ar plăcea. Acum plec. Te las, să ai o zi bună.

— Veronica, ce face Cybelle, au venit rezultatele de la profesorul Wiellering?

— Am primit ceva, e o afecţiune de care eu nu ştiu nimic, dar despre care Wiellering spune că o putem trata cu succes. îl aştept să sosească aici în perioada următoare, cel puţin aşa a spus. În schimb, Cybelle este bine, ceea ce-mi dă încredere.

— Mă bucur, te las cu bine. I-am sărutat mâna şi am plecat.

Ultimele lucrări executate au cuprins montarea a patru micro-reactoare nucleare, similare celor utilizate pe submarine, într-o grotă săpată de apele oceanului în colina stâncoasă de lângă noul spital-laborator. Acestea trebuiau să asigure energia necesară tuturor instalaţiilor existente, astfel încât să nu apară disfuncţiuni care ar fi afectat serios experimentele. La capătul celor şase luni de zile, Aşezământul şi Universitatea se puteau mândri cu un nou spital, ultradotat, capabil să includă noile tehnologii în tratarea cancerelor, bolilor de sânge şi, într-o secţie separată, a afecţiunilor pancreatice, inclusiv înlocuirea acestuia cu un nou dispozitiv ce-i prelua integral funcţiile. Fuseseră deja programate primele internări şi se pregătea cercetarea clinică integrată, cu ajutorul mai multor spitale şi unităţi de cercetare. În acelaşi stadiu erau şi lucrările efectuate la Spitalul Naval, unde era planificat să se realizeze experimentarea tratării unor maladii grave, degenerative şi autoimune, prin utilizarea celulelor stern. Înainte de inaugurare, am fost chemat împreună cu Veronica, la Lausanne, în Elveţia, de către Matheus

Wiellering şi David Ghiver, care şi-a trimis avionul personal la Santiago pentru a ne lua.

XXX

Drumul de la Santiago până la Lausanne, a trecut pe nesimţite. Aveam să ne povestim multe lucruri şi ne bucuram că avem un timp numai pentru noi, nederanjaţi de nimeni altcineva, nici măcar de stewardesa căreia îi comunicasem că aveam să o chemăm în caz de nevoie. Urma ca odată ajunşi la destinaţie, să fim conduşi la o întâlnire cu principalii factori implicaţi în activitatea de experimentare. În cadrul acesteia se comunicau responsabilităţile fiecăruia precum şi procedurile de urmat. Şedinţele se desfăşurau separat, pe tip de cercetare şi colective, fiecare având un anumit segment de realizat ori urmărit. Eu şi Veronica urmam să participăm la reuniunea finală, în care se nominalizau coordonatorii şi şeful întregului proiect.

— Doamnelor şi domnilor, vă salut pe toţi, îşi începuse David Ghiven alocuţiunea.

— Suntem în situaţia fericită de a începe experimente serioase în domeniul utilizării structurilor nanobotice în tratarea unor maladii grave. Mulţi dintre dumneavoastră sunteţi implicaţi demult în aceste eforturi de cercetare şi vi se alătură un grup de new-entry de mare viitor, constituit din specialişti în discipline diferite: profesori, doctori, tehnicieni, etc. Cercetarea este foarte complexă şi se va desfăşura în multe laboratoare, unităţi medicale, institute de cercetare, alte entităţi de profil, de pe tot globul. Rezultatele obţinute vor fi integrate într-un studiu centralizat de către profesorul Wiellering, care va fi şi baza experimentelor clinice la nivel uman. Avem acordul OMS pentru acest lucru. Cel mai revoluţionar lucru pe care-l vom face în această etapă, va fi realizarea unui dispozitiv complex, având la bază nanoboţii, care să înlocuiască pancreasul uman. Experienţele realizate până acum pe animale de laborator, ne-au oferit certitudinea că putem trece în etapa următoare – experimentarea pe oameni. Ştiţi că am reuşit să creăm, cu succes, plămânul artificial şi alte

structuri celulare din componenţa organismului uman. Vom reuşi şi în cazul pancreasului artificial. Etapa imediat următoare va fi cea a definitivării implantului neuronal şi a intervenţiei pe gene din ADN-ul uman, pentru a fundamenta apariţia *omobotului,* omul viitorului – capabil să colonizeze universul. În sală era tăcere. Ghiven luase o pauză privind intens spre adunare. „Sunt oamenii aceştia conştienţi de răspunderea ce stă pe umerii lor? Vom reuşi să realizăm pancreasul acesta? presiunile *înţeleptului* sunt greu de suportat” Continuase: întregul proiect va fi coordonat din punct de vedere ştiinţific, aşa cum vă aşteptaţi, de către profesorul Matheus Wiellering.

Sala a aplaudat – profesorul era apreciat de către toţi, fiind o adevărată somitate ştiinţifică.

— Pentru că cele mai grele experimente se vor desfăşura în Chile, la Valparaiso, cercetarea clinică va fi condusă de către doamna profesor doctor Veronica Parra, pe care am să v-o prezint acum. Veronica te rugăm să te ridici în picioare, să te vadă colegii.

Veronica, total nepregătită pentru nominalizare, s-a ridicat în picioare mai mult automat, dând din cap a mulţumire către asistenţă. „Nu mă aşteptam la asta profesore, eu am venit aici să-mi spui cum o tratăm pe Cybelle, aşa ne-a fost înţelegerea”.

— Toate activităţile necesare bunei desfăşurări a experimentelor se vor derula sub coordonarea directă a domnului Marck Nessel, pe care-l cunoaşteţi mulţi dintre voi şi, firește, a mea. Ca să nu uit, cred că ar fi trebuit să încep prin a vă spune că reuşita proiectului va însemna sume mari de bani, în conturile voastre personale. Mulţi bani. Acum, dacă aveţi întrebări, vă răspund cu plăcere.

După mai multe ore de discuţii, şedinţa a fost închisă de către David Ghiven:

— Ne revedem mai târziu în salonul hotelului Savoy-Royal, la recepţia de bun rămas. De mâine ne vom deplasa către noile locaţii, conform cu planificarea pe care o ştiţi. La revedere!

XXX

Petrecerea fusese reuşită. Cu mâncăruri şi băuturi fine, muzică bună şi un spectacol de la Moulin Rouge, îmi petrecusem seara alături de Veronica, care nu cunoştea multă lume şi era, în plus, preocupată de discuţia de a doua zi, cu profesorul Wiellering, în legătură cu tratamentul pe care trebuia să-l urmeze Cybelle. După ceva timp, când distracţia era în toi, Veronica mi-a cerut să o conduc în camera ce-i fusese rezervată – era obosită şi preocupată de ceea ce-i rezerva viitorul. Se simţea singură într-un noian de întâmplări pe care nu-l mai putea gestiona. Pentru noapte, David Ghiven dăduse dispoziţie să ne fie reţinută o suită de două apartamente, cu scări şi lift dedicat, în corpul central al hotelului, cu faţa către parcul splendid din faţa acestuia. Îi eram recunoscător lui David pentru gentileţea lui, deoarece suita ne conferea deplină discreţie. Ne-am luat rămas bun de la cei câţiva convivi cu care împărţeam aceeaşi masă, am prins-o de mână şi am condus-o către holul de acces către liftul special. Cunoşteam bine locurile deoarece fusesem cazat de mai multe ori acolo, cu prilejul diferitelor convocări ale *Consorţiului* ori *Grupului.*

În momentul plecării din Valparaiso, Veronica nu ştiuse de petrecerea organizată de către David Ghiven şi nu-şi luase în bagaje, ţinute adecvate. Când a aflat de aceasta, în sala de conferinţe, mi-a spus:

— Marck, cum e cu petrecerea aceasta, eu nu sunt pregătită pentru ea, nu am nimic la mine care să fie potrivit să îmbrac, nici nu ştiu ce s-a întâmplat cu bagajele mele, oare au fost aduse de la avion?

— Bagajele tale te aşteaptă în camera ce ţi-a fost rezervată. Pentru ţinuta de care ai nevoie, apelăm la ajutorul unei prietene vechi, Monique, care gestionează acest hotel şi pe care o cunosc bine – m-a scos şi pe mine de multe ori din astfel de încurcături.

Am găsit-o pe Monique în biroul ei, de la parterul hotelului.

— Marck, eşti pe aici şi nu ai venit să mă săruţi? l-am întrebat pe David despre tine şi mi-a făcut cu ochiul, mi-a

spus că nu vei avea timp pentru vechea ta prietenă… aşa să fie?

Monique era o marocancă splendidă, sub patruzeci de ani, tunsă gen Mireille Mathieu, cu ochi verzi şi un trup de zeiţă sculptat în abanos. Era cea mai atrăgătoare negresă care putea exista, un om minunat care ştia să oblojească toate rănile şi sufletele.

— Monique, David a glumit, ştii bine. Uite că sunt aici, şi nu singur. Am venit cu doamna Veronica Parra, să te rugăm să ne ajuţi cu ceva.

Monique s-a îndreptat către Veronica şi i-a întins mâna:

— Bine ai venit, Veronica, mă bucur să te cunosc. Prietenii lui Marck sunt şi ai mei. Eu şi el avem multe în comun, dar nu şi patul, din păcate, adăugase ea zâmbind.

Veronica asistase tăcută la toată scena, nu ştia ce să facă şi să zică. După comportamentul şi lejeritatea dialogului dintre mine şi Monique, fusese tentată să gândească: „Marck m-a adus să-i cunosc amanta? Până la urmă, ce drept aş avea eu să fiu deranjată de asta?” Pe Monique o cunoscusem la venirea mea la Paris, dormeam amândoi pe băncile unei staţii de metrou, împărţeam cornurile şi cafeaua. Fuseseră vremuri grele, trebuia să ne luptăm pentru orice, Occidentul nu ne dorea decât pe post de sclavi, iar noi nu acceptam asta. Încă port pe mâini şi picioare cicatricile luptelor de stradă în care trebuise să o apăr pe Monique ori pe mine. Nu eram un bun luptător, dar aveam în mine disperarea celui care nu are ce să piardă, nu aveam nimic şi eram un nimeni. Luptam ca un vânător de urşi, aşa cum mă învăţase bunicul meu, aşteptam momentul prielnic, cu calm, şi apoi loveam în punctul cel mai slab. Monique lupta cu agilitatea şi şiretenia maimuţei, fără teamă ori reţinere. Devenisem obişnuiţi ai Comisariatelor de Poliţie, cu multe amenzi la activ, dar devenisem şi mai cunoscuţi lumii interlope din Paris, astfel că, într-un final, fusesem lăsaţi în pace. Încet-încet, am reuşit să închiriem o garsonieră într-o mansardă şi să ne vedem de studii. Până ne-a găsit David Ghiven care

ne-a rescris viitorul.

— Doi dintre copiii mei, sunt fraţi, spunea adesea David, râzând…

— Cum aşa, unul e alb şi cealaltă neagră? se minunau interlocutorii.

Eram fraţi. Eu şi Monique eram fraţi mai buni decât fraţii adevăraţi. Eram, în acelaşi timp „înrudiţi" cu alţii asemenea nouă, pe care David Ghiven îi luase de pe străzi, din facultăţi, de pe unde îi găsise şi le asigurase condiţii de viaţă şi studii, decenţă şi respect. Cu toţii constituiam o forţă grozavă la dispoziţia *Consorţiului,* care era conştient că fără oameni de valoare, banii şi puterea deveneau inutile.

— Draga mea Monique, noi venim de la Valparaiso, nu suntem pregătiţi pentru petrecerea dată de David, crezi că poţi să ne îmbraci?

— Ştii bine că eu pot să vă îmbrac aşa cum şi să dezbrac – îţi aminteşti când ai făcut baie în Sena, iarna, şi a trebuit să te dezbrac, la piele, să-ţi fac frecţie cu vodcă pe chei, să nu faci şoc hipotermic? Se cruceau parizienii, spusese Monique râzând în hohote. Haideţi să alegeţi ce vă place.

— Eu îţi propun să meargă cu tine Veronica, de care te rog să ai grijă, şi pentru mine alegeţi voi ceva. Eu mai am treburi pe aici. Când este totul gata vin aici, în apartamentul pe care ştiu că-l ai lângă birou, şi mă pregătesc. E bine aşa? Ce zici Veronica, te superi dacă te las cu Monique.

— E bine aşa, acceptase Veronica.

XXX

Ajunşi la uşa de intrare către holul din care se intra în cele două apartamente din suită, i-am spus Veronicăi:

— Aici sunt două apartamente identice, în oglindă, care comunică între ele printr-o uşă a cărei cheie se află de partea situată în apartamentul tău. Dacă nu eşti prea obosită şi ai chef, am putea bea un pahar de şampanie, înainte de culcare, să sărbătorim şi noi cumva cele şase luni de când ne cunoaştem. De mâine intrăm în altă etapă.

Te rog să iei lucrurile aşa cum sunt şi nu altfel.

— Bine, Marck, mi-a răspuns Veronica, am să văd cum mă adun după toate întâmplările. Până una – alta, îţi mulţumesc pentru tot, inclusiv pentru faptul că mi-ai prezentat-o pe Monique. M-a sărutat pe obraz şi a intrat în camera ei. Apartamentul se compunea din mai multe încăperi: un dormitor mare, o sufragerie, un birou, o baie ultradotată, două dependinţe şi o mică sală cu aparate de fitness. Avea ferestre mari care se deschideau către o terasă cu ieşiri din dormitor, sufragerie şi birou. Eram şi eu destul de obosit şi simţeam nevoia să mă relaxez puţin. Mi-am turnat într-un pahar o porţie de coniac Courvoisier-Lesprit Decantor, băutura favorită a lui David Ghiven, care-mi spunea că este fabricat dintr-o sumă de amestecuri din care unele sunt vechi de pe vremea lui Napoleon. Era exact ce-mi trebuia. Cu o uşoară tentă de fum, aromă de scorţişoară şi flori uscate de cais, învechit în butoaie de stejar, coniacul mi-a indus o uşoară stare de relaxare şi bine. Mă gândeam la cât de dragă îmi devenise Veronica, la trecerea implacabilă a timpului, la ce aş face dacă aceasta chiar ar veni să bem, împreună, un pahar. „Ai curajul să-i spui că o iubeşti? Cum să-i spui ei, dacă tu nu accepţi această realitate în sufletul tău. Crezi că te minţi pe tine? Vrei să nu o minţi şi pe ea? Eşti zburlit ca un arici şi parcă ai vrea să vină ea să-ţi cadă în braţe. Nu, nu vreau să-mi cadă în braţe, dar dacă îi spun că doresc să-mi întemeiez o familie, că vreau să o cer în căsătorie şi ea mă refuză, ce va mai fi de făcut?” Mi-am luat paharul şi am intrat în baie, m-am dezbrăcat cu mişcări încete de ţinuta oferită de Monique şi am intrat sub duşul ai cărui pereţi erau din oglinzi. Eram, totuşi, un bărbat îndreptăţit să ceară mâna şi dragostea oricărei femei. M-am şters îndelung şi mi-am pus o ţinută de interior, pregătită de către Monique, care se gândise la toate, geamantanele mele fiind nedesfăcute. Mi-am mai turnat coniac şi m-am instalat într-un fotoliu, în sufragerie, cu o carte în mână. Pe măsuţa de lângă acesta, într-o cutiuţă roşie, am găsit un inel cu un splendid diamant. „Ce poate fi cu ăsta, l-a uitat

cineva? L-o fi lăsat Monique cu vreun rost!” Aş fi citit dar de fapt visam. Ce bine ar fi dacă

XXX

Veronica trecuse prin mai multe emoţii. Ea era o femeie care prefera o viaţă liniştită în detrimentul uneia aventuroase şi pline de neprevăzut. Îşi dorea familia ei, siguranţă şi predictibilitate. De când se întorsese din Africa, avusese parte de multe lucruri, la care nu s-ar fi aşteptat. În primul rând boala de care suferea Cybelle, şi despre care nu cunoştea multe amănunte, profesorul Wiellering stabilind ziua de mâine pentru o discuţie pe această temă, apoi declaraţiile lui Ernst Englerhart şi cererea în căsătorie. Acesta, după ce fusese refuzat, o evita deşi simţea că o urmăreşte în permanenţă. Ca lucrurile să fie şi mai confuze, într-o zi, aflată cu Cybelle şi Eloise cu fetele ei, la un loc de joacă pentru copii, un curier îi înmânase un buchet de flori însoţit de un plic în interiorul căruia găsise un carton alb, cu un singur rând scris:

„Vă iubesc pe amândouă, sunteţi adorabile! Vă caut în curând. Carl Berger.

Rămăsese blocată. „Cari, să apară Carl?” Trăise cu speranţa aceasta multă vreme, nu înţelegea de ce fusese abandonată, fără un cuvânt, o lămurire. „Ce drept mai are Carl să intre în vieţile noastre, după atâta vreme? M-am luptat singură pentru Cybelle, am înecat pernele cu lacrimi şi amar, m-am târât pe lespezi în faţa lui Dumnezeu, l-am implorat să nu mă lase să mă pierd, să acord şansa unei vieţi normale acestei copile. A fost o vreme în care cel mai mare duşman îmi era propria minte, când consideram că ar fi mai simplu să mă arunc în Sena decât să mai lupt. N-am avut decât un singur far: copilul nenăscut. Nu Cybelle trebuia să plătească pentru greşeala mea! Şi acum, când am lăsat în urmă durerea şi amarul, Cari apare iar în viaţa mea? Niciodată! mai sunt şi alte întâmplări, gândea în continuare Veronica, lucrurile acestea noi legate de munca mea, experimentele pe care le fac, şansa de a descoperi metode de tratament extraordinare, care să aline multe

suferinţe, să facă bine oamenilor, reprezintă o împlinire pentru mine, doar din acest motiv am ales această carieră şi Marck! Inevitabil trebuie să ajung la Marck. Clar îmi place acest bărbat! De când îl cunosc a fost mereu în preajma mea, o prezenţă permanentă şi discretă. E mereu cald, protector, dar nu ştiu dacă pentru el însemn mai mult decât femeia cunoscută pe aeroport, cu care, ironia întâmplării, mai trebuie şi să lucreze un timp mai îndelungat. Nu, trebuie să fie ceva mai mult, citesc în vorbele şi comportamentul lui şi altceva decât politeţea faţă de o femeie. Şi apoi, de ce nu l-am văzut cu nicio femeie din câte roiesc în jurul lui? Numai în Valparaiso sunt o mulţime!" gândea Veronica. Se dezbrăcase şi intrase în baie. Oglinzile arătau o femeie frumoasă nativ, cu trăsături regulate şi fine. Se verificase rotindu-se: fără urme de celulită, talie subţire, sânii fermi şi *răsculaţi,* cum spunea Eloise, fund bombat exact cât trebuie şi picioarele ce continuă în cea mai excitantă şi perfectă formă către acesta. „Cred că a venit vremea să mai fac şi altceva cu viaţa mea, am ţinut *doliu* destul după Carl". A ieşi din baie şi s-a aranjat îndelung. După o ultimă privire aruncată către oglinda din sufragerie, mulţumită de ceea ce vedea, a descuiat uşa care despărţea cele două apartamente, înaintând hotărâtă.

XXX

O aşteptam pe Veronica. Trebuia să se întâmple acest lucru – dorit de amândoi. Când am auzit deschizându-se uşa, am simţit o uriaşă emoţie – nu ştiam că poate fi aşa. Veronica a păşit calmă şi cu un zâmbet timid pe buze în timp ce eu mă ridicasem în picioare. S-a apropiat de mine, atingându-mă cu sânii, mi-a pus mâinile după gât şi a rostit:

— Marck, iartă-mi îndrăzneala, poţi să mă primeşti în sufletul şi inima ta?

— Eşti acolo demult, din clipa în care te-am văzut pe aeroportul din Paris, i-am răspuns strângând-o la piept. N-am să te las niciodată să pleci de lângă mine.

Vreau ca tu şi Cybelle să fiţi familia mea. Te rog să te

căsătoreşti cu mine. Am scos inelul din cutia de pe măsuţă şi l-am aşezat pe degetul Veronicăi – se potrivea perfect. „Monique, veşnică surpriză! Nici eu nu mă cunosc aşa de bine cum o faci tu!”

— Veronica a izbucnit în lacrimi, lipindu-se şi mai tare de pieptul meu. Am stat aşa o vreme până ce Veronica s-a potolit şi a zis:

— Vreau să fiu soţia ta, Marck, aşa cum doresc să fii un tată bun pentru Cybelle.

— Aşa va fi! am asigurat-o eu.

Apoi lucrurile s-au desfăşurat în firescul lor, simplu şi fără inhibiţii.

XXX

În acelaşi timp, într-un birou din Lausanne. David Ghiver şi Matheus Wiellering. Cei doi, savurau în tăcere, câte un pahar din acelaşi tip de coniac, Courvoissier.

— David, a spart tăcerea profesorul, nu ştiu cum să fac cu Veronica Parra, mai bine zis cu fata ei. E greu de crezut, dar suferă de aceeaşi boală ca şi Michael, numai că este într-o fază foarte incipientă. Dacă Michael are nevoie de o construcţie care să înlocuiască în totalitate funcţiile pancreatice, la Cybelle putem regenera celulele acestuia, cel puţin aşa cred.

— Matheus, noi n-am vorbit niciodată despre asta, câte şanse are Michael de însănătoşire? Eu nu mă pricep la aceste lucruri, eu ştiu să conduc oameni, să fac bani, să schimb destine, nu pot să dau ori să prelungesc vieţii. Voi, în schimb, văd că o puteţi face.

— Greu de spus David în privinţa lui Michael. E adevărat că din punct de vedere tehnic, este posibil să-i inoculăm aceste dispozitive în celulele pancreasului bolnav, dar nu ştim cum va reacţiona organismul lui slăbit. Trebuie să-l supunem la o operaţie de rezecţie a ţesuturilor bolnave şi să încercăm să stimulăm multiplicarea celor bune. Operaţiunea a dat rezultate în condiţii de laborator, dar nu ştim cum va fi la oameni.

— Dacă nu reuşim, *înţeleptul* ne va ucide pe toţi. Este din ce în ce mai greu de dialogat cu el. De fapt nici nu mai

dialogăm, îmi transmite doar ordine. În afară de Michael nu-l mai interesează altceva.

— Ştiu că va fi rău, dar noi nu ne putem substitui Creatorului, care poate să facă minuni.

— Voi nu faceţi minuni?

— Noi facem ştiinţă, aplicăm legile naturii şi descoperim altele noi. Omenirea nu conştientizează cât de puţine cunoştinţe are în legătură cu Universul şi cele mai intime fundamente ale sale. Noi ne jucăm cu focul, David. Vrem să modificăm genele ADN-ului uman, şi o vom face, dar nu ştim ce se poate întâmpla cu adevărat. Poţi să-i dai omului aripi, dar într-un proces evolutiv de mii de ani, nu în câţiva.

— Trebuie să găsim soluţii bune şi pentru Cybelle, nu o putem lăsa în voia sorţii. Sunt convins că te-ai gândit la ceva.

— Da David. M-am gândit. Pregătesc la Valparaiso, la Spitalul Naval, tehnologia de tratare a organelor bolnave cu ajutorul unor tije nanobotice, multiporoase pe care le introduc, sub control, în organismul bolnav. Aceste minicomputere sunt programate să acţioneze în două direcţii: una este cea de a identifica celulele bolnave, să intre în ele şi să le distrugă şi altele să identifice celulele sănătoase, să le protejeze şi să le stimuleze multiplicarea. Tehnic este foarte uşor de realizat de către noi acest lucru, avem chiar o cazuistică bună în această direcţie, dar există o problemă – este nevoie de celule recoltate de la alţi oameni în condiţii de compatibilitate de aproape sută la sută. Altfel pancreasul nu se regenerează. Încercăm această metodă şi pentru Michael dar, de doi ani de zile de când scotocim pe glob, nu am găsit donatorul potrivit. Ce şanse sunt să-l găsim pe cel potrivit lui Cybelle?

— Asta numai Dumnezeu poate şti, spusese David. Mâine ne vom întâlni cu Marck şi Veronica. Cred că cei doi sunt îndrăgostiţi. Aveam nişte zvonuri pe care mi le-a confirmat Monique, în seara aceasta, când m-a pus să cumpăr un inel cu diamante.

— Copiii tăi, unul alb şi unul negru, a râs Matheus.

— Da, de care sunt foarte mândru.

Capitolul 44

Pentru Salvatore Mallente zilele deveniseră de coşmar. Deoarece refuzase să se întâlnească cu Sofia Vergara, aceasta trecuse la acţiune. Cu circa două-trei luni în urmă faţă de firul povestirii, Eloise fusese abordată de către aceasta în timp ce afla la un salon de hayr-styling, în Vina del Mar. Abordarea fusese directă, fără ocolişuri, ceea ce însemna că timpul trecea în defavoarea ei. Sofia o urmărea de câteva zile pe Eloise şi, în ziua respectivă, considerase că a găsit momentul potrivit să o abordeze. Intrase în salon după aceasta, uitându-se înjur după un loc liber.

— Bine aţi venit, doamnă, o salutase una dintre angajate, cu ce vă putem fi de folos?

— Aş dori să vă ocupaţi puţin de părul meu, trebuie să merg la un vernisaj în această seară.

— Sigur, numai să aşteptaţi câteva momente, să pregătim ceea ce este necesar.

Se aşezase pe un scaun şi începuse să răsfoiască o revistă, pretext pentru a o putea urmări nestingherită pe Eloise, căreia i se aranja coafura. Atmosfera era veselă, se râdea mult şi se glumea pe seama bărbaţilor, mai ceva decât o fac aceştia pe seama femeilor – şi se cheamă misoginism.

— Doamnă, se adresă Eloisei, am aflat că purtaţi numele de Eloise, sunteţi cumva Eloise Mallente, soţia domnului Salvatore Mallente?

— Da, a răspuns Eloise privind-o cu atenţie, de ce mă întrebaţi?

— Sunt o veche cunoştinţă a domnului Mallente, a lui Salvatore, din vremea în care se afla la Paris. Încerc, fără succes, să dau de el. Am să-i transmit mai multe mesaje de la nişte prieteni comuni. Poate îi spuneţi să mă caute.

— Sigur, am să-i transmit. Cine o caută?

— Sofia Vergara, acesta este numărul meu de telefon.

Eloise a luat cartea de vizită şi s-a preocupat de coafura ei, spre necazul Sofiei care ar fi dorit un alt fel de

reacţie. „Salvatore nu mi-a vorbit de nicio Sofia Vergara cunoscută la Paris, de altfel nici nu mi-a povestit prea multe, în afară de munca lui. Sper să nu fie ce bănuiesc eu acum, femeia aceasta e o adevărată ispită”.

Ajunsă acasă, după ce au servit masa de seară în familie, Eloise a trimis fetele în camerele lor. Din atmosfera destul de tăcută şi rece, Salvatore a dedus că s-a întâmplat ceva:

— S-a întâmplat ceva Eloise, eşti supărată, e ceva cu fetele?

Eloise i-a întins, în tăcere, cartea de vizită a Sofiei. S-a întors şi a ieşit din încăpere îndreptându-se spre grădina de flori ce le înconjura casa. S-a aşezat pe o băncuţă şi a început să plângă.

— Eloise, nu este ceea ce crezi tu, a încercat să o potolească Salvatore. Este vorba despre o femeie de care uitasem că există, nu are nicio legătură cu noi.

— Care „noi”, Salvatore? Acest „noi” se referă la familia noastră, la fete, la noi doi, ori numai la tine? Când erai la Paris, erai Salvatore ori erai „noi”?

— Eloise, i-a spus soţiei sale Salvatore, Sofia Vergara nu reprezintă nimic pentru mine. Eu te iubesc pe tine şi pe fete, te rog să ai încredere în mine.

Asta fusese totul, nu mai discutaseră despre Sofia, dar Eloise rămânea tăcută şi rece. După o vreme, Sofia care închiriase o locuinţă în Vina del Mar, l-a abordat pe Salvatore în timp ce meşterea la ambarcaţiunea sa, amarată la un chei din staţiune.

— Salut, Salvatore, bucuros să mă vezi?

— Ce se întâmplă Sofia, ce cauţi aici? De ce nu o laşi pe Eloise în pace? a întrebat-o după ce a invitat-o la bord.

— O las, şi pe ea şi pe tine. Vreau doar să discutăm ceva.

— Te ascult.

— Nu aici Salvatore, nu aşa. Lucrurile sunt mult mai serioase.

— Cât de serioase Sofia, a întrebat Salvatore apropiindu-se de ea?

— Depinde cât de mult ţii de familia ta.

Salvatore a înaintat către ea şi a prins-o de gât, strângând-o uşor.

— Sofia, ne-a fost bine la amândoi, ştiai că sunt căsătorit şi am o familie pe care o iubesc. Nu ţi-am promis şi nu ţi-am cerut nimic. Am fost doar amanţi şi ne-a plăcut la amândoi. Când ne-am despărţit la Marsilia, trebuia să fie pentru totdeauna. Ai încălcat înţelegerea. Acum îmi ameninţi familia şi mă forţezi să iau măsuri. Vezi, ţi-am cuprins gâtul cu mâinile mele mari, de chirurg. Te pot ucide fără să-ţi las vreun semn. Să o fac, Sofia? Am rezolva repede situaţia aceasta.

— Salvatore, mă poţi ucide, ştiu că o poţi face, dar va fi fără folos. După mine vor veni alţii, mult mai răi.

— Ce vreţi de la mine, spusese Salvator scrâşnind din dinţi, cine sunteţi şi de unde veniţi să-mi tulburaţi viaţa?

XXX

Ernst Englerhart refuzase invitaţia profesorului Wiellering de a merge la Lausanne sub pretextul unor probleme de sănătate. De fapt era foarte speriat de oferta pe care i-o făcuse Avi Shederman, cu care se întâlnise în Santiago. După ce schimbaseră mai multe politeţuri, Shederman intrase brusc în subiect:

— Ernst, vreau să-ţi propun să facem o afacere împreună – ar putea să ne aducă bani frumoşi.

Shederman a râs scurt, nervos:

— Ce afaceri Avi? Eu nu ştiu să fac afaceri, nu am făcut în viaţa mea.

— Ceea ce-ţi propun eu – ştii să faci. Hai să ne plimbăm prin parcul acela şi-ţi povestesc. Nu se ştie cine ne poate asculta aici.

Shederman a ascultat în tăcere. La sfârşit i-a spus:

— Mă voi gândi Avi, am să-ţi dau un răspuns, deocamdată nu ştiu nimic din ceea ce te poate interesa.

În afară de nişte clădiri, pe care le poţi vedea şi tu cu Google Maps, nu am ce să-ţi spun.

— Dar instalaţiile din interior, ce s-a transportat cu elicopterele?

— Nu am de unde să ştiu, nu am acces acolo.

Şi-au luat rămas bun cu promisiunea unei noi întâlniri. Niciunul dintre ei nu dăduse atenţie tinerei femei care-şi plimba copilul într-un cărucior *Avenger* dotat cu mijloace de înregistrare şi filmare ambientală. Agenţii lui Pedro, sprijiniţi de serviciile de securitate chiliene, aflaseră ceea ce-i interesa. După întoarcerea la Valparaiso, lui Englerhart îi parvenise invitaţia lui Matheus de a merge la Laussane. Deşi ar fi făcut-o bucuros, două lucruri l-au oprit: faptul că urma să zboare în acelaşi avion cu mine şi cu Veronica, greu de suportat în condiţiile în care era evident faptul că între noi exista o atracţie, şi propunerea lui Avi Shederman – nu dorea să ştie multe lucruri, pentru a nu fi nevoit să i le spună. Nu s-ar fi complicat cu aşa ceva, nici nu ştia dacă va fi în stare să facă ceea ce-i cerea Avi. Nu se vedea în postura de hoţ. Ca urmare, mai bine stătea acasă, avea timp să mediteze la toate. După un timp, gândindu-se mai mult, Ernst luase decizia de a se preocupa serios de obţinerea unor informaţii care să-i permită reconstituirea tehnologiilor ce urmau a fi utilizate. Era o curiozitate profesională dar şi o eventuală posibilitate de a se îmbogăţi. Englerhart, după o viaţă de muncă, avea o casă modestă şi o maşină veche, moştenite de la părinţi. Şi o colecţie numismatică. Puţin, aprecia el. Şi mai dorea ceva: „Să mă răzbun pe Marck – dacă nu era el, Veronica ar fi fost a mea”.

XXX

Pentru mine şi Veronica, noaptea de la hotel Savoy-Royal, ori ce mai rămăsese din ea, a trecut ca un vis, pentru că vis era ceea ce trăiam. Adormisem odată cu primele raze ale soarelui, sfârşiţi, unul în braţele altuia. Descoperisem o Veronică cum nu mi-aş fi putut închipui vreodată: o femeie care se oferea în mii de gesturi delicate, abandonându-se total în braţele mele, tot aşa cum ştia să mă ia în stăpânire cu totul şi să mă facă să cred că am atins porţile cerului. Nu mai ştiu cât şi cum am făcut dragoste, totul a fost o îmbinare de sentimente şi senzaţii trăite la maximum, care consumau timpul şi pe noi

totodată. Trăiam ca şi cum am fi fost singuri pe lume, consumând prima şi ultima noapte de dragoste, ce ne fusese dată cu o zi înainte de veşnicie. Ne-am iubit cu ardoarea amanţilor înfometaţi de iubire aşa cum ne-am iubit cu regretul că ne întâlnisem abia atunci, că trecuseră zile şi nopţi îngheţate de necunoaştere şi neîmpliniri. M-am trezit dintr-odată şi mi-a fost teamă să deschid ochii, să nu cumva să descopăr că ceea ce trăisem noaptea fusese doar un vis. Nu fusese! Lângă mine, întoarsă într-o parte, cu o mână sub cap, dormea un somn liniştit, Veronica. M-a cuprins o bucurie şi o mândrie fără margini: Veronica, Veronica mea! M-am ridicat cu grijă, să nu o deranjez, mi-am pus un halat şi am ieşit din dormitor. Am deschis larg geamurile ce dădeau spre terasă, din sufragerie, trăgând cu nesaţ aer în piept. Nu ştiam ce-mi va aduce viaţa dar, pentru prima dată, după mulţi ani de cutreierat prin lume, după ce plecasem de lângă părinţi, simţeam că am şi eu pe cineva aproape, că aparţineam cuiva. M-am întors în pat, lângă Veronica care s-a trezit şi m-a prins în braţe:

— Iubitule, crezi că putem să facem dragoste? azi nu m-aş grăbi nicăieri.

Nici eu nu mă grăbeam, destinul nostru putea să-şi ia şi el un moment de răgaz.

XXX

Întâlnirea cu David Ghiven şi Matheus Wiellering a avut loc către seară când, cu greu, aceştia au scăpat de obligaţiile zilei. Veronica a ascultat împietrită explicaţiile profesorului Wiellering, siderală de ceea ce auzea. Nu putea să conceapă că Cybellei i se poate întâmpla aşa ceva. „Doamne, tu ar trebui să fii bun şi drept, îmi dai cu o mână şi-mi iei cu două? Am fost învăţată de mică să cred şi să mă rog, am fost la biserică şi am încercat, pe măsura puterilor mele, să fiu un om bun. Nu ţi-am cerut niciodată nimic pentru mine Doamne, m-am rugat să dai sănătate şi bine celor din jurul meu. Am greşit odată, dar am adus pe lume o fiinţă – în grădina ta Doamne, şi acum vrei să mi-o iei? Eşti iubire ori numele tău e disperare, durere şi suferinţă? Ale cui păcate le plătesc eu? spune-mi! nu te

ascunde în absenţe şi tăceri”.

O urmăream cu atenţie pe Veronica. Ceea ce auzeam era cu totul neaşteptat şi pentru mine, îmi era greu să admit situaţia. Ascultam spusele profesorului, schemele de tratament, procedurile, întocmise un plan clinic bine pus la punct care captase şi atenţia Veronicăi. Aceasta se calmase şi încerca să privească lucrurile ca un profesionist.

— Veronica, spusese profesorul, unul din motivele pentru care te-am ales pentru a coordona cercetările clinice a fost acesta. Este vorba de vieţile a doi copii, din care unul este al tău, poate vor mai apărea şi alte cazuri, cine ştie. În câteva zile vom realiza primele implanturi, laboratoarele deja produc structurile nanobotice necesare, avem o flotă de avioane care le vor duce în multe locuri din lume, vor apărea rezultate şi tu le vei centraliza. Savantul şi mama din tine va găsi calea, trebuie doar să o cauţi. Munca ta capătă o miză uriaşă, nu vei lupta să salvezi rasa umană, o vei face pentru copilul tău.

David Ghiven ascultase în tăcere. Pentru el suferinţa umană avea alt înţeles, gândea în termeni globali, alegea interesul general în detrimentul celui personal. Contrar acestor convingeri, a declarat:

— Veronica, nu eşti singură, noi cei de aici, şi alţii mulţi necunoscuţi, suntem alături de tine!

— Mulţumesc, a răspuns Veronica schiţând cu greu un zâmbet.

— Acum să mergem la masă, am să vă rog să plecaţi mâine, nu am un avion disponibil acum, a minţit Ghiven care dorea să o scoată pe Veronica din starea sa. Avem şi ceva de sărbătorit, nu? adăugase privind inelul de pe mâna Veronicăi. Am invitat-o şi pe Monique.

— Da, a spus Veronica tristă. Râd cu un ochi şi plâng cu altul.

Capitolul 45

La clinica Genovier situaţia lui Michael se înrăutăţea, astfel încât cei doi medici, care-l urmăreau pretutindeni, fiind singurii abilitaţi de către *înţelept* să-i aplice tratamente, erau nevoiţi să-i crească dozele de

medicamente. Devenise cu totul apatic, preferând să-şi petreacă timpul în spatele geamurilor securizate, privind către munţii care se conturau în depărtare.

„Eu n-am să ajung să urc munţii aceia niciodată, bunicul spune că pot avea totul pe pământul acesta, dar eu nu am decât aceste spaţii aseptice în care mă sufoc, nu pot să alerg, să mă bucur de soare, nu pot să fac nimic din ceea ce fac copiii de vârsta mea. Nu am prieteni, nu am părinţi, singurul om a cărui dragoste o simt este bunicul meu. I-am auzit pe medici – n-am să mă fac bine niciodată – aceştia spun că am o boală care mă macină din interior, dar eu nu simt nicio durere, doar apatia şi lipsa de viaţă. Cei din jurul meu cred că eu nu pricep multe lucruri, că sunt atât de bolnav încât nu pot percepe realitatea, dar nu este adevărat. Ce ştiu adulţii despre gândurile şi suferinţele unui copil, despre dorinţele şi nevoile lui? De ce sunt trataţi copiii numai în funcţie de ceea ce-şi doresc părinţii lor şi nu şi după aspiraţiile proprii? Aş vrea să pot fugi de aici, să mă ascund în munţii aceia, într-o cabană şi, de-o fi să mor, să se întâmple acolo, aproape de cer. Am auzit că există un Dumnezeu, bunicul meu nu se roagă şi nu mă lasă nici pe mine, dar am citit că alţii o fac. Aş vrea să mă rog şi eu, dar cui? Bunicul spune că noi suntem Dumnezeii acestei lumi – ce fel de Dumnezei – când eu zac aici neputincios? Doctorii ăştia îmi leagă trupul cu medicamentele lor, dar nu au putere asupra minţii mele, care e tot ceea ce mai am”.

Gândurile lui Michael au fost întrerupte de intrarea *înţeleptului.*

— Bunicule, i-a spus Michael, pot să te rog ceva?

— Sigur, orice, ştii bine asta.

— Bunicule, am auzit că eu am să mor în curând…

— N-ai să mori, l-a întrerupt bunicul, nu se va întâmpla asta…

— Dacă va fi să mor, a dat Michael trist din cap, mi-ai îndeplini o dorinţă?

— Pe toate, nu numai una, şi nu trebuie să mori pentru asta. Spune-mi ce-ţi doreşti?

— Bunicule, vezi munţii aceea, aş vrea să mă duci în vârful lor, trebuie să fie pe acolo o cabană, să stau o zi fără doctori şi medicamente, să fiu mai aproape de cer, să ştie Soarele că exist şi eu pe acest pământ. Săptămâna următoare este ziua mea, ce zici, faci asta pentru mine?

Înţeleptul l-a privit în tăcere. L-a luat în braţe şi i-a spus:

— Sigur că te duc, vom merge împreună Michael!… dar… de unde ideea aceasta că ai să mori?

— I-am auzit pe doctori vorbind cu domnul Ghiven, credeau că sunt adormit după tratament, dar nu eram, medicamentele lor îmi înlănţuie trupul dar nu şi mintea.

— S-au înşelat Michael, acum te rog să te odihneşti, eu am să mă ocup de excursia pe munte.

Înţeleptul l-a sărutat pe Michael şi a plecat către biroul său. Îl răscolise ceea ce-i spusese Michael. A chemat pe şeful staff-ului său şi i-a spus:

— Cheamă elicopterul, vom zbura pe munţii aceia, ai să vii cu mine. Mai este ceva, căutaţi-l pe Marck Nessel, ar trebui să fie în Europa, vreau să-l văd. Să-l aduceţi de oriunde ar fi. Repede!

— Am înţeles, excelenţă, mă ocup imediat.

— Încă ceva, după ce-l găseşti pe Nessel mă anunţi ca să-ţi comunic unde am să-l primesc. Mai bine îmi dai mie telefonul lui, voi vorbi personal.

XXX

Telefonul meu personal sunase scurt, pe o linie dedicată comunicărilor cu cabinetul *înţeleptului.* Era o linie foarte puţin utilizată de mine deoarece şeful meu direct era David Ghiven, Şeful Operaţional al *Consorţiului,* care-mi transmitea direct ordine şi căruia îi raportam. Aşa cum se întâmplă în multe cazuri, şi mie acest apel mi-a generat o anumită îngrijorare: ce poate fi de sunt sunat direct de la nivelul la care muritorii de rând, ca mine, ajungeau foarte greu ori deloc, ce poate aduce acest apel situaţiei deja complicate în care mă aflam?

— Da, Nessel la telefon.

— Bună ziua domnule Nessel, vă sun din partea

Excelenţei Sale, trebuie să ţineţi telefonul la îndemână – vă va suna curând. Mi-a cerut să vă comunic că, în conformitate cu procedurile *Consorţiului,* s-a activat starea de *„Protocolzero”.*

— Am înţeles, am răspuns eu.

„Protocol zero” însemna că toate ordinele anterioare respectivului, erau anulate ori subordonate celui primit cu acest indicativ, activarea acestei stări fiind strict atributul *înţelepţilor.* Eu nu mai trecusem prin aşa ceva şi eram nerăbdător să aflu despre ce este vorba. Telefonul îl primisem dimineaţa, când mă pregăteam, împreună cu Veronica, să zbor spre Valparaiso.

Văzându-mi faţa intrigată, Veronica a întrebat:

— S-a întâmplat ceva, iubitule?

— Nu ştiu ce poate fi, am primit o comunicare cu care nu m-am mai întâlnit în cariera mea. Nu am idee ce poate aduce cu ea.

Telefonul a sunat iarăşi:

— Bună ziua domnule Nessel, am auzit eu glasul *înţeleptului* pe care-l mai văzusem, dar cu care nu vorbisem direct, niciodată, ştii cine sunt?

— Da, Excelenţă, am răspuns eu.

— Marck, am activat *„Protocol zero”* pentru tine, ceea ce înseamnă că tot ceea ce vei face va fi în numele meu şi că, nimeni şi niciodată, nu trebuie să afle despre însărcinările pe care am să ţi le dau. Dacă crezi că nu eşti pregătit pentru o astfel de misiune, o poţi refuza, urmând să-ţi vezi de treaba ta, ca şi până acum. Refuzul unei astfel de misiuni nu va avea repercusiuni nefavorabile asupra ta.

Glasul *înţeleptului* suna metalic, probabil puţin distorsionat de sistemele de criptare ale sistemelor de siguranţă. I-am răspuns imediat:

— Accept misiunea Excelenţă, fără îndoială.

— Mulţumesc, este ceea ce aşteptam de la tine. Avem de discutat nişte lucruri, ai să primeşti instrucţiuni în legătură cu modul în care vom proceda.

— Am înţeles, eu urma să zbor azi la Valparaiso, mai plec?

— Ştiu acest lucru, mergeţi la avion şi faceţi ceea ce vă va transmite şeful staff-ului meu.

— Am înţeles, am răspuns eu. „Faceţi! *înţeleptul* ştia de Veronica, că trebuie să zburăm împreună”. Veronica, o persoană discretă, s-a mulţumit să mă privească atentă şi să tacă. Avea totală încredere în mine, aşa cum aveam şi eu în ea, nu aveam nevoie de cuvinte ori gesturi prin care să ne asigurăm unul pe altul de sprijinul reciproc. Între noi, lucrurile se întâmplau de parcă am fi fost un cuplu de o viaţă, doi oameni care se înţeleg din priviri.

— Veronica, m-a sunat o persoană foarte importantă pentru mine, s-ar putea să fie nevoie să ne modificăm programul.

— Voi fi cu tine, deşi îmi doream să ajungem mai repede acasă, la Cybelle şi părinţi, să împărtăşim bucuria noastră şi cu ei.

— Le-ai spus despre noi?

— Părinţilor da! nu şi Cybellei.

— Cum au primit vestea? am întrebat eu foarte interesat.

— Aşa după cum a declarat mama, era ceea ce aştepta.

— Cybelle cum e? am întrebat eu deşi ştiam că este bine, deoarece Veronica vorbise cu ea, mai devreme, de lângă mine.

— Este bine, nu prezintă simptomele vreunei afecţiuni, doctorul Müller o vizitează în fiecare zi când eu sunt plecată. E o gaşcă în trei, doctorul Müller, sub pretextul că vine să o viziteze pe Cybelle, pleacă de acasă şi joacă şah cu tatăl meu. Dacă cumva întârzie, domnul Parra îi cere Cybellei să o sune pe doamna Müller, să-i ceară ajutorul, să-l grăbească pe doctor. Bine înţeles că doamna Müller s-a prins şi, ca urmare, vine şi ea să-şi bea ceaiul cu doamna Parra, spre necazul celor doi care se simt cenzuraţi. Îi iubesc, ştiu să îmbătrânească frumos.

Am luat-o în braţe şi am sărutat-o.

— Îmi doresc să fim şi noi la fel, peste ani, cu prieteni şi nepoţi, de la Cybelle.

— De ce numai de la Cybelle? m-a întrebat Veronica contrariată.

— Fireşte că nu doar de la ea, am zâmbit eu, numai de tine depinde acest lucru.

XXX

Echipa de piloţi care opera avionul ce trebuia să ne ducă în Santiago, a trebuit să fie înlocuită în ultimul moment. Comandantului i se depistaseră fluctuaţii ale tensiunii arteriale la vizita medicală de dinaintea zborului. Pentru că trebuia să plecăm totuşi, către Chile, David Ghiven i-a adresat *înţeleptului* rugămintea de a permite unei echipe de piloţi de pe unul din avioanele ce erau la dispoziţia acestuia, să piloteze avionul nostru. Când a aflat despre ce este vorba, *înţeleptul* i-a spus:

— David, unul din avioanele mele va pleca gol către New York. Am să dau dispoziţie să facă escală în Chile.

Avionul fiind pregătit, ne-am luat rămas bun de la David Ghiven, profesorul Wiellering şi Monique şi am pornit spre aeroport. Mă întrebam unde va avea loc întâlnirea mea cu *înţeleptul,* întâmplarea cu schimbarea avionului fiind un indiciu că vom zbura către o altă destinaţie şi nu direct spre Santiago. Ne-am îmbarcat într-un superb Gulftream G-650 care, imediat după ce sau închis uşile, a şi decolat.

— Unde vom ateriza? l-am întrebat pe comandant?

— Am dispoziţie să vă duc la Valparaiso, vom ateriza direct acolo.

Ne-am aşezat comozi pe canapelele moi, din piele albă, pregătindu-ne pentru zborul cel lung. După o vreme destul de scurtă de la decolare, pilotul mi-a comunicat.

— Domnule, am primit ordin să întrerupem zborul spre Valparaiso şi să aterizăm la Lisabona.

— Am înţeles, am răspuns eu, în cât timp ajungem?

— În cel mult o oră vom fi pe aeroport.

XXX

Întâlnirea cu *înţeleptul* a avut loc în avionul acestuia, Grup-Fly One, care se afla pe acelaşi aeroport. Am fost conduşi, eu şi Veronica, în condiţii de discreţie deplină, în

salonul în care eram aşteptaţi. *Înţeleptul,* om politicos şi manierat, ştiind de prezenţa Veronicăi, o invitase alături de mine la întâlnire.

— Bine aţi venit, a spus acesta înclinând din cap către noi, apoi uitându-se către mine: uite că a venit ziua în care să ne cunoaştem direct, Marck.

— Mă bucur să vă cunosc, am răspuns şi eu politicos.

— Doamnă, am să vă rog să vă faceţi comodă, să serviţi ce doriţi în acest avion, rămâneţi cu staff-ul meu în timp ce eu voi avea o discuţie cu Marck, în biroul alăturat.

— Marck, m-a interpelat direct *înţeleptul,* nu avem timp mult aşa că voi fi direct. În jurul meu se petrec multe lucruri despre care am impresia că-mi scapă de sub control. Ştiu despre tine şi despre Veronica Parra tot ceea ce poate afla un om ca mine. Eu am un nepot, Michael, care este bolnav de multă vreme – fac tot ceea ce pot ca să-i prelungesc viaţa – inclusiv proiectul pe care-l coordonezi tu la Valparaiso. Am pus globul pe jar, am puterea aceasta, dar lucrurile nu merg spre bine. Am aflat, de puţin timp, că Veronica are o fiică care suferă de aceeaşi afecţiune ca şi Michael. Eu sunt bătrân ca istoria, cum spunea bunicul meu, dar mă întreb: cum de apare o afecţiune, a singurului organ uman care nu poate fi transplantat în condiţii aşa-zis normale, la doi copii, numai la doi copii, de pe această planetă? Bineînţeles că mai pot fi şi alţii, nedepistaţi, dar merg mai departe şi mă întreb: cum de unul dintre copii este nepotul meu şi celălalt, fata unei femei – savant, cu rezultate remarcabile în cercetarea micro-moleculară şi care, pe deasupra, mai este şi implicată în ceea ce derulăm noi în Valparaiso?

Eu ascultam în tăcere, încercând să văd şi dincolo de cuvintele lui, mai ales că şi mie mi se păreau nişte lucruri anormale, cel puţin cele legate de boala Cybellei.

— Marck, îţi cer două lucruri pe care acum nu le mai poţi refuza, dar, în schimbul cărora, îţi voi oferi compensaţii uriaşe, şi anume: să te asiguri că întregul proiect din Valparaiso va fi numai şi numai sub controlul tău – urmează să-l aduc acolo pe Michael pentru a-i

implanta pancreasul artificial şi nu vreau să i se întâmple ceva rău – să te asiguri că se va face totul ca să fie bine. Ştiu că poate să moară, dar nu vreau să fie omorât. Îţi mai cer Marck, să nu vorbeşti cu nimeni despre solicitarea mea, cu absolut nimeni, nici măcar cu David Ghiven şi Matheus Wiellering. Îţi ofer puteri depline acolo, dar despre acest lucru nu trebuie să ştim decât noi doi.

S-a lăsat tăcerea. *Înţeleptul* mă lăsa să mă gândesc la spusele sale, la implicaţiile lor.

„Cum naiba să controlez eu totul, ce Ghiven şi Wiellering sunt proşti să mă asculte pe mine?”

— Marck, a reluat *înţeleptul,* îţi propun un târg pe care eu îl consider corect. Mă ajuţi cu ceea ce ţi-am cerut şi eu îţi ofer viaţa şi viitorul copilului femeii pe care o iubeşti, bani, mulţi bani şi multă putere. Dar mai vreau ceva: să ni se alătura în lupta aceasta şi Veronica. În trei vom învinge!

— Excelenţă, am răspuns eu, de mine nu trebuie să vă îndoiţi, şi eu am anumite nedumeriri despre care nu am vorbit cu nimeni. Legat de Veronica, care este alături, mai bine o chemăm şi-i spunem cât consideraţi, astfel încât să ia o decizie în deplină cunoştinţă a situaţiei. Eu am încredere în ea.

— Sunt de acord cu asta, a răspuns *înţeleptul.* Chemaţi-o pe doamna Parra, a vorbit el într-un microfon.

Veronica a intrat destul de stânjenită, nu ştia cine este *înţeleptul,* cu ce se ocupă, ce vrea de la ea. Acesta i-a vorbit mult, i-a spus de Michael, de tratamente, de analizele Cybellei, de tot ceea ce ştia. A vorbit simplu şi hotărât, ca un om conştient şi responsabil. Când a terminat, a spus?

— Vă propun să fiţi alături de mine, să dăm lumii aceste tehnologii – să beneficieze de ele toţi cei care au nevoie, dar vreau ca viaţa lui Michael să fie salvată şi, firește, şi a Cybellei.

— Sunt aici Excelenţă şi voi fi oriunde va fi nevoie ca să-mi salvez fata, aşa să-mi ajute Dumnezeu, a răspuns Veronica.

— Vă mulţumesc, acum uitaţi cum facem.

După circa o oră în care *înţeleptul* ne-a spus ceea ce doreşte să facă, asigurându-se încă odată de înţelegerea şi sprijinul nostru total, ne-a spus:

— Eu sunt un bătrân disperat că-şi pierde urma pe pământul acesta şi care nu-şi mai doreşte mare lucru de la viaţă. Am avut de toate, dar am folosit foarte puţin din ele. Nu m-am bucurat de mai nimic pentru că mi-au venit toate uşor şi mi s-a părut normal să fie aşa. Credeam că succesul mi se datorează muncii, inteligenţei şi trebuie să fiu deasupra tuturor pentru asta. Fără să exagerez, sunt stăpânul unui imperiu greu de egalat în istorie, cu atât mai mult cu cât este necunoscut. Şi cu toate acestea, ce vedeţi în faţa voastră? Vă spun eu: un biet bătrân, obosit şi sătul de toate câte le-a văzut şi trăit. Conştient de propria neputinţă. Am vrut să dau veşnicia omului, dar ce să facă cu ea? S-o păstreze Dumnezeu!

Înţeleptul a tăcut pierzându-şi privirile în gol. A continuat după câteva momente:

— Ce să fac cu averile adunate? mi-am asumat un rol în lumea aceasta, cine îl duce mai departe? Cât de puternic sunt eu dacă nu pot să salvez viaţa singurei fiinţe pe care o iubesc pe acest pământ? La ce bun să mai trăiesc?

Veronica s-a ridicat şi s-a apropiat de el, emoţionată:

— Excelenţă, vă rog să daţi voie unei mame să vă îmbrăţişeze, se poate?

Înţeleptul a tresărit surprins.

— Să mă îmbrăţişezi? Pe mine nu mă îmbrăţişează nimeni! De ce vrei să mă îmbrăţişezi?

— Pentru că îmbrăţişarea mea nu costă bani, nu trebuie să plătiţi nimic pentru ea. Este gestul unui om care respectă alt om, este modul în care pot eu să vă întăresc în lupta pentru viaţa lui Michael. Înseamnă că vă împărtăşesc durerea şi că o înţeleg.

— Mulţumesc, Veronica, a răspuns *înţeleptul* stângaci, nici nu mai ştiu cum se face asta.

XXX

Agenţia de Investigaţii din Israel era condusă de

către un personaj misterios, necunoscut personalului operativ. Avea în Tel-Aviv un sediu reprezentativ în clădirea ce aparţinea *Engeenering Investment Banking,* un fond cu surse de finanţare, de asemenea, necunoscute, căruia îi aparţinea de fapt şi Agenţia. În clădirea imensă, în care funcţiona şi un Mail, nu găseai decât personalul administrativ al celor două instituţii şi nimic altceva. Centrul operativ al Agenţiei se afla la Nicosia, în Cipru. Contactele agenţilor mergeau până la un personaj numit Ratko Mladacek, un bosniac provenit dintr-o ţară din fosta Yugoslavie. Acesta fusese recrutat după o analiză atentă a activităţilor pe care le desfăşurase în conflictele din Balcani şi spaţiul ex-sovietic. Era un profesionist mediocru, fără ambiţii, dar bun executant. Persoana care-l angajase şi pe care nu o cunoştea în mod direct – nu o văzuse niciodată – probabil un bărbat – nu ştia sigur, deoarece discuţiile pe care le purta cu aceasta se realizau prin intermediul unor sisteme de distorsionare a semnalului, îi ceruse o supunere oarbă contra unor importante beneficii financiare. Om fără niciun rost pe lume, fără familie ori prieteni, Ratko acceptase propunerea necunoscutului. îl mai determinase ceva să accepte propunerea necunoscutului: era căutat pentru crime de război, pentru a fi deferit Tribunalului Internaţional de la Haga. I se oferise protecţie şi o nouă identitate, contra unui job care i se părea comod şi care, credea el, îl absolvea de multe răspunderi. „Eu execut ordine, nu le concep, răspund doar de buna lor executare, restul este treaba şefului. Dar cine şi unde este şeful acesta? gândea Ratko. Heh, o să aflu eu cumva”.

Reţeaua din care făcea parte Avi Shederman avea un coordonator în persoana Sofiei Vergara care, la rândul ei, se subordona direct lui Ratko Mladacek. Sofia Vergara avea multe grade de libertate fiind un *influencer* recunoscut în multe cercuri politice şi de afaceri din Europa, Orientul Apropiat şi Mijlociu. Şi ea îşi negociase înregimentarea în Agenţie cu personajul misterios, necunoscut şi ei, fapt care-i permitea să-şi asume o

independenţă sfidătoare faţă de Mladacek. Deoarece căpătase o imagine destul de clară a capabilităţilor Agenţiei, dorea să-i ia locul lui Ratko, să stăpânească reţeaua amplă de agenţi şi resursele alocate. Această dorinţă o determina, de multe ori, să-şi asume misiuni fără a-l informa pe Ratko Mladacek şi, implicit, pe şeful cel necunoscut. Setea de putere şi inteligenţa o duceau doar până la nivelul la care îşi dorea eliminarea lui Mladacek, dar nu lua în calcul că acţiunile ei pot aduce importante deservicii adevăraţilor stăpâni. Aşa se face că, la auzul propunerii lui Avi Shedermn, pe care-l detesta, de a se implica în furtul de tehnologie de la Valparaiso, acceptase aproape pe loc. Pe lângă lovitura financiară şi de imagine în faţa şefului necunoscut, oraşul Valparaiso îi deştepta un sentiment de răzbunare pe Salvatore Mallente, pe care trebuia să-l înroleze în reţeaua ei şi care, nu numai că nu dăduse curs tentativelor repetate, dar o şi sedusese şi abandonase pe un chei din Marsilia. Vergara nu putea uita toate acestea, deoarece şi-l dorise cu ardoare pe Salvatore pentru ea. Fire aprigă, şi-a spus: „Salvatore, dacă nu vrei să fii cu mine, nu vei fi nici a alteia, voi aştepta răbdătoare ziua în care să te distrug”. În acest context, Sofia nu-l informase pe Ratko cu acţiunile pe care le plănuia, asumându-şi reuşita şi, eventual, eşecul acesteia. Juca totul pe o carte, ceea ce făcea ca miza să crească.

După discuţia cu Salvatore, pe barca acestuia, intuind faptul că acesta îşi va lua măsuri de protecţie împotriva ei, a conştientizat că de fapt este singură şi nu are cui să ceară ajutor, dacă nu-l informează pe Mladacek cu asta, ori tocmai acest lucru nu-l dorea. Deoarece nu avea destulă încredere în Avi Shederman, gândul i-a zburat către Rogger şi Matteo, cei doi combinatori bătrâni pe care-i cunoştea destul de bine. Aceştia, după păţaniile din America Latină, stăteau ascunşi prin Europa, aşteptând să vadă ce se mai întâmplă. Erau extrem de bănuitori şi prevăzători, neştiind ce s-a întâmplat cu adevărat în locuinţa din Brazilia. În memoriile lor era o perioadă de câteva ore despre care nu ştiau nimic, înţepăturile din

braţe fiind dovada că fuseseră sedaţi. După sosirea în Europa îşi făcuseră diferite investigaţii medicale şi teste pentru a afla natura drogului injectat. Se temeau de tot ce poate fi mai rău: HIV, West-Nile, Rotavirusul, Ebola, etc. dar se părea că fosese doar un sedativ mai puternic. Le plăcea să creadă că a fost doar urmarea unui gest necugetat, de a lua două femei străine care i-au jefuit şi l-au ucis pe care, nu obligatoriu în ordinea aceasta. În această stare i-a găsit telefonul Sofiei Vergara, care l-a apelat pe Matteo Zarra cu care avea mai multe afinităţi:

— Bună Matteo, sunt Sofia Vergara.

— Te-am recunoscut Sofia, ce pot să fac pentru tine?

— Matteo, vreau să mă întâlnesc cu tine şi cu Yves, să discutăm despre afacerea propusă de Avi Shederman.

— Ce afacere? îl cunoşti pe Shederman?

— Bine de tot, hai să ne întâlnim, nu putem vorbi aşa.

— Rămâi în telefon, să mă consult cu Yves. Matteo a lăsat telefonul pe o măsuţă şi a intrat într-o încăpere alăturată, unde Rogger lucra ceva:

— Yves, a sunat Sofia Vergara, vrea să ne întâlnim cu ea, îl cunoaşte pe Shederman.

Rogger şi-a ridicat privirile către Matteo şi a spus:

— Doar dacă vine în Europa, eu nu mai calc în ţările latino-americane.

Matteo a dat din cap, s-a întors şi i-a transmis

Sofiei:

— Te aşteptăm în Europa, când ajungi la Paris mă suni, am să-ţi spun cum facem.

— OK, am să-l iau şi pe Shederman.

— Numai dacă insişti tu, noi nu-l mai dorim în preajma noastră.

„Clar, pe Avi Shederman nu-l place nimeni! Cum de-a prostit-o pe amărâta aia de studentă la Paris? Cu ce a ademenit-o?”

XXX

Veronica era în perioada studenţiei, o fată destul de naivă, crescută într-o familie de catolici practicanţi care o ţinuseră departe de provocările vieţii. Destul de bine

înstăriţi, cu o permanentă teamă în suflet pentru viaţa acesteia, după moartea primului născut, părinţii o crescuseră ca pe un bibelou pe care-l ţii protejat într-o vitrină, ferit de şocuri, intemperii şi alte lucruri. Veronica creştea într-un univers dual: unul al moralei creştine, intransigente şi altul, al ştiinţelor pe care le descifra la şcoală, şi care-i spuneau că viaţa reală este cu totul altfel. Pentru a face faţă celor două lumi care sălăşluiau în sufletul ei, şi-a creat un mecanism de auto protecţie care cuprindea o simbioză a celor două. Undeva, în procesul ei imaginativ, se strecurase şi profilul potenţialului iubit care, trebuia să apară cumva, deoarece era la vârsta la care organismul îşi cere drepturile sale. Practic, iubitul venea ca o cerinţă a trupului cu o minte necoaptă pentru iubire. Carl Berger intuise impasul existenţial al tinerei studente şi-l cultivase pentru a o transforma într-o victimă sigură. Total lipsită de experienţă şi în absenţa cuiva căruia să i se destăinuiască, Veronica cedase avansurilor lui Berger care o şi ceruse în căsătorie, teatral şi în mod neaşteptat. Sub euforia evenimentului care nu se bucurase nici măcar de un buchet de flori, nici vorbă de inel ori altceva, Veronica acceptase să-l primească pe acesta în garsoniera în care locuia începând un trai în comun. Carl Berger era un oportunist, un om cu un comportament alunecos, neasumativ şi laş, Veronica nefiind prima lui victimă. Nu după multă vreme Veronica a aflat că este însărcinată, situaţie care a înnebunit-o pur şi simplu, deoarece nu ştia ce va face. Deşi se bucurase la început, ca orice viitoare mamă normală, mizând pe dragostea şi declaraţiile lui Carl, când a văzut că acesta refuză ideea unei paternităţi, că promisiunea căsătoriei rămâne o himeră, a căzut într-o cruntă deznădejde, cochetând cu ideea sinuciderii. Până să o părăsească Carl, vorbise la telefon cu mama sa, căreia îi povestise totul şi care fusese oripilată de fapta ei. După câteva zile, venită de la cursuri, a găsit casa răvăşită şi Carl nicăieri. A strâns răbdătoare totul, a observat că acesta îşi luase puţinele lucruri şi a înţeles că nu se va mai întoarce. Când a terminat, a mai aruncat o privire către

locuinţa ce-i fusese dragă, a închis uşa după ea şi a plecat. A rătăcit ore întregi pe străzile din Paris, cu ochii în lacrimi, blestemându-şi soarta şi nenorocul. Într-un târziu, a ajuns pa malul Senei şi s-a aşezat pe o bancă. „Doamne, Tu care ai lăsat să se întâmple asta, nu te puteai mulţumi cu o singură viaţă, vrei două? Să Te rog să mă ierţi pentru ceea ce vreau să fac? ori să te iert eu pe Tine pentru viaţa copilului meu nenăscut?” în această stare o găsise profesorul Wiellering care o văzuse rătăcind prin Paris – se lovise de el şi nu-l recunoscuse – şi o urmărise să vadă ce este cu ea. Profesorul o aprecia pe Veronica, considerând-o un savant în devenire. Neavând copii, fusese impresionat de situaţia acesteia, pe care o vedea necăjită, dar care refuzase să-i vorbească despre problemele ei, deşi acesta încercase de multe ori să o ajute.

— Ce faci aici, Veronica, ce este cu tine? o întrebase profesorul.

Veronica s-a uitat la el ca la o apariţie de pe altă lume, realiza că pe pământ mai sunt şi alţi oameni în afară de ea, care era în gâlceavă cu un Dumnezeu imaginar. Şi-a luat inima în dinţi şi i-a povestit totul acestuia, printre şiroaie de lacrimi. Profesorul a ascul iat-o cu atenţie şi a strâns-o la piept.

— Am înţeles Veronica, dar ceea ce vrei tu să faci nu este corect!

— Corect faţă de cine? Faţă de morala creştină, faţă de Dumnezeu, faţă de oameni? Ce mai am eu în comun cu ăştia?

— Nu e corect faţă de tine, Veronica, nu faţă de alţii. Uită tot ceea ce ţi s-a întâmplat şi dă-ţi o şansă. Înjură-l cât vrei pe Dumnezeu, înjură oamenii şi societatea prost întocmită, dar luptă pentru tine şi pentru copilul tău.

— Cum să fac asta, eu nu mai am pe nimeni, nici măcar părinţi, sunt singură.

— Ai părinţi Veronica! Vor veni după tine – nu te teme! Dar până atunci, te rog să vii cu mine, am să le ţin eu şi soţia mea locul, până vor ajunge aici. Hai, vii?

Veronica se ridicase ca în transă, îşi lăsase mâna în

mâna profesorului şi-l urmase supusă.

Matteus Wiellering oprise un taxi în care o ajutase pe Veronica să se urce, apoi se urcase şi el. O dusese acasă şi o prezentase soţiei:

— Martha dragă, avem o fiică şi în curând şi nepot... ori nepoată, te rog să te ocupi de ea.

Simplu şi firesc, ca şi cum ar fi făcut acest lucru zilnic, Martha a luat-o de mână pe Veronica şi a condus-o într-un dormitor.

Intrat în birou, calm şi gânditor, cu mişcări încete, profesorul şi-a turnat un pahar cu coniac. După ce a sorbit o înghiţitură pe care a plimbat-o pe cerul gurii pentru a-i simţi aroma subtilă, a ridicat telefonul şi a format un număr.

— Să staţi liniştiţi, am găsit-o şi este în siguranţă. Se ocupă Martha de ea.

— Ce făcea? a întrebat vocea de la capătul firului.

— Se certa cu Dumnezeu pe cheiul Senei, am ajuns la timp.

— Mulţumesc, profesore, rămân dator pe veşnicie.

Profesorul a închis telefonul. S-a aşezat într-un fotoliu, şi-a întins picioarele şi a sorbit iarăşi din pahar, cu vădită plăcere:

— Bun coniac, dar azi îl merit cu adevărat. Îmi mai pun unul!

XXX

Profesorul Matheus Wiellering şi cu David Ghiven fuseseră dezamăgiţi că Ernst Englerhart nu participase la reuniunea de la Lausanne. Wiellering îi vorbise mult şi în termeni laudativi lui Ghiven despre Englerhart, astfel încât acesta luase decizia de a-l chema la Paris pentru a-l cunoaşte. Profesorul îi atribuise lui Ernst un rol important în experimentele de la Valparaiso şi voia să fie sigur că acesta a înţeles exact ce se doreşte de la el. Pentru că lucrurile se precipitau, Ernst a primit un telefon:

— Te salut Ernst, profesorul Wiellering sunt, eşti liber o clipă?

— Oricând cu plăcere pentru dumneavoastră, a

răspuns acesta.

— Ernst, David Ghiven vrea să te cunoască, i-am vorbit despre tine şi cred că are să-ţi propună un loc important în structurile *Consorţiului,* mi-a vorbit ceva de o coordonare a unor cercetări – cred că nu ar trebui să ratezi, o astfel de oportunitate nu vine în fiecare zi. Eşti interesat, ori vrei să rămâi pe vecie în Valpariso?

— Sigur că sunt interesat, cum procedăm?

— Simplu, te urci în primul avion şi vii la Paris. Aici mă ocup eu de toate.

— Aşa am să fac, a răspuns Englerhart. „Uite că şansa îmi surâde şi mie: dacă prind un post bun, voi avea acces mai larg la cercetările ce se fac în domeniul noilor tehnologii şi, la nevoie, pot să-i şi vând câte ceva lui Shederman. Dacă evoluez poate şi Veronica mă va vedea cu alţi ochi – cine ştie?”

Aşa s-a făcut că, în momentul în care eu şi Veronica am decolat de pe aeroportul din Lisabona către Valparaiso, Ernst Shederman se îmbarca într-o cursă de linie, către Paris.

XXX

Pe timpul zborului către casă, credeam că pot, cel puţin pentru o perioadă de timp, să numesc *acasă* Valparaiso, am dezbătut spusele *înţeleptului* pe toate feţele. Eram liniştit în privinţa mea, eram obişnuit cu răsturnări de situaţii şi provocări zilnice, dar nu ştiam cum va aprecia Veronica lucrurile. Se întâmplaseră atât de multe lucruri noi: explicaţiile profesorului legate de boala Cybellei, dragostea noastră, spusele *înţeleptului,* erau doar cele mai importante căci, mai erau altele, ca de exemplu cum vom proceda noi doi, odată ajunşi la

Valparaiso, rămânem împreună, ne despărţim? Ce vor spune părinţii Veronicăi, ce va spune Cybelle?

— Veronica, am spus eu, am discutat îndeajuns despre *înţelept* şi problemele lui, să ne oprim şi asupra celor care ne aparţin doar nouă. Eu cred că avem două priorităţi, şi anume: boala aceasta a Cybellei, să vedem ce este cu ea şi să acţionăm ca atare, şi pentru aceasta ne

vom ajuta în mod onest şi de ce ne pune la dispoziţie *înţeleptul,* şi situaţia noastră, cum ne vedem viaţa de aici înainte, ce facem după ce coborâm din acest avion. Restul sunt, în principal, problemele altora, chiar dacă depind şi de noi şi ne influenţează cumva vieţile, dar nu trebuie să acceptăm să ni le determine.

Veronica m-a ascultat cu atenţie, ţinându-mi mâinile în mâinile ei, îi plăcea să facă acest gest, cred că era reflexul inconştient al nevoii de a ţine bine ceva ce era al ei, să nu-i scape, să nu-l piardă.

— M-am gândit şi eu la toate aceste lucruri Marck. Eu nu am să dau înapoi şi nu am să ascund nimic, de nimeni: te iubesc şi vreau să fiu soţia ta, prin urmare, nu ne vom despărţi deloc. Cred în cuvântul tău şi vreau să ne asumăm, în mod egal, această nouă etapă de viaţă. Vom merge de mână, în faţa părinţilor mei şi a Cybellei şi te voi prezenta scurt: soţul meu şi tatăl tău. Atât!

Ceea ce-mi spunea Veronica era exact ce-mi doream. O iubeam şi nu voiam să las timpul să lucreze împotriva noastră. Eram pregătit să-mi asum noile calităţi, cea de soţ şi, mai ales, pe cea mai grea, pe cea de tată a unui copil frumos şi deştept. Acesta era examenul care mă aştepta şi de care îmi era teamă.

— Mă bucură ce-mi spui Veronica, nici eu nu vreau să amân ori să ascund ceva, nici nu am de cine şi nu am de ce. Am, în schimb, o teamă:

— Ce teamă, chiar nu văd în tine un bărbat temător, a spus Veronica, sărutându-mă.

— Cybelle – ea aşteaptă un tată pe care nu ştim cum şi l-a conturat în gândurile ei, dacă nu mă voi ridica la nivelul aşteptărilor pe care le are?

— Marck, nu trebuie să faci nimic deosebit pentru asta. Cybelle este un copil, năzdrăvan ce-i drept, dar copil. Copiii îşi doresc să nu fie înşelaţi, amăgiţi şi părăsiţi. Fii tu însuţi cu ea şi va fi bine. Trebuie să-i spui părerea ta în legătură cu lucrurile, să-i explici deciziile, să-i arăţi şi binele şi răul. Eu nu o cresc pe Cybelle într-un balon de spumă, care să se spargă şi să o lase dezvelită. Chiar dacă

pe moment lucrurile supără ori dor, ele vor forma un om puternic, capabil să se descurce în viaţă. Pentru mine, viaţa a fost total diferită de cea pentru care m-au pregătit părinţii mei. Sarcina părinţilor este să le arate copiilor lor drumurile şi opţiunile, dar să-i lase pe ei să aleagă ceea ce li se potriveşte. Sunt convinsă că Cybelle te va iubi, Marck. Dar să o iubeşti şi tu!

— Veronica, bilanţul meu de viaţă este simplu: am plecat de acasă la vârsta de şaisprezece ani. Am fost singurul copil al unor părinţi minunaţi, care mi-au oferit şansa de a-mi alege drumul. Eu am ales să pribegesc în lume. Nu mă simţeam compatibil cu lumea de acasă, aveam nevoie de un orizont mai larg. Asemeni multora ca mine, mă vedeam egalul celor din Paris, Londra ori Roma. Nimic mai neadevărat. Au încercat să mă trateze ca pe o slugă. Dar eu nu de asta îmi părăsisem casa şi părinţii. Nu spun că şi ţara. Ţării conduse de aceeaşi gaşcă transpartinică, nu-i păsa de noi. Am strâns din dinţi şi am răzbit. Nu m-am pierdut – dar m-am risipit. Prin fiecare loc câte puţin, până m-am înstrăinat de tot. Eu sunt un om fără casă. Dar cu viitor. Acum, aici, cu tine alături, am pentru prima oară certitudinea că voi fi şi eu *acasă* undeva, alături de tine şi Cybelle.

— Mă bucur Marck, a răspuns Veronica, îmbrăţişându-mă.

Membrii familiei Parra aşteptau cu nerăbdare sosirea Veronicăi, nu ştiu dacă şi pe a mea. De când aflaseră de cererea în căsătorie şi de decizia Veronicăi de a accepta, închipuiau diferite scenarii, unul mai năzdrăvan decât altul. Doamna Parra, emotivă din fire, întorcea lucrurile pe toate părţile: ce şi cum va fi, când se vor căsători, ce fel de om este acest Marck, de ce nu le-a vorbit Veronica despre el, de ce nu le-a fost prezentat dacă tot îşi petrecea timpul prin Valparaiso, ce va zice Cybelle, şi tot aşa. Domnul Parra se mulţumea să mormăie pe sub mustaţa zburlită:

— Da las-o şi vezi-ţi de treaba ta, nu-ţi mai face atâtea gânduri, bine că e sănătoasă şi că vine acasă, destul a stat pe uşi străine.

— Da’ de ce se căsătoreşte cu un străin, cine este acest Marck Nessel, de ce nu s-a căsătorit cu Ernst Englerhart, măcar pe el îl ştim.

— Şi ce să facă cu un aşa pămpălău, tu te-ai fi căsătorit cu el?

Aici doamna Parra tăcea – nu se închipuia într-o astfel de ipostază, dădea din cap a negaţie.

— Păi vezi, ea de ce să o facă?

— Să ştii că o sun pe Eloise, ea trebuie să ştie mai multe, am să mă sfătuiesc cu ea.

— Până să te sfătuieşti tu cu Eloise, au să vină de la aeroport şi nu ai pregătit masa, ce mai aştepţi? Şi să ştii, am vorbit eu cu Salvatore: a spus că Marck Nessel îi este ca fratele pe care nu l-a avut niciodată şi că Veronica a făcut cea mai bună alegere pe care o putea face.

Doamna Parra se lumina la faţă.

— Aşa a spus? Şi eu am vorbit cu Eloise care, atunci când a auzit, a chiuit de bucurie, a spus că dacă nu ar fi fost căsătorită şi nu l-ar fi iubit pe Salvatore, s-ar fi îndrăgostit de Marck. „Pentru Dumnezeu, cine este şi de unde a apărut bărbatul acesta în viaţa fetei mele? se întrebau în gând, amândoi. Spunea ceva de drumul de la Valparaiso, s-au cunoscut în aeroport, păi poţi să te căsătoreşti aşa, cu un om cunoscut într-un aeroport? Ce, a fost alesul destinului?”

XXX

După un drum lung dar extrem de comod în *Gulfstream-ul* pus la dispoziţie de către *înţelept,* am aterizat direct la Valparaiso, pe aerodromul Torquemada, căruia i se mărise, în ultimele luni, pista principală de aterizare şi fusese adus la standarde internaţionale. După ce au fost descărcate bagajele, piloţii şi echipajul de bord şi-a luat la revedere de la noi. L-am întrebat pe comandant dacă vor rămâne să se odihnească, sens în care i-aş fi invitat să luăm o masă împreună, la Hotel Conception.

— Vă mulţumim domnule Marck, dar nu este posibil. Alimentăm şi zburăm la New York. Dar ne puteţi invita la masă peste patru zile, când ne vom întoarce să vă luăm

înapoi. Vom rămâne o noapte pe acest aeroport şi, în zori, vom zbura către Elveţia. Aşa este programul.

— Am înţeles, vă aştept atunci, am spus eu. Mulţumesc pentru zborul plăcut!

Între timp bagajele fuseseră aşezate în maşina mea Mercedes, de care mă îndrăgostisem şi nu voiam să mă despart. Aceasta îmi fusese adusă de la Santiago, unde o lăsasem la plecarea spre Europa. Cu bagajele în maşină, ne-am instalat şi ne-am uitat unul la altul: încotro? am întrebat aproape amândoi în acelaşi timp, într-un hohot de râs.

— Hai să luăm taurul de coarne, spre familia Parra, a spus Veronica bătăioasă, deşi avea ceva fluturi prin stomac, de emoţie.

— Spre familia Parra, am repetat eu pornind la drum. Dar nu înainte de a scoate din geamantanul cel mare, negru, cadourile pregătite.

— Ce cadouri, când ai avut timp să le pregăteşti? Eu mă gândeam să oprim la Mail pentru câte ceva.

— Monique! Ea s-a ocupat de toate. A comandat inclusiv florile care vor sosi odată cu noi.

Veronica m-a privit lung. „Cum reuşeşti să te gândeşti la toate?”

— Sper ca doamna Parra să nu fi avut iniţiativa vreunei surprize, a exclamat Veronica ca urmare a unui gând ce o săgetase, aşa mi-a făcut ultima oară.

— Doar dacă doreşte să-l aibă pe conştiinţă pe Englerhart. De ce nu mă suportă omul acesta?

XXX

Doamna şi domnul Parra nu avuseseră îndrăzneala de a invita pe nimeni, deşi tare şi-ar fi dorit să afle toţii prietenii de viitoarea căsătorie a fiicei lor. Nu ştiau cum va reacţiona Veronica, aşa cum nu ştiau nici cum voi aprecia eu aceste lucruri.

— Trebuie să-l cunoaştem pe Marck, să vedem ce fel de om este şi, dacă vor fi de acord, Veronica şi Marck, ieşim împreună la un restaurant, cu familiile Müller şi Mallente, care ştiu că aşteaptă o astfel de invitaţie.

Doctorul Müller vrea să-l cunoască pe Marck, iar Salvatore are ceva de vorbit cu el, ceva important în legătură cu care a evitat să discute cu mine.

— Bine, a spus doamna Parra, eu sunt în bucătărie, să ajut bucătăreasa să pregătească masa de prânz.

— Veronica, am început eu, nu ar fi bine ca să mergi tu singură acasă, prima dată, să vezi cum decurg lucrurile, eu aş aştepta la hotel.

— Nu! Dacă mergi la hotel, merg cu tine, dacă merg acasă, mergi cu mine! Am discutat asta.

Nu am mai spus nimic şi mi-am văzut de condus. Nu eram nici fricos nici laş, nu dădeam înapoi în legătură cu căsătoria, dar aveam senzaţia că intru aşa, pe nepregătite în viaţa unor oameni şi nu ştiam cum vor reacţiona.

Poarta reşedinţei familiei Parra era deschisă – Veronica m-a îndemnat să rulez pe aleea ce mergea până în faţa locuinţei, unde am oprit. La poartă aştepta un curier cu o maşină – florile trimise de Monique. Am acţionat butonul de deschidere a portierelor şi acestea sau ridicat ca nişte aripi de fluture, lăsându-ne descoperiţi. Doamna şi domnul Parra, însoţiţi de Cybelle, ieşiseră afară. Veronica s-a desprins prima, a ieşit din maşină şi s-a îndreptat către ei, a luat-o în braţe şi a sărutat-o pe Cybelle. Cu ea în braţe şi-a sărutat şi părinţii, prima pe mamă şi apoi pe domnul Parra. Între timp ieşisem şi eu din maşină, aşteptând liniştit să fiu prezentat. „Va fi bine!”

— Mamă, tată, el este Marck, viitorul meu soţ. Cybelle, draga mea, tatăl tău a venit, este aici, hai să-l cunoşti.

Veronica a lăsat-o din braţe pe Cybelle care s-a întors cu faţa spre mine şi a rămas câteva clipe tăcută şi nemişcată. M-a studiat atent timp în care eu nu am spus nimic, mulţumindu-mă doar să o privesc. Probabil mulţumită de ceea ce vedea, Cybelle a pornit către mine spunând:

— Da’ de ce ai venit aşa târziu, şi răbdarea unui copil are limite. Şi acum dacă, în sfârşit, ai venit, de ce nu mă pupi?

Am luat-o în braţe şi am sărutat-o pe ambii obraji. Felul ei simplu şi direct mă cucerise pe loc.

— Iartă-mă Cybelle, uneori oamenii mari greşesc grav faţă de copiii lor. Mă ierţi?

— Sigur, dar nu mai ai voie să mă laşi atâta timp singură, nici tu nici mama. Dacă se va mai întâmpla, n-am să te mai iert.

— Mulţumesc copil scump, i-am şoptit la ureche, sărutând-o iarăşi.

Domnul Parra s-a apropiat de mine întinzându-mi mâna:

— Bine ai venit Marck. Te rog să intri în casa noastră. Ea este soţia mea.

Doamna Parra, profund impresionată, s-a apropiat de mine şi m-a îmbrăţişat.

— Mă bucur să te cunosc Marck, bine ai venit în casa şi viaţa noastră!

Totul fusese natural, fără prefăcătorie ori sentimente ascunse.

Capitolul 46

Vestea că Veronica se va căsători cu mine, îl doborâse la propriu pe Ernst Englerhart. Aflase, cu totul întâmplător, de la doctorul Müller, imediat ce ajunsese la Paris. Aşezat comod în limuzina trimisă de Wiellering, pe drumul dintre aeroport şi hotel, sunase telefonul. „Doctor Müller – oare ce vrea?”

— Salut doctore, pe unde eşti, ne vedem azi?

— Sunt la Paris, doar ce-am aterizat, de ce vrei să ne întâlnim?

— Un pacient de-al meu are câteva monede vechi, mă gândeam că vrei să le vezi.

— Sigur că vreau să le văd dar acum, din păcate, nu este posibil.

— Da, înţeleg, credeam că vii la petrecerea dată de familia Parra, ne vedem mai pe seară, la un restaurant.

— Petrecere… cu ce ocazie, întrebase Englerhart, ce sărbătoresc?

— Căsătoria Veronicăi, nu ştiai?

— Nu, cu cine se căsătoreşte?

— Marck Nessel, cred că-l cunoşti.

— Da, îl cunosc, a spus Englerhart cu voce joasă, mai bine nu mi-ar fi ieşit în cale.

— Bine doctore, te las atunci, ne vedem când te întorci. „Ce naiba, ce s-a întâmplat? Englerhart îi trăgea clopotele Veronicăi? Şi eu care n-am mirosit nimic. Tare tărăşenia!”

Tărăşenia, cum o numea doctorul Müller, îi ucidea lui Englerhart ultima speranţă legată de Veronica. Ajuns la hotel, s-a târât cu greu în apartamentul ce-i fusese rezervat, şi-a înfundat faţa în perne şi a început să plângă. Aşa l-a găsit telefonul profesorului Wiellering, care se interesa de starea acestuia în urma zborului şi dacă este dispus să ia masa împreună.

— Aş prefer să mă odihnesc puţin, dacă nu vă supăraţi.

— Atunci ne vedem mâine, aveţi timp suficient de odihnă.

Zăcuse ore întregi nemişcat, nutrind gânduri de răzbunare. Către seară telefonul sunase iarăşi:

— Salut Ernst, Avi sunt.

— Salut Avi, se înviorase Englerhart.

— Pe unde eşti, eu plec în Europa, la Paris şi mă gândeam să te iau cu mine, să cunoşti pe cineva.

— Sunt la Paris, Avi. Ne putem vedea aici.

— Chiar eşti la Paris? întrebase neîncrezător Shederman. „Ce caută ăsta la Paris?” Cu treburi?

— Da, mă suni când vii, vreau să vorbim, spusese Ernst închizând telefonul.

„Vă fac eu pe toţi de n-o să mă uitaţi toată viaţa. Veronica nu poate fi decât a mea. Nessel trebuie să piară! Dacă acesta dispare, Veronica nu va avea ce face şi se va căsători cu mine. Eu voi fi cel care o va salva. Am să fac afaceri cu Shederman, şi cu banii obţinuţi am să o duc pe Veronica şi pe Cybelle undeva departe, să începem altă viaţă” Deja Englerhart se visa alături de acestea pe o insulă pustie. „Să nu înnebuneşti, Ernst, nu acuma, adună-

te şi fa ceea ce trebuie să faci, acum nu ai decât un singur duşman – Marck Nessel! De ce ţi-e duşman Nessel? nu ţi-a făcut niciun rău, abia de-l cunoştt Pentru că Veronica îl preferă pe el şi nu pe mine. În afară de Cybelle, urăsc tot ceea ce iubeşte Veronica, tot ceea ce o îndepărtează de mine. Nu pot trăi fără ea" Agonia lui Englerhart durase toată noaptea. Şi-o închipuia pe Veronica goală în braţele unui bărbat cu faţa nedefinită, făcând dragoste şi râzând către el sfidător: „Sunt a lui, Ernst, nu voi fi a ta niciodată, nu mă meriţi! Niciodată… niciodată… eşti un ratat Ernst. Mă vrei Ernst? Vino să mă iei, smulge-mă de aici Ernst. Eşti un laş! nu eşti în stare să lupţi pentru mine, eşti un laş! un laş!"

Când a răsărit soarele, zăcea prăbuşit pe un covor, gol şi cu zgârieturi sângerânde pe piele. Era palid şi cu ochii afundaţi în orbite. Nu era el un bărbat frumos, dar acum era un adevărat monstru. „Cum să iubească Veronica aşa ceva?" A intrat în baie şi s-a spălat îndelung. Revenit în cameră a strâns lenjeriile de pe pat şi le-a aruncat pe jos, să fie schimbate. Acestea aveau urme de sânge şi spermă. „Ce naiba am făcut, ce s-a întâmplat cu mine?

S-a îmbrăcat şi a plecat în oraş.

XXX

Avi Shederman fusese convocat, fără drept de apel, de către Sofia Vergara:

— Avi, iei primul avion şi vii la Paris, ne vom întâlni cu Yves Roger şi Matteo Zarra.

— Nu pot acum, Sofia, am treabă în Argentina, cu exploataţiile petroliere, chiar nu pot.

— Lasă pe altcineva, ce eşti singur pe acolo? Vrei să afle Ratko?

— Nu, nu… am să vin. Dar de ce la Paris, nu suntem prea expuşi?

— Poate tu, că ai multe pe conştiinţă, ai datorii neplătite. Să-l iei cu tine şi pe Englerhart, nu-mi pasă cum.

— Am să încerc Sofia, am să încerc, a spus Shederman cu glas chinuit. „Parcă Englerhart face ce-i spun eu – cu ăsta este greu de lucrat, nu-l am la mână cu

nimic, banii văd că nu-l prea interesează, ce să-i ofer? Cu ce să-l atrag?” îl sunase pe Englerhart şi rămăsese plăcut surprins când aflase că este deja la Paris. „Se pare că lucrurile se legă, vom fi cu toţii în acelaşi loc şi vom urni lucrurile, ştia ea Sofia ceva de ne-a chemat”.

XXX

Aşa-zisa petrecere organizată de către familia Parra fusese doar o reuniune cu familiile Müller şi Mallente, care luaseră şi fetele cu ei, la rugămintea doamnei Para, la un restaurant din Vina del Mar. Fusese prilejul de a împărtăşi cu prietenii lor apropiata căsătorie a Veronicăi – act care le lua o mare grijă de pe suflet. Pe lângă faptul că mie mi-a oferit prilejul de a cunoaşte familia Müller, cu care am empatizat imediat, în special cu doctorul Müller care îmi părea un om vesel, deschis şi cultivat, un conviv plăcut, întâlnirea i-a oferit posibilitatea lui Salvatore Mallente de a mă aborda, după perioada de timp în care mă ocolise cu o determinare demnă de cauze mai bune.

— Marck, te rog să mă ierţi, mi-a spus el într-un moment în care reuşise să mă prindă singur, în drumul spre terasa unde se jucau fetele lui şi cu Cybelle, căreia mergeam să-i duc o eşarfă, să şi-o pună la gât. Ştiu că ai motive să fii supărat pe mine, dar nu vreau să mă dezvinovăţesc acum. Am să-ţi spun mai multe lucruri şi după aceea ai să mă judeci cum vei considera de cuviinţă.

— Nu sunt supărat pe tine Salvatore. Am fost doar uimit să văd că mă ocoleşti, neînţelegând motivul pentru care o faci. Am gândit tot timpul că s-a întâmplat ceva, şi că, atunci când vei considera că este cazul, îmi vei spune despre ce este vorba.

— Aşa este, Marck. Pe vremea când eram la Paris, am avut o relaţie cu o femeie, Sofia Vergara, pe care ai cunoscut-o şi tu. Stabilisem amândoi că ne vom bucura cât va fi posibil de clipele petrecute împreună, şi că, atunci când voi pleca definitiv către casă, ne vom despărţi fără regrete ori reproşuri. Pentru mine lucrurile au funcţionat perfect, nu şi pentru ea care, văzând că o ignor, după mai multe tentative de-a mă contacta, a abordat-o pe Eloise

căreia i-a spus că este o veche prietenă de-a mea. Din vremea cât am fost în Franţa. A avut tupeul de a veni aici, la Valparaiso, pentru a mă ameninţa.

— I-a precizat Eloisei că aţi fost amanţi?

— Nu, dar i-a dat de înţeles, iar Eloise nu este grea de cap.

— Ce vrea Sofia de la tine, Salvatore?

— Nu ştiu exact, am refuzat o astfel de discuţie, dar bănuiesc că poate fi ceva legat de obţinerea unor informaţii din domeniul meu de activitate. Când eram în Franţa, mai mereu insista să mergem la Marsillia, să o iau pe nava spital care se afla în armare, să-i povestesc despre ea, despre dotările ei, etc. Atunci nu i-am acordat importanţă, oricum nu-i spuneam nimic, glumeam pe tema aceasta, dar văd că lucrurile sunt mai serioase.

— Să înţeleg că o bănuieşti de tentativă de racolare şi spionaj? ori este doar încercarea unei femei îndrăgostite de tine, care încearcă să te recâştige.

— M-am gândit mult la aceste aspecte, munca mea nu conţine lucruri ieşite din comun, sunt medic, salvez, ca şi alţii ca mine, vieţii. Nu este nimic spectaculos în asta, nici spitalul pe care-l conduc şi nici nava de servicii medicale nu sunt ieşite din comun, ele nu pot justifica o astfel de atenţie. Nu poate fi, cred eu, decât un interes legat de aplicarea tratamentelor cu celule stern grefate pe tije nanobotice. Cât despre recâştigat – nu poate fi vorba – eu îmi iubesc familia.

— Ai vorbit cu cineva, ţi-ai informat superiorii? am întrebat eu.

— Încă nu, mi-a fost teamă, aşa cum îmi este teamă şi de cum se vor derula lucrurile şi cu Eloise, a răspuns Salvatore, vădit necăjit.

— Salvatore, lucrurile, aşa cum le prezinţi tu, sunt destul de grave. Dar nu imposibil de reparat. Eu te pot ajuta în privinţa Sofiei, dar pentru a nu te expune inutil, te sfătuiesc să vorbeşti cu comandanţii tăi. Legat de tine şi Eloise, nu cred că vă poate ajuta cineva din afară.

Depinde de voi dacă ceea ce aţi clădit împreună, este

mai trainic decât pala aceasta de vânt.

— Mulţumesc că m-ai ascultat, Marck.

XXX

De la o vreme, lui Ratko Mladacek i se părea că ceva nu este în regulă în activitatea Sofiei Vergara. Ajunsese şi la urechile lui zvonul că doi aşa zişi oameni de afaceri, Yves Rogger şi Matteo Zarra, au de vânzare o tehnologie medicală revoluţionară care, printre altele, putea realiza organe umane artificiale. Oricât insistase nu reuşise să afle mai multe detalii. Om practic – instituise un dispozitiv de monitorizare a celor doi, astfel încât să nu-i scape nimic. Nu aflase nimic important, în afara faptului că nu erau singurii care-i urmăreau pe cei doi, agenţii călcându-se pe picioare în urma acestora, „înseamnă că au ceva de vânzare, nu este o cacealma” Până într-o zi când primise nişte fotografii făcute în La Plata şi care-i înfăţişa pe cei doi la o întâlnire cu care Berger, alias Avi Shederman, agentul pregătit de el şi aflat în reţeaua Sofiei. Lucrul i s-a părut destul de curios. S-a interesat la fondul de investiţii pentru care lucra oficial Shederman – dacă aceştia au în derulare afaceri cu cei doi. Răspunsul a fost categoric: Nu! Nici nu aveau de gând, Rogger şi Zarra fiind cunoscuţi pentru duplicitatea lor. Deşi putea să-i chestioneze pe Shederman şi Vergara în legătură cu asta, a ales să păstreze tăcerea, fiind atent la mişcările lor. L-a intrigat şi mai mult deplasarea îndelungată a Sofiei în ţările latino-americane şi, mai ales, în Chile, precum şi întâlnirea ei cu Shederman, pe yacht, în Valparaiso. Bineînţeles că Sofia nu-l informase cu toate aceste mişcări, preferând să acţioneze singură. Ratko Mladacek aprecia calităţile operative ale Sofiei – dar nu accepta să fie eludat. El era şeful operativ şi nu răspundea decât în faţa angajatorului necunoscut. Dacă Sofia nu înţelegea acest lucru, trebuia să dispară fără urmă, într-o misiune oarecare. Era uşor de obţinut asta. Era decis să pună lucrurile în ordine. Nu înainte de a obţine mai multe informaţii în legătură cu tehnologiile respective. Nu dorea să întrerupă firul. Apoi avea să-l informeze pe necunoscut. Aşa că intensificase

urmărirea Sofiei şi a lui Shederman. La ei era cheia. De Rogger şi Zarra nu avea nevoie. Ştia el cui să vândă, numai să aibă ce.

XXX

Englerhart fusese invitat la o discuţie comună cu David Ghiven şi Matheus Wiellering. Cu toate eforturile de a se *refresh-ul,* arăta ca şi cum s-ar fi tamponat cu tramvaiul. Întâlnirea fusese fixată la un restaurant, pe malul Senei, într-o încăpere VIP protejată. Discutaseră banalităţi, David dorind să-şi ofere un timp mai îndelungat de evaluare a lui Englerhart. Auzise lucruri bune despre el, dar ceea ce vedea nu era de apreciat. Avea încredere în părerile prietenului său Wiellering, dar considera că greşea în privinţa lui Englerhart. Pentru a-i întări această părere, fără să-şi de seama, Englerhart se arăta destul de confuz, nefiind în stare să vorbească în mod coerent despre experimentele la care lucra. Amesteca lucrurile şi tot revenea în menţionările sale la Veronica Parra, care era extraordinară şi la Marck Nessel, care se dovedea a fi un om deplorabil, fără habar în ceea ce făceau ei la Aşezământ. Ghiven şi Wiellering îl ascultau în tăcere, arătându-se atenţi la mâncarea din farfurii. Arar, câte unul dintre ei, îi adresa câte o întrebare, pentru a alimenta dialogul care era mai mult un monolog al lui Englerhart.

La sfârşitul mesei, David Ghiven i-a spus:

— Ernst, îţi mulţumesc că ai făcut acest drum lung pentru a ne cunoaşte. După cum bine ştii, noi dezvoltăm proiecte de cercetare în domenii de mare interes pentru omenire şi avem nevoie de oameni ca tine. Ce zici, te-ar interesa un post de coordonator al unei astfel de cercetări?

— Sigur că da, a răspuns Englerhart bucuros. Despre ce este vorba?

— Aceste lucruri le vom discuta, în detaliu, mai târziu. Ne vom vedea la Valparaiso. Acum mă retrag, am multe lucruri de făcut.

David Ghiven îi salutase pe cei doi şi plecase grăbit. Pierduse timpul. Englerhart nu era bun decât să-i facă rău lui Marck – ori el nu dorea aşa ceva. Nu atunci.

XXX

— Mult mai târziu, către noapte, Englerhart s-a întâlnit cu Shederman şi Sofia, într-un Casino unde acesta pierdea timpul. Cei doi doreau să-l utilizeze ca argument în discuţia cu Rogger şi Zarra, în perfectarea afacerii lor. Voiau să vândă ceva ce nu aveau, bătrânii fiind extrem de bănuitori. Shederman era convins că Ernst Englerhart, om slab şi influenţabil, va face ce i se va cere, aşa cum şi Sofia miza pe ajutorul lui Salvatore, planul ei fiind unul diabolic". Dacă nu-mi dă ce vreau, îi ucid soţia şi copii".

— Ce faci, Ernst, l-a abordat direct Sofia, strivindu-şi sânii de pieptul lui Shederman. L-a sărutat apăsat, lăsându-i uşoare urme de ruj. Sofiei îi plăceau bărbaţii, dar Ernst n-o stimula deloc. Avea chef să-i umble în pantaloni, dar nu era locul potrivit". Dacă nu o scoate la capăt Avi, îl *lucrez* eu, îşi spusese Sofia în gând, amuzând-o ideea".

Englerhart, vădit încurcat de gesturile Sofiei, i-a întins mâna lui Shederman, care şi-ar fi dorit pentru sine efuziunea femeii. Sânii Sofiei erau o permanentă tentaţie pentru el, având nenumărate fetişuri sexuale cu asta.

— Hai să mergem în zona de poker, cunosc locurile pe aici, spusese Sofia Vergara luând-o înainte. Intraseră într-un separeu tematic, cu motive chinezeşti, în care se afla o masă de poker. Urmau să sosească Yves Rogger şi Matteo Zarra, mai târziu, astfel încât aveau timp suficient să discute cu Englerhart. Sofia, imediat ce1 văzuse pe Ernst, înţelesese ce i s-a întâmplat: „Prostul ăsta o fi îndrăgostit? Arată parcă a băut o sticlă cu oţet!

Aşezaţi la masa de gustări, de lângă masa mare de poker, şi-au turnat băuturi şi au început să vorbească. După două pahare de whiskey, Englerhart şi-a spus povestea, ridicând-o în slăvi pe Veronica Parra şi blestemându-l pe Marck Nessel. Carl Berger, alias Avi Shederman, îl asculta siderat pe Ernst când povestea despre Veronica, Veronica care fusese a lui şi pe care o părăsise. Englerhart povestea despre Cybelle, de cât de frumoasă este, că şi-ar fi dorit din tot sufletul să-i fie tată, că ar face orice să devină soţul Veronicăi. „Aici te-am

prins, *loussere,* ai să joci cum am să-ţi cânt!” gândea Sofia. „Nu se poate ca dintre toate femeile din lume, Shedermn să se îndrăgostească tocmai de Veronica mea, mă rog, fostă a mea. Dar dacă?”…îşi spunea şi Avi în sinea sa. După o vreme au venit şi cei doi combinatori, care s-au mulţumit să-l chestioneze pe Englerhart despre lucrările din Valparaiso, tehnologii, oameni, o mulţime de întrebări la care, de multe ori, acesta inventa răspunsuri. În afară de supoziţii şi propriile sale cercetări, nu ştia nimic concret, care să suscite interesul cuiva. Deoarece deja tăia într-o lume imaginară, Englerhart vorbea despre ideile şi dorinţele lui ca şi cum ar fi realităţi palpabile, atribuindu-şi merite pe care nu le avea.

— Am venit la Paris, spunea el, să preiau coordonarea unor cercetări foarte importante, de mare impact la nivel mondial. Nimeni nu ştie de ele şi nici măcar nu le poate bănui.

Spusele lui Englerhart îi convinsese pe Rogger şi Zarra că merită să urmărească subiectul. Erau interesaţi de o astfel de afacere, dar nu erau convinşi că Sofia Vergara şi, mai ales, Avi Shederman, prezintă siguranţă. Nu puteau uita ce li se întâmplase de curând. Clienţi aveau ei destui, numai să aibă ce să vândă.

— Cum procedăm? îi chestionase Sofia la plecare.

— Te anunţăm, obţineţi ceva palpabil şi primiţi primii bani, spusese Matteo.

— *Pas de technologie – pas d, argent,* confirmase Rogger. Fără tehnologie – nu există bani!

Sofia Vergara şi cei doi bărbaţi au rămas timp îndelungat în Casino. Au jucat poker şi au discutat, pe îndelete, ce şi cum să facă. Englerhart aproba, conştient că niciodată nu va putea face ceea ce-i cereau cei doi – nu că nu ar fi vrut, dar era imposibil aşa ceva. Era prea neînsemnat. Sofia comisese o eroare de neiertat pentru un agent cu experienţă ca ea. Deşi îşi luaseră nenumărate măsuri de precauţie pentru a nu fi filaţi, alegând în ultima clipă locul întâlnirii, nu luase în calcul că un Casino este supravegheat zi şi noapte, că are sute de camere de luat

vederi şi chiar microfoane.

— Şefule, spusese un membru al echipei de securitate al Casino-ului, care se ocupa de serverele dedicate activităţii de supraveghere, avem două *pisshinguri* pe care nu le pot anihila.

— Pe jocuri?

— Nu, pe ambientale. Să oprim?

— În niciun caz, vom pierde mulţi bani, mesele sunt pline, se joacă în draci. Rulează iarăşi programele anti-virus.

— Am rezolvat, spusese după o vreme angajatul. Au dispărut. Dar de ce au fost două? Cu acelaşi efect?

Dispăruseră. După ce fuseseră copiate înregistrările din salonul chinezesc.

XXX

— Acum cum vom dormi? întrebase Cybelle când ajunseserăm acasă, după întâlnirea de la restaurant, întrebarea surprinsese pe toţi.

— Fiecare în camera lui, de ce întrebi? o chestionase Veronica.

— Păi, tatăl meu, Marck, unde are să doarmă?

— Aşa cum este firesc, cu mama ta Veronica, i-a răspuns aceasta cu un ton egal, să nu-i dea impresia că acordă mare atenţie întrebărilor ei.

— Şi seara, înainte de a merge în camera mea, ai să mă mai primeşti în patul tău?

— Sigur, ca de obicei, dar ce-i cu întrebările acestea, nu ai altceva de făcut, ca de exemplu să te pregăteşti de culcare?

— Păi vezi, aceasta este problema. Vor interveni modificări în programul meu şi trebuie să le cunosc din vreme. Până acum, când erai acasă, mă luai de mână şi mă duceai la baie, îmi aranjai părul. Acum spui: nu te pregăteşti de culcare?

— Se va întâmpla şi acest lucru, fii fără grijă, a spus Veronica îmbrăţişând-o pe micuţă. Dar de unde toate întrebările acestea, ce s-a întâmplat?

— Am analizat cu fetele lui Eloise această problemă.

Le-am întrebat cum mi-ar putea modifica viaţa apariţia tatălui meu.

— Şi ce ţi-au spus?

— Multe, dar le verific pe rând. Acum, fiind noapte, sunt interesată de partea cu dormitul.

— Şi ce ţi-au spus fetele, te-au speriat cu ceva?

— Nu, dar printre altele mi-au spus că de trei ori pe săptămână, părinţii lor fac dragoste şi le trimit mai repede în camerele lor. Va fi şi la voi la fel, trebuie să mă culc mai devreme?

Domnul Parra, care asculta în tăcere dialogul, ca şi noi ceilalţi, a pufnit pe nas a râs, şi a ieşit din încăpere.

„Acum să te văd ce răspuns ai să-i dai, Veronica, am gândit eu”.

— Cybelle, i-a răspuns Veronica, luând-o în braţe şi aşezându-se într-un fotoliu. Adulţii fac dragoste, aşa este normal să fie. Nu este nimic ruşinos în asta, vom face şi noi dar acest lucru nu va afecta programul tău niciodată. E bine aşa?

— Da, atunci vă pup pe toţi şi plec la culcare, sunt obosită. Nu e lucru uşor pentru un copil să-şi regăsească tatăl, a spus ea privindu-mă. Te pup, Marck! Adică nu: tată!

Nu am spus nimic, am ridicat doar mâinile în sus, a supunere.

XXX

Zilele ce au urmat le-am dedicat îndeplinirii atribuţiilor ce-mi reveneau la Valparaiso. Sosiseră primii bolnavi şi începuseră tratamentele. La fel se proceda şi la Spitalul Naval, unde se întocmea un *Registru de Compatibilităţi,* cu ajutorul OMS, pentru banca de date cu celule stern. O discuţie cu totul aparte avusesem cu Pedro, care mi-a vorbit de vulnerabilităţile de securitate, de acţiunile Sofiei şi ale lui Shederman, de tentativele de racolare ale lui Salvatore şi multe altele identice.

— Marck, spusese acesta, toate eforturile acestor oameni se pare că se canalizează pe obţinerea unor informaţii legate de tehnica utilizată aici, de proceduri şi

scheme de tratament. Cunoaştem bine şi ţinem sub control acţiunile celor doi saltimbanci, Rogger şi Zarra. La fel cu Shederman şi Sofia Vergara. Unui singur lucru nu reuşesc să-i dau de cap, cine este în spatele Agenţiei pentru care lucrează Shederman şi Vergara, de unde vin banii acelui fond de investiţii. Urmele banilor se pierd prin China şi Orientul Mijlociu. De acolo, spălaţi, ajung în bănci din Europa şi America, intraţi în circuitul economic controlat. Sunt sume mari de bani murdari care dispar ca un şuvoi de apă, într-un curs subteran şi care apar puri ca fecioarele, chiar în bănci ale *Consorţiului.* Recent s-au realizat investiţii masive în mai multe ţări învecinate cu Chile, contra concesiuni în domeniul energetic, al resurselor minerale şi agriculturii. Sunt câteva ţări care sunt aservite total, pe câteva sute de ani. Cum se poate ca în acest mileniu în care se ştie totul despre aproape toţi, să nu putem afla sursa acestor bani?

— Ai vorbit despre asta cu cineva? Cu David Ghiven? El e singurul care poate dispune asemenea verificări.

— Nu am vorbit cu Ghiven, eu nu pot să ajung până la el. Tot insist la şeful meu, dar nu am niciun rezultat până acum.

— Pedro, dacă banii aceştia apar în băncile *Consorţiului,* pe un circuit bancar supus verificărilor legale, înseamnă că este cineva foarte puternic, care aprobă şi le înlesneşte. Eu nu cunosc decât doi oameni care ar putea face aşa ceva, dar ar fi de necrezut. Dacă îmi dai mai multe detalii – am să încerc să vorbesc eu cu David. Măcar acest lucru pot să-l fac.

— Trebuie să-ţi mai spun ceva ce te priveşte personal. Fii precaut în legătură cu siguranţa propriei persoane. Eşti perceput de către persoanele despre care vorbeam mai devreme, ca omul care controlează lucrurile pe aici şi care le încurcă interesele.

— Am înţeles, mulţumesc. Ce ştii de Englerhart? Nu l-am găsit pe aici.

— E la Paris, a vrut o discuţie cu David Ghiven şi profesorul Wiellering, despre care nu ştiu nimic. Cunosc în

schimb ce a pus la cale cu Sofia Vergara, Shederman, Rogger şi *Zana.* Şi mai ştiu ceva. Sofia acţionează de capul ei. Am descoperit că este urmărită de şeful ei, Ratko Mladacek. îl cunosc pe Ratko. Dacă o controlează înseamnă că ceva nu este în regulă cu ea.

— Englerhart? Se amestecă în aşa ceva? N-aş fi crezut! Credeam că se mulţumeşte doar cu ura împotriva mea. Puteam să trăiesc cu asta.

— Vrea mai mult Marck. E nebun. O iubeşte pe Veronica şi vrea, nimic mai mult, decât eliminarea ta. Pe orice cale. Am înregistrări cu care pot dovedi aceste lucruri.

L-am privit lung pe Pedro. Nu mă speria Englerhart, dar trebuia să mă gândesc la Veronica şi Cybelle.

— Bine Pedro, nu uita să-mi pregăteşti materialul pentru Ghiven. Să încercăm să facem lumină!

XXX

Pentru că nu-mi era comod să locuim în casa familiei Parra, l-am rugat pe judecător să ne ajute cu închirierea ori achiziţia unui imobil în care să ne instalăm, împreună cu Cybelle. Din raţiuni lesne de înţeles, hotărâsem împreună cu Veronica ca acest imobil să fie cât mai aproape de locuinţa părinţilor săi. Norocul a făcut ca, în imediata vecinătate a locuinţei acestora, să existe o clădire frumoasă, în stilul Art Deco, cu un parter generos şi două etaje, ce părea potrivită nevoilor noastre. Clădirea era înconjurată de un parc ce se învecina pe o latură cu proprietatea familiei Parra, care ar fi permis practicarea unei alei de legătură între cele două reşedinţe. Am solicitat proprietarului o vizionare în urma căreia am decis, împreună, să demarăm negocierile. Deşi proprietarii ar fi preferat să o închirieze pe o perioadă foarte mare de timp, am reuşit să o cumpăr pentru un preţ pe care aceştia nu l-au putut refuza. Am solicitat serviciile avocaţilor care reprezentau *Consorţiul* la Valparaiso şi am întocmit actele necesare. În trei zile aveam o casă pentru noua mea familie, pe care i-am încredinţat-o Eloisei să o amenajeze, la interior şi exterior, conform cu dorinţele noastre. Eloise

avea o mică firmă de design şi amenajări exterioare şi interioare şi a fost extrem de bucuroasă să se ocupe de ea. Terminate formalităţile necesare, am lăsat în seama Veronicăi, a doamnei Parra şi a Eloisei grijile legate de amenajări. Cea mai fericită a fost Cybelle, care făcea diverse schiţe pentru camerele ei şi locurile de joacă. Judecătorul studiase atent actul de proprietate şi constatase surprins:

— Marck, dar aici figurează ca singur proprietar Veronica Parra. Cum de nu aţi văzut asta?

— Nu este nicio greşeală domnule Judecător, aceasta a fost dorinţa mea. Este mai bine aşa.

Veronica, care semnase fără să studieze în amănunt documentele, a luat Contractul din mâna tatălui ei şi l-a citit foarte atentă, de această dată.

— De ce Marck? m-a întrebat ea sincer mirată, ce înseamnă asta? Eu am semnat ce mi-ai spus tu. Aşa cum ţi-am spus, am deplină încredere în tine!

— Ştiu, îţi mulţumesc. Hai să lăsăm asta. Mâine trebuie să plecăm către Elveţia, ai vorbit cu Cybelle?

— Încă nu, acum am să o fac. Dacă-i spuneam din vreme, nu mai aveam linişte până acum. Se va bucura enorm.

De când sosisem din Europa şi locuiam la familia Parra, o urmăream foarte atent pe Cybelle. E adevărat că era vorba doar de câteva zile, dar eu descopeream un copil perfect sănătos, vioi şi inteligent, cu umor şi afectiv. O întrebasem pe Veronica:

— Veronica, eu nu sunt medic, dar cum acţionează boala de care vorbeşte profesorul Wiellering?

— Nu ştiu, Cybelle arată şi se comportă ca un copil perfect sănătos. Vom vedea ce va fi.

XXX

Elveţia. Chamonix Mont Blanc. În numai o săptămână, oamenii *înţeleptului* amenajaseră o cabană, de pe un versant singuratic, pentru nevoile lui Michael. Fusese schimbat întregul mobilier şi amenajată o terasă cu pereţi culisanţi pentru a-i permite copilului să se bucure de

soare, la adăpost de curenţi. Toate acestea în deplin secret, coordonate de Bruno, şeful dispozitivului său de securitate. Se zvonea că Bruno este un fost condamnat la moarte pentru crime de război, în Serbia, şi că fusese salvat, în ultima clipă, de către *înţelept.* Bruno era un om masiv, un colos aproape, un pachet de oase şi muşchi – bine antrenaţi. Avea faţa brăzdată de cicatrice adânci, cu urme vineţii – ceea ce-l făcea de-a dreptul hidos. Zvonurile mai spuneau că lui Bruno i se spălase creierul şi că nu avea decât un singur Dumnezeu: pe *înţelept,* datorită căruia avea o nouă viaţă*. Înţeleptul* îmi ceruse mie şi Veronicăi să revenim în Elveţia – împreună cu Cybelle, pe care dorea să o cunoască. Chemase o echipă medicală din Statele Unite ale Americii, medici care nu-l cunoşteau şi nu ştiau de cine au fost angajaţi şi pentru ce. Fuseseră urcaţi într-un avion dotat cu echipamente medicale şi de laborator şi transportaţi către o destinaţie necunoscută. *Înţeleptul* dorea şi alte păreri medicale, atât în legătură cu boala lui Michael cât şi a Cybellei. Anterior zilei în care Michael trebuia să-şi aniverseze ziua de naştere, un grup de patru persoane, trei bărbaţi şi o femeie, conduşi de Bruno, au intrat în încăperile ocupate de Michael şi au început pregătirile pentru mutarea acestuia. Femeia i-a chestionat pe cei doi medici curanţi în legătură cu tratamentele aplicate copilului şi dozele ce trebuiau administrate. Aceştia au protestat vehement şi au încercat să-l anunţe pe David Ghiven – fără succes, Bruno fiind un obstacol greu de depăşit. Cei patru l-au ajutat pe Michael să se îmbrace şi l-au condus către ieşire, şi apoi la elicopterul ce aştepta în faţa clinicii. În mai puţin de jumătate de oră, Michael fusese răpit şi urcat în elicopterul ce dispăruse către munţi.

— Domnule Ghivem, Michael a fost răpit! îi comunicase prin telefon unul dintre doctori după ce elicopterul îşi luase zborul.

— Cum să fie răpit, unde a fost echipa de securitate, Bruno, toţi ceilalţi?

— Bruno a fost cu răpitorii, ne-a ameninţat cu

moartea dacă nu facem ce spune el.

— La naiba, asta ne lipsea, a răspuns David Ghiven Nu mai vorbiţi cu nimeni! vin imediat. „Sunt terminat!”

Elicopterul în care fusese urcat Michael aterizase lângă un imens Boeing 747 vopsit în culori cenuşii, cu însemnele ONU pe el, parcat pe un aeroport militar din apropiere. După circa două ore în care lui Michael i se recoltaseră probe şi i se făcuseră diverse investigaţii, fusese urcat în acelaşi elicopter şi dus către cabana din munţi. Acolo îl aştepta *înţeleptul.*

— Michael, mâine este ziua ta; aşa cum mi-ai cerut – te-am adus pe acest munte, să vezi lumea de la picioarele tale.

— Mulţumesc, bunicule! mi-ai făcut cea mai mare bucurie.

Aşa cum fusese stabilit, a doua zi după aceste întâmplări, în zori, Gulfstream-ul care ne adusese de la Valparaiso, aterizase pe acelaşi aeroport. Cybelle trecuse prin aceleaşi proceduri medicale, asistată îndeaproape de Veronica. La sfârşit, cu acelaşi elicopter, am fost transportaţi la cabana din munţi.

— Bine aţi venit, Veronica şi Marck. Tu trebuie să fii Cybelle, a spus bătrânul îndreptându-se către aceasta.

Mă bucur mult să te cunosc Cybelle, am şi eu un nepot, Michel, vrei să-l vezi? El este puţin bolnav, dar te rog să nu-i spui asta.

— Fără grijă domnule! a răspuns Cybelle serioasă, îl ajut eu să se însănătoşească!

Cybelle era foarte încântată de „excursia” pe care o făcea în Europa, cu „părinţii” cum spunea ea, şi deborda de energie.

XXX

Răpirea lui Michael îl bulversase de tot pe David Ghiven. „Cine să fie aşa de idiot să-l răpească pe Michael? Cum să facă Bruno una ca asta? Bruno este o maşină – doar îndeplineşte ordine; nu e capabil să gândească aşa ceva. E ceva straniu la mijloc! Orice ar fi, trebuie să-l informez pe *înţelept.* Dacă mai trăiesc după, văd ce mai

este de făcut” Ceruse să i se facă legătura cu acesta – în zadar:

— Nu ştim unde se află Excelenţa Sa, era răspunsul pe care-l primea. „Cum să nu ştiţi unde se află omul cu cea mai mare influenţă pe planeta aceasta, unde a dispărut, în Cosmos? Trebuie să fac ceva – dar ce? Nu pot alerta autorităţile, *Consorţiul* şi *Grupul* îşi rezolvă problemele cu forţe proprii. Aşa am să fac şi acum”.

Ghiven trimisese cei mai buni agenţi ai *Consorţiului* să obţină informaţii. Invariabil, primea acelaşi raport: nu am aflat, încă, nimic. Nori negri se adunau deasupra capului său. „Trebuie să grăbesc lucrurile, nu mai este timp de aşteptat!”

Capitolul 47

Tel-Aviv. Biroul lui Mladacek. Ratko aflase ce plănuia Sofia. Oamenii săi îi trimiseseră fişierele cu discuţiile dintre Sofia şi cei patru bărbaţi. Analizase situaţia în amănunt şi concluzionase trei direcţii de acţiune: prima, să aştepte până Sofia şi Shederman vor pune mâna pe informaţiile dorite şi apoi să-i scoată din joc, a doua direcţie era urmărirea lui Rogger şi Zarra, să descopere entităţile interesate de achiziţie – după care să-i dea pe mâna mafiei ex-sovietice, şi trei, să-l informeze urgent pe şeful necunoscut, deoarece situaţia era foarte complexă şi se aştepta la neprevăzut. „Mai bine să fiu prevăzător!” Hotărât fiind, a trimis un mesaj la o cutie vocală: Ratko Mladacek – am probleme, trebuie să vorbim! „Parcă numai tu” gândise destinatarul mesajului. Mai târziu, în aceeaşi zi, primise un apel cu identitate necunoscută. Şeful îl suna de fiecare dată prin intermediul unor linii dedicate, prin satelit, imposibil de localizat.

— Ce s-a întâmplat, Ratko?

Ascultase tăcut, fără să-l întrerupă. După ce terminase, l-a întrebat:

— Ratko, eşti sigur, vorbeşti de Valparaiso, de oamenii de acolo, nu e o greşeală?

— Nu poate fi nicio greşeală, sunt sigur de asta, am multe dovezi.

— Am să te sun, să nu faci nicio mişcare până atunci, doar îi urmăreşti. „Numai cretini! Se încurcă treburile rău! Tocmai Valparaiso şi tocmai acum! Trebuie să fac curăţenie!”

XXX

La cabana din Chamonix, lui Michael i se pregătise o petrecere la care participau mai mulţi copii, invitata lui specială fiind Cybelle, de care nu se despărţea deloc. Michael căpătase culoare în obraji, mâncase tort şi se integra în jocurile celorlalţi. Alături de locul de joacă al copiilor, era amenajată o încăpere pe care o ocupa *înţeleptul* şi în care fusesem invitaţi, eu şi Veronica. Cu toţii urmăream grupul de copii, jocurile şi veselia acestora. Eram, toţi trei destul de încordaţi, de ineditul situaţiei şi, mai ales, de nerăbdarea de a afla primele rezultate ale investigaţiilor celor doi copii.

— Am constituit o echipă inter-disciplinară de medici, cei mai buni pe care i-am găsit şi care nu erau, deja, angajaţii noştri. Mulţi dintre ei vin de la NASA şi Silicon-Valley. Am adăugat specialişti de laborator şi i-am urcat în acel avion care deserveşte *Consiliul* şi despre care nu ştie multă lume. Are în el tot ce trebuie pentru astfel de acţiuni. M-am gândit să verificăm, prin ei, corectitudinea analizelor lui Mychael şi Cybelle.

Înţeleptul s-a oprit şi l-a urmărit cu privirea, o vreme îndelungată pe Michael. Se citea pe chipul lui mulţumirea că acestuia îi dispăruse starea de apatie şi se juca, în rând cu ceilalţi. „L-am crescut ca pe un prizonier – într-o colivie de aur, i-am răpit copilăria” A continuat:

— Mă uit acum la aceşti copii, o privesc pe Cybelle şi văd o fetiţă drăgălaşă şi vioaie, văd un Michael care, de ieri, nu a mai luat niciun tratament – mi-am asumat acest lucru, şi are o stare bună, pe care nu a mai avut-o de circa trei ani de zile. Unde este adevărul? Acum îmi trec multe lucruri prin cap.

— Excelenţă, credeţi că cineva are interesul ca cei doi copii să pară bolnavi deşi ei nu sunt? am dat eu glas unei întrebări care mă chinuia de mult.

— Vom afla în curând Marck. Pot să înţeleg interesele ţesute în jurul lui Michael, dar de ce Cybelle? Şi-a privit telefonul şi a continuat: Şeful echipei medicale se află în elicopter. Spune că a descoperit lucruri care ne vor şoca. L-am chemat aici. Am rămas tăcuţi cu toţii. Elicopterul vopsit în alb, cu însemnele ONU pe el, aterizase lin pe heliportul amenajat de curând. Din el a coborât un medic, în halat alb, însoţit de Bruno care l-a condus în încăperea în care ne aflam*. Înţeleptul* i-a îndemnat:

— Spuneţi ce aveţi de spus, suntem legaţi toţi trei de aceeaşi problemă.

— Excelenţă, începuse doctorul, care neştiind cu cine are de-a face, utilizase acest apelativ pe care-l auzise la Bruno, investigaţiile şi analizele pe care-am reuşit să le finalizăm până acum scot în evidenţă faptul că Michael are în sânge un drog uşor, care-i generează stările de care aţi vorbit. Nu are urme de afecţiuni pancreatice ori aşa ceva. Este un copil sănătos în general, a cărui stare psihosomatică a fost alterată de injectarea sistematică a unei substanţe chimice pe care am identificat-o cu exactitate.

— Nu se poate! a exclamat *înţeleptul.* Nu se poate! Michael drogat?

— Şi Cybelle? am întrebat eu.

— Am lăsat-o la urmă pe Cybelle – pentru că este perfect sănătoasă. Va fi o domnişoară precoce şi acest lucru a făcut ca hipotalamusul să elibereze, mai devreme, *gonadotropine.* Acestea sunt răspunzătoare de stările de disconfort avute. Nimic altceva. Poate, eventual, o dispepsie, dar nimic altceva.

— Dar analizele făcute la Paris – Cybellei, arată altceva! a adăugat Veronica, contrariată dar vădit bucuroasă.

— Nu ne putem pronunţa în privinţa lor. Vă asigurăm însă, cu toată certitudinea, că Cybelle este un copil perfect sănătos.

Înţeleptul tăcea. Deşi eu şi Veronica ne bucuram enorm de vestea primită, respectam tăcerea acestuia deşi

am fi chiuit de bucurie. Nu aveam motive să punem la îndoială spusele doctorului, pentru că ele se potriveau cu starea şi comportamentul Cybellei. Pentru *înţelept,* vestea venea ca o confirmare a bănuielilor sale deşteptate de spusele lui Michael: „Îmi înlănţuie trupul dar nu şi mintea" care îl străfulgerase – un organism bolnav – afectează şi mintea, nu se poate altfel. Se gândea la ceea ce va avea de făcut, repede şi decisiv.

XXX

După o escală la Paris – Disneyland, excursia promisă Cybellei, ne-am întors la Valparaiso. Urma să reluăm cursul lucrurilor, fiecare cu munca lui şi noua noastră viaţă, de tânără familie. Destul de repede ne-am mutat în locuinţa ce nouă, care ne asigura tot confortul – Eloise se întrecuse pe sine. Veronica se ocupa de valorificarea cercetărilor clinice pe subiecţi umani şi era încântată de rezultate. Comunica zilnic cu echipele din cercetarea fundamentală, coordonaţi de profesorul

Wiellering de la Paris, şi echipele de medici care operau în spitalul nou construit, coordonate de către Englerhart. Deşi m-am opus acestei numiri, la insistenţa lui David Ghiver şi a profesorului Matheus Wielering, am cedat. Mă determinase în acest sens şi argumentul lui Pedro – dă-i şansa să se distrugă singur, ori – să se reabiliteze. Cel mai mult mă mirase intervenţia lui David, care de obicei nu se implica în aşa ceva, lăsându-l pe Wiellering şi alţi profesionişti să ia astfel de decizii. Departamentul de *Cercetări Avansate* al *Consorţiului* era condus de un Senat format din specialişti recunoscuţi mondial, cu vastă experienţă, care se pronunţau inclusiv în problemele legate de resursa umană. Viaţa curgea monoton, sub o aparentă normalitate menită să adoarmă orice bănuială. Englerhart se întorsese un alt om; deşi pe mine mă ocolea în continuare, se implica activ şi zgomotos în munca ce-i fusese destinată. Lucra cu fiecare echipă de medici în parte, încercând să fie pretutindeni, dacă se putea, în acelaşi timp. Cu Veronica se purta curtenitor, chiar agresiv de politicos, situaţie care devenise foarte

deranjantă pentru aceasta. Toată lumea ştia că Veronica trebuia să se căsătorească în curând, gesturile lui Englerhart stârnind ilaritate colegilor de Spital şi Universitate. La Spitalul Naval debutaseră primele intervenţii cu celule stern, pe pacienţi la care tratamentele convenţionale nu dăduseră rezultate. Salvatore, deşi nu reuşise să dezamorseze supărarea Eloisei, era încrezător că lucrurile se vor rezolva de la sine, în condiţiile în care nici Sofia nu-l mai căutase. Nu mai aveam nicio veste de la *înţelept.* Nu ştiam ce s-a întâmplat cu Michael şi nu puteam să mă interesez. După evenimentele din Elveţia, cu aşa-zisa răpire a lui Michael, se părea că interesul *înţeleptului* şi al lui David Ghiven în legătură cu Valparaiso se estompase, deşi acestea se desfăşurau conform programării. Nici nu s-ar fi putut altfel deoarece erau implicate Organizaţia Mondială a Sănătăţii şi alte organisme internaţionale, autorităţile chiliene şi Biserica Catolică.

XXX

Yves Rogger şi Matteo Zarra nu iroseau timpul în zadar. Cu multă experienţă în câmpul tactic, cu destule conexiuni în lumea politică dar şi cea *underground,* reuşiseră să perfecteze un precontract pe *dark-places,* pentru vânzarea unui eşantion din structurile nanobotice utilizate la tratamentele ce se efectuau atât în spitalul Aşezământului cât şi în cel Naval. Aceste structuri aveau forma unor tije multi-poroase în care se introduceau substanţele medicamentoase – enzime, ori, după caz, celule stern. Erau confecţionate din carbon, cu un microprocesor puternic, acoperite cu atomi de oxigen şi se introduceau în organismul uman prin intermediul unei suspensii injectabile. Nanoboţii erau produşi undeva în Europa, într-un laborator subteran, pe o linie de fabricaţie constituită numai din roboţi, ce nu permitea intervenţia umană. Toată procedura era securizată, fără legătură cu exteriorul, ceea ce făcea imposibilă scurgerea de informaţii. Erau transportaţi în recipienţi speciali, din argint, către laboratoarele unde erau încărcaţi şi utilizaţi

de către tehnicienii – puţini la număr, ai *Consorţiului.* Drumul unui nanobot de la fabricaţie şi până la utilizare era lung, costisitor, şi necesita integrarea unui număr sporit de participanţi. Elementele constituente soseau la laboratorul secret, din toate colţurile lumii, de la producători care nici nu bănuiau la ce sunt utilizate componentele livrate. Totul pentru a păstra un secret deplin datorat potenţialului acestora de a fi transformaţi în arme redutabile. Dacă nu ar fi existat această teamă, utilizarea lor s-ar fi răspândit mai uşor în lumea medicală. Era foarte simplu ca microstructurile să fie contaminate cu viruşii ori bacterii şi să fie eliberaţi în aer ori apă. Un avion care ar elibera în atmosferă, de la zece mii de metri altitudine virusurile, ar contamina suprafeţe întinse, fără a fi descoperit niciodată. Ce nu ştiau Zarra şi cu Matteo era faptul că la Valparaiso, se utilizau nanocipuri programate să recunoască şi să accepte un număr strict de substanţe de încărcare şi că se autodistrugeau în caz contrar, ceea ce făcea ca eforturile lor să fie în zadar. Mai mult, aşa cum spunea şi Pedro, Englerhart putea să sustragă liniştit un *PEN*[2] cu suspensie ce conţinea nanoboţi. După ce ieşea cu el din clădire, tijele neactivate de gena umană din organism, se autodistrugeau, l-am facilitat, în schimb, sustragerea unor *PEN-xxxx* care conţineau nanoboţi cu markeri de identificare. Lucrul fusese posibil datorită intervenţiei *înţeleptului.* Acest lucru nu era cunoscut decât de către acesta, de mine şi de Pedro, care avea sarcina să le urmărească traseul. Zarra o sunase vesel pe Sofia:

— Sofia, draga mea, am pregătit valiza pentru excursie. Când călătorim?

— Cât de curând, dragule. Sunt nerăbdătoare să ne vedem.

XXX

„A pregătit valiza pentru călătorie – cred că a găsit cumpărător îşi spusese Ratko citind transcrierea convorbirii dintre Sofia şi Zana. Trebuie să aflăm despre cine este vorba – să ne luăm măsuri din vreme” Mladacek

2 Stilou injector preumplut

fusese sunat de către şeful lui:

— Ratko, fii precaut în legătură cu Valparaiso, urmăreşte-i şi dă-mi de ştire. Să nu te grăbeşti să faci ceva!

„Şeful este nervos – pare indecis, nu l-am simţit niciodată aşa. Oricum eu nu o iert pe Vergara, nici pe Shederman”.

XXX

Shederman plecase trist spre Argentina. În avion rememorase perioada, ce-i drept scurtă, a iubirii lui cu Veronica. Veronica – frumoasă femeie! O admirase în nişte poze pe care i le arătase Englerhart. „Ce-i drept, promitea de fată să devină femeia din poze. Dacă ar fi vrut să renunţe la copil! poate altfel ar fi arătat lucrurile acum. Pe naiba, Cari, îşi spunea el, nu te minţii măcar pe tine. Recunoaşte că te-ai speriat, că aveai senzaţia că te sufoci, că eşti prins într-o cursă. Ce-ţi trebuia ţie familie, nevastă, copil, eşti tu în stare de toate acestea? Te-ai simţit eliberat când ţi-au murit părinţii, care te cenzurau, ai crezut că vei avea şansa de a-l prinde pe Dumnezeu de picior. Ai prins – vântul dintre crengi, praful de pe toba cea spartă – n-ai făcut decât să te afunzi într-o lume din care nu prea ai cum să scapi. Aş vrea să o revăd pe Veronica, să o cunosc pe Cybelle, fiica mea – la urma urmelor, este fiica mea! Oare m-ar putea ierta? Că am părăsit-o înainte de a se naşte? Eh… ce ştiu copiii, dacă Veronica ar vrea, am lua lucrurile de la început. Mai este şi Englerhart – zice că o iubeşte – cu ăsta rezolv eu lucrurile, după ce-mi dă PE7V-ul scap cumva de el. Poate chiar au să-l termine ai lui, cei pentru care lucrează”. Se întorcea în timp, la Paris. Pe Veronica o văzuse ca pe o pradă. Să mai bifeze încă o cucerire. îl atrăsese inocenţa ei, firea veselă şi lipsită de griji, zâmbetul ei. „Avea un zâmbet minunat, cum râdea ea în soarele ce i se strecura printre şuviţele părului blond!” O remarcase într-o toamnă, în parcul de la Versailles, dintr-un grup de studenţi, doar ce sosise din ţara ei. Soarele fusese complicele lui atunci, îi dezvăluise formele frumoase ale trupului prin ţesătura fină a fustei şi cămăşii

pe care o purta. O urmărise săptămâni întregi până reuşise să-i atragă atenţia, infiltrându-se în cercul ei de colegi. Poza într-un doctorand serios, cu gânduri de viitor, dornic să-şi întemeieze o familie. O convinsese pe Veronica care, cu naivitatea vârstei, credea tot ceea ce-i spunea acesta. Crescută într-un anumit mediu social şi familial, Veronica credea că toţi bărbaţii sunt pe potriva tatălui ei, a doctorului Müller şi a altora pe care îi cunoscuse acasă. Nimeni nu-i spusese că, de fapt, lumea e compusă mai degrabă din oameni răi, perverşi şi egoişti, că ea putea cădea în capcanele unor astfel de oameni. „Veronica – ca o pradă!” Cu educaţie catolică, Veronica nu concepea să întreţină acte sexuale în afara căsătoriei. îl primise pe care în garsoniera ei atunci când acesta nu mai avea bani să-şi plătească o locuinţă – dormeau separat până când, într-o noapte, sub efectele unui drog uşor turnat de către Carl în paharul cu şampanie oferit, cedase. Se trezise dimineaţa, dorindu-şi să fi visat. Credea că-l iubeşte pe care, dar nu-şi dorea ca lucrurile să se fi întâmplat aşa. De la prima noapte până la sarcină nu mai fusese drum lung. Cari fusese primul şi singurul ei bărbat. „Trebuie să o văd pe Veronica şi pe Cybelle!” Am să o caut la Valparaiso! Curând!”

XXX

Sofia Vergara juca totul pe o singură carte. Nu concepea un eşec. Planul ei consta în a obţine un *PEN* cu soluţie nanobotică, din care să fie extraşi micii roboţei, care urmau a fi decapsulaţi pentru cercetarea structurii interne. Acest lucru urma să fie realizat de către cumpărător, oricine ar fi fost acela. Pentru siguranţă, acţiona pe două căi: Ernst Englerhart care acceptase misiunea şi Salvatore Mallente, pe care avea de gând să-l oblige la acest lucru. Concepuse un plan de a-i răpi fetele. Pentru asta apelase la doi oameni din echipa ei, pe care-i relocase la Valparaiso. Aceştia aveau misiunea de a o urmări pe Eloise şi fetele ei, momentul răpirii urmând a fi stabilit ulterior. Aceasta urma să aibă loc doar dacă eşua Ernst Englerhart. Mişcările Sofiei şi apariţia oamenilor

acesteia nu scăpaseră neobservate de către Pedro.

— Marck, am noutăţi în legătură cu Sofia Vergara. Se pare că s-a înţeles cu Englerhart pentru sustragerea unui *PEN* care să conţină nanoboţi în suspensie. Din câte ştiu, Rogger şi Zarra au găsit cumpărători interesaţi.

— Ce pot face cu el? îl îndepărtăm pe Englerhart?

— Nu pot să facă nimic. Structura nanobotică este programată să se autodistrugă în trei situaţii. Prima este cea în care s-a achitat de misiune, în interiorul organismului uman. A doua apare dacă nu vine în contact cu celulele din organismul uman – cu care dezvoltă o reacţie chimică ce le permite supravieţuirea – până la îndeplinirea sarcinii pe care o au, ori a treia, atunci când sunt îndepărtaţi de dispozitivele care le asigură energia necesară funcţionării.

— Şi aceste dispozitive se regăsesc în cutiile special concepute pentru transport şi în aparatura din incintă, nu?

— Aşa este. Legat de Englerhart – propun să-l ajutăm să-şi îndeplinească misiunea – doar şi-a asumat-o în deplină cunoştinţă de cauză.

— Cum vei proceda?

— Unul dintre tehnicieni – agent de-al meu – va lăsa la îndemâna lui Englerhart câteva PEA-uri cu nanoboţi cu agenţi de marcare.

— Ai să reuşeşti să-i urmăreşti în timp real?

— Sigur. Aceştia transmit un semnal de identificare către orice reţea WI-fi din apropierea lor, capabil să ocolească orice barieră de protecţie digitală. Mai simplu, semnalul va face inutilă orice parolă, el utilizând orice reţea pe cont propriu, utilizând orice dispozitiv cu Wi-fi ori transmisie satelit să acţioneze ca amplificator. Nu avem cum să-i pierdem.

— Bine Pedro, aşa facem. Cine mai ştie de asta?

— În afară de tine – nimeni!

— Nici şeful tău?

— Nu Marck, am un *„Protocol zero”* care precizează că eşti singurul căruia mă subordonez în această acţiune. Deci, cum procedăm?

— Aşa cum ai propus! Ce ştii de Salvatore Mallente?

— Nu pot să-l urmăresc prea mult. Serviciile specializate ale Marinei Militare m-au atenţionat că este responsabilitatea lor. Ştiu doar că Sofia are în Valparaiso doi agenţi care o urmăresc în permanenţă pe Eloise şi fetele ei. Dacă mă bazez pe experienţa mea – cred că lui Salvatore i se pregăteşte ceva urât.

— Am să-l pun în gardă. Mulţumesc.

XXX

Sofia Vergara făcuse o ultimă încercare în privinţa lui Salvatore. îl abordase în barul Hotelului Hilton din Ciudad de Panamá, unde acesta participa la o întâlnire cu medici din serviciile medicale ale forţelor navale ale ţărilor din zonă. Informaţia fusese publică şi o accesase de pe pagina WEB a armatei chiliene. Nu ştia dacă va participa şi Mallente la acea întâlnire, dar a zis să încerce.

— Ce faci, Salvatore? a întrebat Sofia, apropiindu-se de acesta din spate, fără să fie văzută.

Salvatore se crispase, Sofia era ultima persoană pe care ar fi dorit să o întâlnească.

— Pot să mă aşez? a continuat aceasta venind în faţa acestuia, cu o voce suavă. Se purta şi vorbea ca multele femei ce se aflau în barul hotelului la acea oră – care erau în aşteptare de clienţi.

— Nu! Dacă nu pleci, am să cer să fii arestată!

— Te grăbeşti Salvatore, nici măcar nu ştii ce vreau de la tine, e un lucru simplu, simplu de tot. După aceea dispar definitiv din viaţa ta.

— Nu vreau să ştiu, nu vreau să te mai văd. Mi-ai făcut destul de mult rău. Salvatore ridicase mâna în sus pentru a atrage atenţia personalului din bar. Imediat se prezentase un barman.

— Doamna vrea să plece, te rog să o conduci afară, i-a spus Mallente. Dacă nu vrea – cheamă paza, a adăugat văzând privirea încurcată a acestuia.

— Nu e nevoie, a spus Sofia barmanului – plec imediat… Salvatore, să ştii că te-am iubit, ai fost singurul bărbat pe care l-am iubit, a repetat ea, aş fi putut să te fac

fericit. N-am să te mai caut niciodată! Ai mare grijă de tine şi familia ta. Adio Salvatore! S-a întors cu spatele şi a pornit cu paşi înceţi spre ieşire. „Îmi pare rău Salvatore, nu mai pot să dau înapoi” Şi-a scos telefonul din poşetă şi a apelat un număr:

— Faceţi cum am stabilit, mă anunţaţi când aveţi coletele.

XXX

Ernst Englerhart îşi juca bine rolul. Mereu atent cu colegii, îndatoritor, devenise o prezenţă obişnuită în saloanele spitalului şi laboratoarele de tratare a nanoboţilor. Se arăta interesat de orice i se părea nou, venea cu păreri, cerea soluţii. Cel mai mult era atras de sectoarele în care tehnicienii pregăteau PÆTV-urile cu suspensiile nanobotice, necesare tratamentelor zilnice.

Încerca să identifice o breşă în sistemul strict de urmărire a acestora, o posibilitate de a sustrage unul ori mai multe bucăţi. După mai multe zile observase cum unul dintre tehnicieni nu număra cu atenţie EEV-urile golite, înainte de a le neutraliza. Englerhart, ca şi ceilalţi medici, participa la administrarea tratamentelor în spital. Avea un număr de şase pacienţi cărora le aplica intravenos, de două ori pe zi, medicamentaţia necesară. Primea şase EEV-uri din laborator – injecta şase pacienţi – preda la acelaşi laborator, pentru neutralizare, şase EEV-uri golite. Dacă rămânea în posesia unui *PEN* golit – îl punea în locul unuia nefolosit – pe care putea să-l vândă. Avusese mai multe tentative dar renunţase de teamă, până când, într-o seară, în timp ce se plimba prin parcul de lângă locuinţa sa, fusese oprit de doi bărbaţi.

— Domnul Ernst Englerhart? întrebase unul din ei, mai în vârstă, îmbrăcat în costum sport şi cu şapcă pe cap.

— Da, de ce? întrebase acesta surprins.

— Avem un mesaj de la Sofia Vergara, a vorbit şi cel tânăr.

— Ce mesaj?

— Să vă grăbiţi, altfel înţelegerea cade.

— Spuneţi-i Sofiei că sunt pregătit. În câteva zile

totul va fi gata, dar nu va primi nimic dacă nu-şi îndeplineşte partea ei de înţelegere.

— Îi transmitem, au spus cei doi, după care s-au pierdut pe aleile parcului.

În timp ce mergeau alene, ca doi turişti veritabili, sunase un telefon.

— Faceţi cum am stabilit, mă anunţaţi când aveţi coletele.

Dimineaţa, ca în orice spital, era zarvă mare: medici, asistenţi, tehnicieni – se deplasau care încotro – fiecare conform cu programul său. Englerhart, după ce a administrat tratamentele bolnavilor săi, a revenit la laborator pentru predarea recipienţilor utilizaţi. S-a îndreptat către tehnicianul mai neglijent, care era preocupat cu altceva.

— Pablo, am adus PE7V-urile folosite.

— Pune-le în cuvă, Ernst şi semnează în registru pentru ele.

Ernst Englerhart a depozitat în cuva specială cinci, din cele şase PETV-uri folosite. Pe al şaselea, îl introdusese în buzunarul halatului, încă de pe hol, într-o zonă neacoperită de camerele de supraveghere. „Ce a fost mai greu – am făcut. Acum e rândul Sofiei. Dacă îl elimină pe Nessel, îl înlocuiesc cu un *PEN* plin pe care am să-l trimit lui Shederman. Apoi va fi bine! Am calea deschisă către Veronica. Până nu dispare Marck – nu fac nimic. Clar!”

— Pedro, Englerhart a muşcat momeala. A subtilizat un *PEN* utilizat, a anunţat scurt, Pablo.

XXX

Deşi eram avizat în privinţa ameninţărilor care planau asupra mea, nu le luam prea în serios. Parcurgeam o perioadă în care nu ştiam cum să mă bucur cât mai mult de noua mea viaţă, de Veronica şi traiul nostru în comun. Din rătăcitorul care eram, mereu prin hoteluri şi avioane, cu mese frugale luate la ore imposibile, fără să am pe cineva căruia să-i pese cu adevărat de mine – devenisem un răsfăţat. Descoperisem un alt fel de a-ţi duce viaţa, necunoscut total mie, şi-mi plăcea tare mult. Nimeni nu

impunea reguli nimănui, dar nu ştiam cum să ajung mai repede acasă – să-mi petrec timpul cu Veronica şi cu Cybelle, care era o adevărată încântare. Serile, în cazul în care nu mergeam la teatru, la plimbare ori restaurant, le petreceam cu soţii Parra – oameni plăcuţi şi discreţi. De câteva ori veniseră şi familiile Müller şi Mallente, pe care reuşeam cu greu să-i scoatem din casă, între Salvator şi Eloise aflându-se un aisberg. Judecătorul Parra mă privise rezervat la început. Nu ştia cine sunt şi nu-şi mai dorea ca Veronica să mai treacă printr-o altă experienţă neplăcută. Mă acceptase pentru că eram alegerea fiicei sale. Şi mulţumirea Cybellei care vedea în mine un tată adevărat. Cu timpul – reţinerea i s-a transformat în simpatie – manifestată prin jocurile comune de şah, discuţiile de geopolitică – de care era atras, şi de alte multe lucruri care fac deliciul bărbaţilor. Inclusiv partidele de pescuit – la care nu mă pricepeam, dar participam cu stoicism. Pe fondul acestor stări de fapt, a trebuit să plec în România.

XXX

Plecasem din Valparaiso către România – să-mi văd tatăl pe care, din păcate, nu l-am mai prins în viaţă. Destinul meu care mă purtase prin ţări străine, îmi mai dăduse o lovitură, mă lăsase fără oamenii cei mai dragi mie, părinţii. Mă simţeam extrem de vinovat şi copleşit de sentimentul inutilităţii: plecasem de mic de acasă, să mă realizez într-un fel pe meleaguri străine. Fusese şi o modalitate de protest a tânărului care nu-şi regăsea valorile în societatea în care trăia. Nu eram naiv să cred că lumea largă către care mă îndreptam, avea să-mi aştearnă ceva la picioare, ori că, acolo nu exista corupţie şi manipulare. Aceste lucruri nu fuseseră inventate în România, erau proprii fiecărei societăţi – numai gradul diferea. Îmi găsisem un drum, câştigasem bani şi preţuire, dar eram, în continuare, un dezrădăcinat. Când mă uitam în urmă, nu descopeream nimic de care să-mi leg speranţele, nu mai aveam părinţi, rude, prieteni şi, cred, că nici duşmani în ţara mea, căci nimănui nu-i păsa de mine. Nu puteam să mă îndrept decât către viitorul pe

care mi-l vedeam alături de Veronica, pe care o iubeam din ce în ce mai mult – pe măsură ce o descopeream, şi de Cybelle, care mă primise în sufletul ei de copil, fără fasoane. Vestea că tatăl meu este grav bolnav, o primisem de la medicul lui curant, un profesionist pe care-l angajasem cu ani în urmă să se ocupe de el. Fără ca tatăl meu să ştie, îi trimiteam acestuia medicamente şi bani, pentru a-l îngriji. Bineînţeles că încercasem deseori să-mi conving tatăl să accepte să-l aduc în Europa, la tratamente şi îngrijire – dar fără rezultat.

— Nu vin, băiete, spunea el, nu vreau să mor pe uşi străine. Eu am tot ce-mi trebuie aici, ce să vin pe capul tău? Şi apoi, să o las pe maică-ta singură? Cine-i aprinde o lumânare la mormânt? Ajunsesem în România târziu. Îmi pierdusem şi tatăl. N-am găsit decât o casă goală şi două morminte. Eram un străin în propriul meu sat. Nu mai aveam pe nimeni şi nici de ce să mai rămân. M-am urcat în primul avion şi am zburat către Paris.

La plecarea către România, pentru că nu era un avion care să zboare către Europa din Chile, în ziua aceea, am decis să prind o cursă din Lima – Perú, la care mi-am propus să ajung cu una din aeronavele *Consorţiului,* de pe aerodromul Torquemada, de lângă Valparaiso, lucru pe care l-am şi făcut. Ajuns la Lima, pilotul – care era unul dintre oamenii lui Pedro, a parcat avionul într-un hangar şi s-a îndreptat cu o ambarcaţiune către Isla San Lorenzo – o insulă aflată în largul Oceanului Pacific, unde trebuia să aştepte, la plaje şi pescuit, primirea unui nou ordin. În urma noastră, autorităţile aeronautice şi navale chiliene au fost informate de către mai mulţi martori oculari că au văzut un avion tip Cessna, cuprins de flăcări, prăbuşindu-se în ocean, la circa zece mile travers de Capul El Yeso. După mai multe ore de căutări, fuseseră găsite urme din fuselajul acestuia, pe care identificaseră, cu destulă claritate, indicativul avionului cu care zburasem eu. La locul dezastrului sosise şi Salvatore Mallente, însoţit de Pedro, cu forţe ale marinei navale chiliene care au scanat ore în şir zona respectivă pentru a găsi cadavrele pilotului

şi pasagerului din avionul prăbuşit. Acestea fuseseră aflate, în derivă, la circa patru mile de locul impactului: două cadavre carbonizate, imposibil de identificat. Au fost ridicate şi duse la Spitalul Naval pentru necropsie şi identificare. Fără drept de apel, în urma testelor ADN, s-a declarat decesul lui Marck Nessel şi al pilotului avionului. Cel care a confirmat legalitatea actului a fost judecătorul Parra, aflat de serviciu în ziua respectivă.

Veronica, la aflarea veştii, leşinase. Auzise zvonuri legate de prăbuşirea unui avion, răspândite de către Ernst Englerhart, dar nu le acordase importanţă, aşa cum nu-i mai acorda nici lui Englerhart. Rămăsese surprinsă când, în biroul ei, intraseră tatăl ei însoţit de Salvatore Mallente. Se ridicase în picioare şi-i întâmpinase.

— Ce-i cu voi pe aici, aţi venit să-mi vedeţi locul de muncă?

Judecătorul Parra s-a îndreptat către ea şi a luat-o în braţe:

— Veronica, trebuie să-ţi spun ceva – avionul în care se afla Marck s-a prăbuşit în ocean.

— Nu se poate, cum aşa? Marck, cum este Marck?

— Din păcate, decedat! I-a fost găsit cadavrul carbonizat.

— Nu se poate, nu se poate, nu se poate… a repetat la nesfârşit Veronica după care a leşinat. Şi-a revenit cu greu, într-un salon al spitalului, vegheată de asistenta ei, Eloise şi doamna Parra.

— Să nu-i spuneţi Cybellei, murmurase ea printre buze. Să nu-i spuneţi! Ăsta este un blestem! De ce oare, Doamne? De ce?

XXX

Englerhart era în aşteptarea informaţiei legate de accidentul avionului în care mă aflam. Fusese vestit de către Shederman că lucrurile se vor întâmpla curând – el să fie pregătit cu PEjv-u1 cu suspensie nanobotică. Urmărise îndeaproape leşinul Veronică-i şi toată tevatura creată. Era bucuros. Scăpase de cel mai important obstacol aflat în calea lui către Veronica. Cu răbdare, avea

să se rezolve totul, credea el. În aceeaşi zi, seara, a înlocuit Rfiv-ul utilizat cu unul intact, proaspăt încărcat cu suspensie, în care pluteau dispozitivele nanobotice.

— Salut, Avi. Când te văd? întrebase prin telefon.

Ernst.

— În seara aceasta. Vino în portul pentru yachturi. Te aştept acolo, cu Sofia. Shederman evita să transporte PETV-ul cu avionul – datorită controalelor stricte.

Pe yacht se aflau, pe lângă Avi şi Sofia, Yvves Rogger şi Matteo Zarra. îl întâmpinaseră pe Englerhart cu bucurie, deşi fiecare dintre ei avea sentimentul că lucrurile se întâmplaseră foarte uşor, parcă aranjate de o mână necunoscută.

— Eşti tare, Ernst! afirmase Shederman îmbrăţişându-l. Eram sigur că ai să te descurci!

Sofia îl sărutase apăsat, pe gură, fără jenă. A întins mâna către el:

— Să vedem Ernst, cum arată minunea asta?

Shederman a scos cu multă grijă un obiect, de forma unui stilou injector, de circa două sute cincizeci mililitri, cu un ac în vârf – capsulat într-un înveliş de plastic. În interiorul stiloului se identificau două compartimente: unul mai mic, în care se afla o substanţă gelatinoasă, greu de asociat cu ceva cunoscut, şi un altul, ce conţinea o soluţie apoasă, tulbure, de culoare alb leşios. Prin răsucirea unui şurub din argint, primul compartiment era spart, lăsând liberă substanţa care se împrăştia în soluţia apoasă, schimbându-i culoarea în roz, apoi trecând prin etape intermediare, în roşu aprins, ceea ce însemna că putea fi introdusă, prin cateter, în corpul pacientului.

— Unde sunt nanoboţii? întrebase Zarra dezamăgit. Chestia asta face atâţia bani?

— Aici, arătase cu degetul Englerhart, indicând compartimentul mai mic din *PEN*. în gelatina aceasta care are rolul de a-i stabiliza.

— Sper să merite efortul şi banii, spusese şi Rogger, îngrijorat.

Domnilor, hai să finalizăm afacerea. Aici e marfa,

vrem să vedem banii.

— Avansul se află în valiza aceasta, a spus Zarra arătând spre servieta de care nu se despărţea. Cum ne-am înţeles. Dacă în acest dispozitiv, ori cum se cheamă, se află nanoboţi ce pot fi utilizaţi, veţi primi şi restul de bani. Dacă nu – toţi primim câte un glonţ.

— Ce garanţie avem că vom primi, totuşi, diferenţa de bani, întrebase Shederman.

Avi, ar fi trebuit să ştii că astfel de operaţiuni nu se fac în doi. Mereu există un al treilea care garantează pentru cei doi.

— Şi cine este acest al treilea?

— Mafia ex-sovietică, a răspuns scurt Rogger. Să nu mai vorbim despre asta. Acum, noi trebuie să plecăm. Mergeţi cu yachtul nostru până în Perú, ori rămâneţi aici?

— Eu aş rămâne aici, a adăugat Shederman, încet. Sofia l-a privit lung dar nu a spus nimic. „Idiotul ăsta şi-a amintit de fosta iubită, acum că a rămas iarăşi singură. Treaba lui! Poate mă scapă cineva de grija de a-l lichida. Şi Veronica asta, ce ghinion pe capul ei: O floare şi trei grădinari, pardon – doi, că unul a şi dispărut deja. Băieţii şi-au făcut bine treaba”.

— Bine, a spus Sofia. Am să fac plăţile. A desfăcut servieta cu bani, primită de la cei doi şi i-a împărţit în trei părţi: o jumătate pentru ea şi câte un sfert pentru cei doi. Nu i-a numărat. Eu mai am de făcut şi alte plăţi, şi oricum, suport cheltuielile, s-a justificat ea.

Şi-au luat rămas bun şi au plecat, Shederman şi Englerhart către oraş, iar yachtul către ieşirea din port. Făcuseră o afacere profitabilă.

— Încotro, Avi? l-a întrebat Shederman pe acesta, pe chei.

— Am ceva lucruri de rezolvat pe aici, a răspuns evaziv.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, mă descurc! Tu vezi-ţi de ale tale, ai grijă să nu fii descoperit. „Idiotule, doar n-am să ţi-o las pe Veronica ţie! Ce va zice, oare, aceasta, când mă va vedea?

Am anunţat-o eu că trăiesc, dar nu am garanţia că voi fi bine primit”.

XXX

Englerhart ar fi trebuit să fie mulţumit. Scăpase de Marck Nessel şi subtilizase PE7V-ul pe care-l vânduse pe bani frumoşi. Nu avea decât să o urmărească cu atenţie pe Veronica, să se facă remarcat iarăşi de aceasta şi, în final, să-i propună să se căsătorească cu el. Dar nu era aşa. Educaţia lui nu era cea a unui hoţ. Simţea că şi-a trădat principiile, că nu va mai putea niciodată să fie acel

Ernst Englerhart apreciat şi respectat de către toţi. Era destul de cunoscut în lumea şi cercetarea medicală, considerat un savant ce nu terminase ce avea de spus în domeniul inteligenţei artificiale, în care avansase teorii revoluţionare. Era îngrijorat. Dacă se afla despre actul lui, consecinţele nu puteau să fie decât foarte grave, şi avea să fie şi blamat de către toţi cei cărora de care îi păsa, într-un fel ori altul. „Şi Veronica, va accepta un hoţ? Dar comunitatea din Valparaiso, cum va aprecia acţiunile mele? N-am câştigat mare lucru, poate dispariţia lui Marck, dar nu am procedat corect. Marck nu mi-a făcut niciun rău. Nici măcar nu mi-a furat-o pe Veronica, nu era a mea. Dar ar fi putut să fie… dacă nu apărea”. Tot gândind aşa, s-a îndreptat pe jos către locuinţa familiei Parra, nici el nu ştia de ce. Teancurile de bani îl apăsau greu în buzunare, generându-i un sentiment de disconfort. „Trebuia să-i las undeva, dar unde? La bancă nu-i pot duce, nu în Valparaiso, trebuie să ajung în Argentina, acolo nu mă cunoaşte nimeni, pot să-i depun într-o bancă” Paşii l-au purtat pe străduţele întortocheate şi slab luminate, pustii la acea oră, din jurul Valparaiso Sporting Club, unde a fost ajuns din urmă de o maşină care a oprit în apropierea sa.

— Domnule Englerhart, a spus bărbatul ce a coborât din maşină şi s-a îndreptat către el, vă rog să veniţi cu mine – urcaţi în maşină.

— Dar eu am treabă în altă parte, de ce, unde să merg? a bolborosit el speriat. Nu merg, nu vreau, nu vă cunosc.

Bărbatul a îndreptat un pistol către Englerhart şi i-a spus:

— Nu ai încotro doctore, vii cu noi de bunăvoie ori te împuşc aici şi te arunc în portbagaj.

Englerhart s-a urcat îngrozit în maşină. „Unde mă duc ăştia, oare ce mi se va întâmpla?” Dacă s-ar fi uitat mai atent ar fi recunoscut în persoanele celor doi bărbaţi din maşină pe trimişii Sofiei, cei doi agenţi ce se ocupau cu treburile urâte ale acesteia, în Valparaiso. Sofia Vergara îi plătea cu partea de bani ce-i revenise lui Englerhart. Agenţii aveau misiunea să-l facă dispărut şi să-l lase fără bani. Sofia primise un mesaj scurt: Am rezolvat! „Doi la mână, a gândit aceasta care se afla pe Yachtul celor doi bătrâni. Două zile mai târziu, cadavrul lui Ernst Englerhart fusese găsit plutind în apele oceanului. Legistul concluzionase că făcuse un stop cardiac şi căzuse în apă. Nu văzuse înţepătura de la baza gâtului. Lui Englerhart i se injectase un ser care-i provocase infarctul.

XXX

Avi Shederman ajunsese la un hotel la care făcuse o rezervare din vreme şi către care-şi trimisese bagajele prin curier. Avea de gând să stea mai multă vreme în Valparaiso, pentru a putea găsi un moment prielnic în care să vorbească cu Veronica. Nu ştia exact ce-i va spune, lăsa loc improvizaţiei, ca întotdeauna. Acţiona din instinct. Era conştient că o doreşte ca femeie – întotdeauna îi plăcuse Veronica, dar nu era sigur că vrea să se căsătorească cu ea, să constituie familia de care Cybelle avea nevoie. Era mai mult un sentiment distructiv în el – voia să o mai supună încă odată, s-o facă dependentă de el şi apoi să vadă ce hotărâre va lua: o păstrează ca sclavă ori o părăseşte din nou. Intrase în baie şi se relaxa sub duşul fierbinte, imaginând scenarii peste scenarii legate de modul în care o va aborda pe Veronica, ce-i va spune, cum se va justifica, cum va fi întâlnirea cu Cybelle. Ştia că judecătorul Parra jurase că-l va ucide – dacă-l va prinde, că trimisese oameni la Paris să-l caute. Mai ştia că Veronica, după ce o părăsise, avusese o tentativă de sinucidere şi că

fusese salvată de către profesorul Wiellering, care comunicase zilnic cu familia Parra, de când aceştia aflaseră de sarcina fiicei lor. „Are să fie foarte greu, gândea el, dar am să încerc, trebuie să o fac. Mai este şi Englerhart ăsta, este imprevizibil, acţionează ca un nebun uneori, trebuie să fiu atent. Mai este şi Sofia – m-a privit lung când a aflat că rămân în Valparaiso. Asta este ca o viperă. N-am să fiu mirat dacă va-ncerca să mă elimine. L-am căutat pe Ratko Mladacek, să mă pun la adăpost. Nu l-am găsit. Se zice că e prin Europa, naiba ştie pe unde" într-un târziu ieşise din baie, se îmbrăcase şi coborâse în restaurant – pentru a lua masa. Banii primiţi de la Sofia îi îndesase în seiful din cameră, o cutie mică încastrată în mobilierul garderobei.

XXX

Yachtul pe care se aflau Rogger, Zarra şi Vergara, acostase în portul Cercado de Lima de unde luaseră două avioane, Sofia către Paris şi cei doi către Africa de Sud, după ce predaseră REA-ul unui curier care-i aştepta. Trebuiau să aştepte la Cape Town rezultatul verificărilor conţinutului acestora. Se considerau la adăpost în Africa de Sud, unde aveau afaceri în comerţul cu diamante şi erau păziţi de o armată de agenţi.

Sofia aterizase la Paris şi se pierduse undeva prin Franţa. Aplica acelaşi principiu, ca cei doi, se proteja până vedea încotro o vor lua lucrurile. Pentru ea, pericolul era uriaş: era căutată de agenţii *Consorţiului* – pentru uciderea lui Marck Nessel, de Ratko Mladacek – care o considera indezirabilă, şi poate, cine ştie, de cumpărătorii PETV-ului. „Grea viaţă!"

După ce îşi schimbase înfăţişarea, vopsindu-şi părul blond, îmbrăcată ca o excursionistă veritabilă, în costumul de blugi care-i ascundea formele voluptuoase, se urcase într-un tren expres către Italia – să se piardă în mulţime. La Veneţia. De mult îşi dorea să se plimbe cu gondola – acum avea timp.

XXX

PEN-ul ajunsese la un laborator din Germania, unde

timp de mai multe zile se depuseseră eforturi pentru descifrarea structurii acestora. După multe încercări, tehnicienii de origine israeliană, se lăsaseră păgubaşi.

— În masa aceasta gelatinoasă nu există niciun nanobot. Dacă au fost, s-au autodistrus, deoarece am găsit urme de carbon. Nu putem face nimic.

Rezultatul fusese comunicat cu repeziciune celor interesaţi.

— Nu avem nanoboţii, nu putem reface tehnologia, Yves Rogger şi Matteo Zarra ne-au minţit.

— Faceţi ce trebuie. Daţi un exemplu. Recuperaţi banii şi pedepsiţi-i pe cei doi.

— Unde sunt?

— În Africa de Sud, la Cape Town.

O echipă formată din patru oameni plecase cu un Ilvushin cu patru motoare, din Angola către Africa de Sud. Bărbaţii, foşti luptători în trupele *OMON*[3], asiguraseră protecţia unui transport de armament de provenienţă rusească, livrat guerilelor din zonă. Ordinul venise imediat ce Ilvushinul decolase de pe aerodromul improvizat lângă Lubango.

Şeful echipei, Pinciuk, intrase în cabina piloţilor:

— Întoarce! Mergem în Africa de Sud. Vezi unde putem ateriza în Cape Town.

După o vreme primiseră prin satelit coordonatele locaţiei în care se aflau Zarra şi Matteo. Aterizaseră fără probleme şi se pierduseră în oraş.

Telefonul sunase şi la reşedinţa celor doi:

— Operaţiunea a dat greş, ar fi bine să vă ascundeţi, au trimis oameni după voi.

— Cine eşti, ce spui acolo, cine vine după noi?

— Să zicem că sunt *Destinul,* a răspuns vocea după care a întrerupt convorbirea.

— Cine poate fi, cine ştie de afacerile noastre şi unde ne aflăm? se întrebau cei doi bărbaţi?

— Să plecăm Yves, să nu mai stăm aici, spusese Matteo.

---

3 Trupe speciale de comando, rusești

— Unde Matteo, unde să mergem? Nu mai avem loc pe nicăieri. Suntem urmăriţi peste tot.

Când au sosit cei patru *O MON,* Zarra şi Rogger erau aşezaţi în fotolii, beau coniac şi fumau trabuc.

— Cât vă plătesc cei ce v-au trimis aici? Putem să facem şi noi o ofertă? întrebase Rogger ameţit de băutură. Măcar de ne-am mai fi bucurat de câte-o negresă.

— Ce aţi făcut cu paznicii de afară, întrebase şi Matteo, nefiind prea curios de fapt.

— Ce vom face şi cu voi, răspunsese şeful *OMON.* Cu calm, eficient, i-a executat pe rând, cu câte un glonţ în cap, cu un pistol cu amortizor.

— Curăţaţi locul, recuperaţi ce puteţi, bani, aur, diamante, le-a spus celor din echipă. Şi-a scos telefonul din buzunarul vestei şi a apelat un număr scurt:

— Pinciuk sunt, am rezolvat!

— Bine, mergeţi la bază.

XXX

Persoana care primise raportul de la laboratorul din Berlin, trântise telefonul furios. Nu-i venea să creadă că fuseseră păcăliţi aşa uşor şi, mai mult, se şi deconspiraseră. Trebuia să ia măsuri urgente. Nu avea încotro, trebuia să şteargă toate urmele care duceau către el. Miza jocului era una de nivel planetar. Dacă pierdea, se ducea tot efortul de-o viaţă, tot ce clădise cu migală, de mic copil. Crescuse în lumea celor puternici, se împiedica în picioarele lor, se deprinsese cu mecanismele puterii. Urcase încet-încet, treaptă cu treaptă, în ani, se făcuse indispensabil mai-marilor lumii, sacrificase totul în plan personal pentru a ajunge aici. Era la un pas. Un singur pas până la puterea supremă. Va fi singurul! Cel mai puternic. Avea o armată cu care va stăpâni lumea. „Eu nu voi fi un *înţelept*\ Voi fi esenţa acestora. *Supra-Omul! Egalul lui Dumnezeu!* Nu-i trebuiau nanoboţii, furtul acestora fusese doar o nadă întinsă duşmanilor săi, să-i afle şi să-i distrugă. Pe el îl interesa puterea absolută, controlul total. Se simţea ameninţat şi încerca, cu disperare, să se salveze. Pentru asta era dispus să-i sacrifice pe toţi cei din jurul

său. Avea mijloace dar nu şi timp suficient. Înţeleptul căruia încercase să-i ucidă nepotul, singurul moştenitor, era pe urmele lui. Nu înţelegea de ce încă mai este în viaţă, „înseamnă că nu m-a descoperit, îşi spunea el” Cei doi medici care-l drogau pe Michael, de ani de zile, nu putuseră vorbi. Fuseseră ucişi de el, într-un aşa-zis atac de furie, când ajunsese la locul răpirii. De altfel, aceştia nu ar fi putut spune mare lucru. Nu-l cunoşteau pe cel care îi plătea şi le furniza drogul. Bănuiau că este cineva apropiat, care-i monitoriza des, dar nu puteau preciza cine ar putea fi acesta. „Voi şterge toate urmele, îi voi pune să se omoare între ei, nu este greu pentru mine. Simple marionete în mâinile unui păpuşar priceput – râse – totdeauna am fost un păpuşar priceput”. Se plimbă prin încăpere cu paşi mari. „Va trebui să-l ucid şi pe Marck. M-a trădat. Nu mi-a spus de întâlnirea cu *înţeleptul* şi de cacealmaua cu PE7V-urile. Am să-l atrag într-o cursă şi am să-l ucid”. „Cum naiba să fac asta? Trebuie să fiu mai şiret decât ei, să pregătesc lucrurile din vreme, aşa încât, chiar dacă eu dispar, destinul implacabil să-i lovească fără de ştire”.

XXX

Shederman petrecuse o noapte agitată. Luase o hotărâre: fie ce-o fi va risca o discuţie cu Veronica, nu va mai aştepta. Îi va spune ce are de spus şi apoi se va ascunde undeva unde să nu fie găsit – ştia câteva locuri, încercase două zile să vorbească cu ea, dar fusese imposibil. Veronica nu era niciodată singură, o însoţeau membri ai familiei şi era păzită discret, de bărbaţi înarmaţi Ce-l grăbea cel mai tare era vestea pe care o primise privind la televizor: trupul neînsufleţit al lui Ernst Englerhart fusese găsit, de nişte pescari, în apele Oceanului Pacific. Fusese îngrozit. Încercase să ia legătura cu Sofia şi apoi cu Yves Rogger şi Matteo Zarra. Nu răspundea nimeni. Sunase în Argentina, la biroul în care ar fi trebuit să se afle.

— Sunteţi căutat, domnule Shederman, spusese secretara. O persoană v-a căutat cu insistenţă, m-a şi

ameninţat dacă nu vă comunic…

— Cine e persoana? a întrebat Shederman bănuitor.

— Staţi să mă uit, am un nume… Mladacek, Ratko Mladacek. Şi mai am o veste pentru dumneavoastră, domnii Rogger şi Zarra – au fost găsiţi împuşcaţi la reşedinţa lor din Cape-Town. Ne-a comunicat poliţia din La Plata – se fac cercetări.

— Mulţumesc, a bolborosit neinteligibil Shederman, după care a închis telefonul.

„Se închide cercul. Englerhart, Rogger, Zarra, acum mă caută Ratko. Trebuie să dispar urgent. După ce vorbesc cu Veronica, fie ce o fi”.

XXX

Veronica îşi ducea cu demnitate durerea pe umeri. îmbrăcase haine cernite şi îşi găsea de lucru cât mai departe de Cybelle, pe care nu dorea să o implice emoţional. Pentru siguranţa ei, judecătorul Parra ceruse ca aceasta să fie protejată de poliţia chiliană, măcar până la elucidarea cauzelor accidentului de avion, lucru acceptat imediat. Judecătorul Parra nu ştia că Veronica şi Cybelle erau supravegheate în permanenţă, ca de altfel şi cele două locuinţe ale familiei, de către agenţii lui Pedro. Veronica îşi revenise cu greu după şocul trăit la aflarea veştii legate de moartea lui Marck. Încet-încet îşi căpătase deplina capacitate de a raţiona. Analizase înşiruirea logică a faptelor şi respinsese realitatea. „Nu, lui Marck nu i se putea întâmpla aşa ceva. Nu ar fi lăsat lucrurile să o ia razna şi să moară într-un accident de avion. Nu aşa!

— Pe ce te bazezi, o întreba judecătorul Parra, trist?

— Mi-a promis! Marck se află în România şi se va reîntoarce. Sunt sigură de asta.

— Să dea Dumnezeu! se ruga domnul Parra.

În ziua aceea se urcase în Beetle-ul ei şi pornise către oraş. Dorea să fie singură, să se poată gândi liniştită la toate. După accident nu mai mersese la clinică. Nu mai avea puterea de a duce durerile altora, când o doborau cele proprii. „Chiar dacă Marck nu este mort, aşa se va derula viaţa noastră? Mereu pericole, intrigi, suferinţă?”

Parcase maşina pe faleza înaltă şi coborâse către ocean. În spatele ei apăruse Carl Berger.

— Veronica, te poţi opri o clipă?

Veronica se întorsese siderată. L-a privit cu un dispreţ calm, preţ de câteva secunde, studiind-ul de sus până jos.

— Tu? Ai avut tupeul să apari aici? După ce ai făcut? Să pleci!

— Veronica, te rog să mă ierţi. Trebuie să mă asculţi. Îţi explic totul.

Veronica s-a întors cu spatele continuându-şi drumul.

— Veronica, vreau să o văd pe Cybbele, aşa o chemă, nu? pe fiica mea Cybbele.

— Fiica ta? Care fiica ta, Cari? Tu nu ai nicio fiică! a spus Veronica întorcându-se către acesta.

— Cum nu am, atunci… Cybbele? A cui este?

— A Veronicăi Parra. Şi a lui Marck Nessel.

— Eşti nebună, Nessel e mort, m-am asigurat de asta, a spus Carl Berger cu ură.

— Tu… tu l-ai ucis pe Marck?

— Nu, Veronica, nu eu, nu aveam cum…

— Te ucid, Cari. Trebuia să o fac mai demult. Veronica tremura… Fă-ţi rugăciunea, Cari, am să te ucid, acum şi aici.

A scos un pistol din poşetă, l-a armat şi l-a îndreptat spre pieptul bărbatului. Era ultimul gest la care acesta s-ar fi aşteptat de la ea. Citea în ochii ei ura anilor, a suferinţelor şi umilinţei îndurate.

— Veronica, nu poţi face asta, am fost bărbatul tău.

— Tu nu ai fost şi nu eşti bărbat Carl. Eşti o viperă pe care am să o strivesc. Am să-mi plătesc păcatul de-a mă fi încurcat cu tine eliberând lumea de existenţa ta. Hai Carl, ştii că nu glumesc, fă-ţi măcar semnul crucii, vrei să pleci aşa din lumea asta… *nerugat?*

— Nu am la cine să mă rog. Nici pentru ce. Nu am nici unde să mă duc. Tu erai singura mea speranţă. Mai bine mor de mâna ta decât de cea a duşmanilor mei. Nu vrei să mă ajuţi, să luăm viaţa de la început?

Veronica a râs scurt. A tras aer în piept pregătindu-se să tragă.

— Veronica, nu merită să faci asta, nu-ţi murdări mâinile. Lasă justiţia să-şi facă treaba.

Carl Berger şi Veronica, prinşi de disputa lor, nu observaseră bărbaţii care se apropiau de ei, în dispozitiv, tăind orice cale de retragere pentru bărbat. Cel care vorbise era Pedro. Veronica era nehotărâtă: ar fi rezolvat lucrurile pe loc.

— L-a ucis pe Marck, a spus aceasta izbucnind în lacrimi, a recunoscut.

— Ştim, Veronica, dar ceea ce nu ştie acest Berger-Shederman, e faptul că Marck trăieşte.

— Trăieşte? Marck trăieşte? Unde e? E bine?

— E bine. În curând se va întoarce aici.

Veronica a lăsat să-i cadă pistolul din mână. S-a aşezat încet pe nisip şi a început să plângă în hohote. Pedro a ridicat pistolul şi l-a băgat în buzunar. Era al lui. De grup s-a apropiat şi judecătorul Parra. A înmânat un document poliţiştilor ce-l încătuşaseră pe Shederman. Era mandatul de reţinere pentru un şir lung de infracţiuni, inclusiv tentativa de omor asupra lui Marck Nessel. Parra a prins-o de mână pe Veronica şi a ajutat-o să se ridice.

— Hai să mergem acasă, în curând va veni şi

Marck.

— De unde ştii tu, toţi ştiţi, numai eu nu?

— Am vorbit cu el. Cum crezi că ar fi plecat în România şi te-ar fi lăsat fără protecţie? Iar pe Berger îl urmăresc de mult. Marck şi cu Pedro m-au ajutat să-l prind. Hai să mergem, aici nu mai avem nimic de făcut.

Judecătorul a prins-o de braţ şi a condus-o către maşină.

Capitolul 48

Acestea fuseseră lucrurile întâmplate cât lipsisem din Valparaiso. Pedro aflase de faptul că Shederman şi Sofia cumpăraseră un mecanic care se ocupa de avionul meu. Acesta trebuia să introducă în rezervorul de carburant o răşină încapsulată într-un compozit care se dezintegra,

lăsând-o liberă în lichid. Răşina ar fi intrat în circuitul de alimentare unde s-ar fi solidificat generând oprirea motorului. Era calculat ca acest lucru să se întâmple în zbor, prăbuşirea fiind de neevitat. Mecanicul, angajat vechi al *Consorţiului,* dăduse totul în vileag. Restul fusese simplu. Îi demascasem pe toţi, preluând controlul astfel încât activitatea desfăşurată în unităţile spitaliceşti din Valparaiso să nu mai fie ameninţată de nimic. Markerul din *PEN-ul* sustras semnalizase ca destinaţie finală un laborator din Germania. Din păcate, în momentul în care l-au vizitat agenţii noştri, găsiseră o locaţie incendiată cu napalm. Niciun fel de probe. Un drum închis. Moartea lui Rogger şi Zarra închidea un alt drum. Cât despre Englerhart, plătise preţul propriei prostii. Analizasem cu Pedro lucrurile şi ajunsesem la concluzia că în spatele tuturor acestor întâmplări se afla cineva care muta piesele ca pe o tablă de şah, care avea acces la structuri ale *Consorţiului* dar şi posibilitatea de a controla entităţi externe, ca agenţia israeliană, mafia ex-sovietică, *Consiliul Creditorilor Statului* şi tot aşa. Era cineva din afara *Consiliului înţelepţilor,* pentru că atacul la Michael reprezenta tentativa de a-l controla ori distruge pe cel mai influent dintre ei. Şi eu eram de partea acestuia. Pentru că fusesem parte din lupta lui. Datorită Cybellei. Mă aşteptam să facă orice să mă elimine. Pe mine ori pe cei dragi mie. Destinul torcea fuiorul. Cu aceste gânduri am aterizat la Santiago, unde mă aştepta Veronica. M-a privit în ochi, în tăcere, serios, cum numai ea ştia să o facă. Vedeam în ochii ei o mare de umbre dar şi de speranţă. Îmi transmitea că va fi a mea totdeauna, indiferent de ce s-ar fi întâmplat. Că are încredere şi nu se dă bătută. Avea pentru ce lupta. Am strâns-o la piept şi am sărutat-o pe pleoape.

— Nu vă am decât pe voi, Veronica. Pe tine şi Cybelle. Mai e puţin şi ne vom elibera de această povară. Ştiu cine este păpuşarul.

Ne-am urcat în maşina mea, cu care venise Veronica de la Valparaiso. M-am aşezat la volan, cu o plăcere vinovată, am pornit motorul şi am rulat către ieşire:

— Valparaiso – drum fără sfârşit!

XXX

Înţeleptul devenise de negăsit. De la cabana din Chamonix elicopterul îl dusese, pe el şi pe Michael, la aeroportul militar unde se afla garat One-Fly Group, aeronava lui personală. Aceasta îşi luase zborul şi dispăruse dincolo de norii plumburii. Una dintre persoanele care asistase la decolarea avionului fusese şi David Ghiven, care privea prin binoclu, de pe o colină, încercase – fără succes, de mai multe ori, să intre în contact cu *înţeleptul.* Aşa cum era de aşteptat, pentru un om cu puterea lui David Ghiven, mişcările neobişnuite de pe aeroportul militar, nu rămăseseră necunoscute. Pentru prima dată în viaţa lui, îl cuprinsese frica. Lucrurile scăpaseră rău de sub control şi se temea pentru viaţa lui. Nu ar fi crezut că i se poate întâmpla asta. David Ghiven avea, încă de mic, o nespusă sete pentru putere. Crescut printre puternicii lumii pe care-i servea, îşi dorise să devină asemenea lor. Făcuse orice îi stătuse în putinţă pentru a ajunge Şef Operaţional al *Consorţiului,* prima verigă a legăturii *Consiliului înţelepţilor* cu *Grupul* şi lumea exterioară acestuia. împrumutase din puterea lor nemăsurată, devenise instrumentul care înfăptuia deciziile acestora. Îi urmărea pe *înţelepţi* de multă vreme. Le diseca vieţile şi comportamentul aşa cum ar fi făcut cu o insectă la microscop. Şi, într-un anumit moment, înţelesese. „Şi ăştia sunt tot oameni! Deşi se cred Dumnezei. Nu sunt mai buni decât mine. Au doar avantajul de a fi exponenţii şi depozitarii unor averi uriaşe, strânse în sute de ani. De ce să nu fiu şi eu unul dintre ei? Ori, cel mai bine, de ce să nu fiu eu Stăpânul lor?”

Ajuns Şef al *Consorţiului,* începuse să pună în aplicare un plan diabolic pe care-l concepuse cu multă migală. Căderea Zidului Berlinului, dezintegrarea Uniunii Sovietice şi a Pactului de la Varşovia, constituiseră doar o parte infimă din evenimentele politice şi sociale care îi deschisese larg poarta îndeplinirii dorinţei lui ascunse. Ani întregi, folosindu-se de puterea pe care o avea în cadrul

Grupului, manipulase o mulţime de politicieni pe care-i aservise propriilor interese. Prin ameninţări, corupţie, mită şi forţă crease un sistem de control al noilor state, dispunând de resursele şi viitorul lor. Acolo unde nu avea succes, stimula rivalităţi şi isca conflicte sângeroase, cu un singur câştigător: David Ghiven! Pentru că el trebuia să rămână necunoscut, şi-a creat adevărate armate cu care şi-a început asaltul asupra lumii. Mafia ex-sovietică fusese una dintre ele. Prin intermediul acesteia reuşise să controleze zone negre şi gri ale economiei mondiale, el fiind principalul fondator al *pieţei negre* organizate, în forma în care este cunoscută azi, imposibil ori foarte greu de controlat. Când a considerat că sistemul creat de el este perfect funcţional, s-a extins în ţări din Africa şi America Latină, acolo unde metodele şi ideile lui găseau sprijinitori. Un singur pericol îl putea paşte pe puternicul David Ghiven: *Consiliul înţelepţilor* să-i afle adevărata faţă. Pentru a preîntâmpina acest lucru şi-a creat în cadrul *Grupului* o forţă compusă din tineri valoroşi şi competenţi, promovaţi în diferite structuri de putere şi execuţie ale acestuia, oameni care-i erau datori pentru ceea ce erau. Ca mine, Monique şi alţii. Aceştia ar fi trebuit să-l susţină atunci când va da asaltul final asupra *Consiliului înţelepţilor.* Pentru acest lucru şi-a spus că cel mai potrivit ar fi să-l controleze pe unul dintre ei, şi anume pe bunicul lui Michael, de care era mai apropiat. Cu ajutorul lui ar fi putut deveni un membru al *Cercului Interior,* din cadrul căruia şi-ar fi putut duce planul la capăt. Pentru acest lucru crease întregul scenariu al bolii acestuia, drogându-l o bună perioadă de timp, până ar fi fost create condiţiile de a-l elimina fizic. Intenţiona ca acest lucru să se întâmple în urma transplantului de pancreas, pe care-l pregătea cu multă minuţiozitate. Planul lui prevedea ca *înţeleptul* să nu-şi revină după decesul acestuia şi să-i lase locul în *Consiliu,* neavând alţi urmaşi competenţi pentru o aşa responsabilitate. Bine înţeles că acele tehnologii chiar existau şi rezultatul unui eventual transplant ar fi putut avea rezultate benefice, moment în care ar fi trebuit să

intervină profesorul Wiellering, pe care-l şantaja şi amenința de ani buni. Acestuia îi rezervase misiunea de a-l ucide pe Michael, printr-o programare eronată a nanoboţilor care ar fi atacat celule viabile şi i-ar fi întrerupt firul vieţii. De aceea laitmotivul discuţiilor dintre ei, pe respectiva problemă, era al modului în care va reacţiona organismul uman la o astfel de intervenţie. Michael ar fi murit datorită unui răspuns necontrolat al organismului său. Oamenii nu se pot opune lui Dumnezeu! afirma Ghiven… nu avem ce să facem. De fapt, el nu mai era *mâna lui Dumnezeu* ci mâna morţii. Planul cu asasinarea lui Michael nu era uşor de pus în aplicare. Ghiven avea nevoie de aportul multor persoane pentru a-i conferi credibilitate în ochii *înţeleptului.* Moartea lui Michael trebuia să fie însoţită de moartea unui alt copil, Cybelle, ale cărei analize fuseseră măsluite de acelaşi Wiellering. Doi copii suferind de aceeaşi boală şi a căror organisme răspundeau în mod diferit la tratamentele care, invariabil, s-ar fi sfârşit cu moartea. Ghiven şi Wiellering, doi oameni diabolici care nu aveau nicio reţinere în a distruge vieţi. Doar asta ştiu cel mai bine să facă.

După plecarea avionului cu *înţeleptuX* la bord, David Ghiven s-a reîntors la reşedinţa sa din Geneva. Bănuia că bătrânul a descoperit înşelătoria cu boala lui Michael, şi de aceea îi împuşcase, cu mâna lui, pe cei doi medici curanţi ai acestuia. Să şteargă orice urmă care să ducă la el. Cadavrele lor fuseseră arse în crematoriul clinicii. Nimeni nu ştia şi nu văzuse nimic. Ajuns acasă, se aşezase într-un fotoliu, lângă un geam însorit de razele soarelui aflat la asfinţit. „Trebuie să şterg orice urmă în spatele meu. Idioţii de Englerhart, Shederman şi Sofia trebuie să dispară. Auzi, oamenii mei să fure de la mine. Ratko va trebui să-i ucidă. Asemeni cele două caricaturi bătrâne, Rogger şi Zarra. Va fi sarcina lui Pinciuk. M-am folosit ani buni de ei dar a venit momentul să dispară. Discret. Când nu voi mai avea încotro, am să-l elimin şi pe Wiellering. Deocamdată cred că nu au cum să ajungă la el şi poate îmi va mai fi de folos” S-a ridicat şi s-a plimbat minute bune

prin încăpere. „Totul ar fi ieşit aşa cum am planificat dacă Marck nu s-ar fi întâlnit cu Veronica Parra. Blestematul ăla de drum, parcă aşa spuneau, s-au întâlnit pe drumul spre Valparaiso. Şi trebuia să se îndrăgostească de ea? Nu avea atâtea alte femei. Tocmai de femeia al cărui copil trebuia sacrificat. Planificasem cu Wiellering totul, găsea el o modalitate să-i măsluiască analizele. Treaba cu indigestia ori ce o fi fost, ne-a oferit un pretext bun. Mi-ai încurcat treburile Marck! M-ai trădat! Va trebui să te pedepsesc. Aşa am procedat cu toţi cei care mi-au greşit. Poate că, la urma urmelor, *înţeleptul* se va mulţumi cu salvarea lui Michael şi nu va mai căuta alţi vinovaţi. Voi nega orice şi-i voi incrimina pe cei doi medici ucişi şi pe Wiellering. Doar de aceea îl mai păstrez în viaţă”. Meditaţia i-a fost întreruptă de un ciocănit în uşă. În încăpere a intrat un membru al echipei sale de securitate care i-a înmânat un plic ce conţinea mai multe fotografii. David Ghiven le-a răsfoit cu atenţie. Fuseseră făcute de un turist în zona cabanei amenajate de către *înţelept.* Una era deosebit de relevantă. „Ia te uită: *înţeleptul,* cu Nessel, Veronica şi copiii. De ce, Marck? De ce?

Capitolul 49

După reîntoarcerea mea la Valparaiso, nu am vrut să mai amân lucrurile, drept pentru care am invitat-o pe Veronica la o plimbare surpriză. Bucuroasă, aceasta m-a întrebat:

— Unde mergem, ce să-mi pun în bagaje, cât stăm?

— Pe aproape, nu este nevoie de multe lucruri.

În dimineaţa zilei respective am invitat-o în maşină şi am pornit către aerodromul Torquemada. Veronica, deşi ardea de nerăbdare să afle ce pun la cale, se mulţumea să facă ceea ce o rugam. Puţin crispată, s-a urcat în avionul Cessna Citation M 2, şi-a ocupat locul copilotului, lângă mine. După operaţiunile şi verificările obligatorii înaintea decolării, am rulat pe pistă şi ne-am luat zborul. Ajunşi deasupra Oceanului Pacific, am luat cap compas Insula Paştelui. Distanţa de circa trei mii cinci sute de kilometri, am parcurs-o în circa patru ore, într-un zbor sub plafonul

de nori. Ajunşi pe aeroportul din Insula Paştelui, am închiriat o maşină şi ne-am deplasat către un *resort* situat pe coasta de vest a insulei, proprietatea unui prieten. Veronica era de-a dreptul fericită.

— Marck, ştii că eu nu am făcut niciodată o astfel de excursie? Să merg cu bărbatul iubit într-o astfel de evadare, fără program, fără obligaţii? Te iubesc, Marck! De-o mie de ori, te iubesc!

— Şi eu te iubesc, şi mă bucur că-ţi place.

După ce am parcurs mai mulţi kilometri pe şoseaua de coastă, admirând atât de celebrele statui *moai,* am ajuns în locaţia respectivă care avea vedere la ocean şi era total ascunsă vederii dinspre uscat. Intraţi în clădire, Veronica a exclamat surprinsă:

— Wow, ce minunăţie! E pentru noi?

— Numai pentru noi. Numai pentru tine.

Încăperile erau pline de flori. Până şi podeaua era acoperită cu petale de flori roşii care duceau către imensul dormitor în mijlocul căruia trona un imens pat cu baldachin. Albul imaculat al mătăsii din care erau confecţionate lenjeriile acestuia, era intensificat de rozul crud al petalelor de trandafiri japonezi, ce le umplea de irizaţii sub razele soarelui ce se strecura printre perdele. Lângă pat, erau două fotolii din piele albă între care se afla o măsuţă din cristal, sub care se aflau depozitate o mulţime de sticle şi sticluţe de diferite forme şi mărimi. Covoare mari, albe, în care piciorul se afunda uşor întregea aspectul minunatei încăperi. Veronica, plăcut impresionată de ce vedea, m-a îmbrăţişat strângându-mă strâns în braţe. Am prins-o de mână şi am condus-o către terasa ce se deschidea din dormitor către faleza oceanului. Terasa, cu mobilier de culoare albă, avea canapele şi baldachine, fotolii şi măsuţe împrăştiate în mod artistic. Totul scotea în evidenţă bun gust şi eleganţă. În faţa terasei, către ocean, se afla o piscină şi o cărare pietruită ce cobora către acesta. Întregul ansamblu era înconjurat de tufe mari de trandafiri şi palmieri. Inspira linişte şi pace, un loc în care să-ţi poposească trupul dar şi sufletul,

gândea Veronica.

Ne-am petrecut ziua plimbându-ne ori făcând baie în piscină. Ne-am delectat cu băuturi răcoritoare şi fructe din care nu duceam lipsă. Spre seară, la poarta proprietăţii şi-a făcut apariţia o maşină cu mai multe persoane care au amenajat o masă pe terasa locuinţei, precum şi un bufet cu foarte multe bunătăţi, băuturi, deserturi şi îngheţate. După ce şi-au terminat treaba, le-am înmânat tips-ul corespunzător şi le-am mulţumit pentru efort. Mi-am turnat un pahar cu coniac şi i-am spus Veronicăi că mă retrag în baie să mă pregătesc pentru cină. Mi-am făcut un duş rapid şi am îmbrăcat o ţinută de seară potrivită pentru ceea ce aveam de gând să fac. Am pândit până Veronica a intrat în cealaltă baie a dormitorului şi i-am aşezat pe pat rochia şi accesoriile ce fuseseră pregătite pentru ea. Aceasta fusese adusă anterior, alături de ţinuta mea, la *resortul* respectiv, de către angajaţii prietenului meu. Am mers apoi pe terasă şi am introdus un splendid inel cu diamant într-o mică buletă de peşte ce se servea la apetitiv. Mi-am mai turnat coniac în pahar şi m-am aşezat într-un fotoliu, cu faţa către uşa pe care trebuia să-şi facă apariţia Veronica. Nu după mult timp am văzut-o venind şi m-am ridicat în picioare. Veronica era o femeie frumoasă. Mă aşteptam ca apariţia ei să fie una deosebită. Dar niciodată nu mi s-a părut atât de frumoasă. O priveam pătruns de cea mai puternică emoţie. Era îmbrăcată într-o splendidă rochie albă, diafană, strânsă în jurul trupului atât cât să scoată în evidenţă formele minunate cu care o dotase natura. Lungă până mai sus de genunchi, cu o mică crăpătură în partea din spate, după ce reliefa conturul delicat al sânilor, aceasta deschidea poarta imaginaţiei şi a ispitelor subliniind linia coapselor ferme şi proporţionate, până la gleznele fine prelungite către pantofii cu toc înalt, argintii, din piele de crocodil. Decolteul, fără să fie exagerat, era completat de un splendid colier cu diamante, într-o singură linie, ce parcă lumina pielea bronzată a gâtului. La mâna stângă purta o brăţară identică cu colierul pe care-l avea la gât. Erau cadoul meu, pentru

ceea ce urma să se întâmple. Era minunată.

Un alb pur, aproape diafan. Şi cuvintele deveniseră de prisos. Am luat-o de mână şi am condus-o la masă. I-am tras scaunul şi am aşteptat să se aşeze. Am turnat şampanie în două pahare şi i-am întins unul.

— Pentru noi, Veronica.

— Pentru noi, a spus ea ciocnind paharul de-al meu. E minunat ce trăiesc acum. Cum pot să-ţi mulţumesc pentru asta? Şi pentru rochie, şi bijuterii, şi pentru tot ceea ce faci, zilnic, pentru mine.

— Veronica, am spus eu foarte serios, a venit vremea ca să oficializăm relaţia noastră. Te rog să accepţi să devii soţia mea şi acest lucru să se întâmple neîntârziat.

— Dar eu vreau să fiu soţia ta, a răspuns ea uimită. Când neîntârziat?

— Păi să vedem, hai să mâncăm câte ceva şi să stabilim data exactă.

Adunându-se cu greu, Veronica a încercat să taie o bucată din buleta de peşte. Cuţitul a alunecat într-o parte lovindu-se de cristalul farfuriei. A tresărit şi a încercat din nou. A descoperit verigheta, a ridicat-o şi a privit-o în lumină. S-a ridicat de la masă, a ocolit-o şi a venit lângă mine. Mă ridicasem în picioare.

— Să nu te superi pe mine dacă nu am cuvinte. Nimic din ce aş putea spune nu ar oglindi ceea ce este acum în sufletul meu.

— Veronica, nu vrei să ne căsătorim acum? Când vom găsi un moment mai potrivit?

— Sigur că vreau… dar cum va fi posibil? Aş fi vrut să fie şi părinţii mei de faţă, şi Cybelle. Mai ales Cybelle. I-am promis.

— Şi n-ai să-ţi încalci promisiunea. Cybelle, părinţii tăi, familiile Mallente şi Müller sunt aici.

— Unde, cum aici?

— Suntem aici, au răspuns în cor aceştia, Cybelle năpustindu-se în braţele mamei ei. Era prea mult pentru ea. A luat-o în braţe pe Cybelle şi a început să plângă.

— Domnişoară Veronica Parra, îl luaţi în căsătorie pe

domnul Marck Nessel? întrebase guvernatorul insulei.

Veronica s-a ridicat, a venit către mine, mi-a prins mâinile cum proceda de obicei, şi a rostit:

— Da. Pentru veşnicie. Amin!

Surpriza fusese totală şi fusesem ajutat de toţi cei care o iubeau pe Veronica. Mai greu a fost cu Cybelle, care cu greu a putut fi stăpânită să nu apară înainte de momentul potrivit. Invitaţii sosiseră cu un alt avion, mai târziu decât noi. Cu ajutorul judecătorului Parra fuseseră pregătite actele necesare şi convocat un preot. Martori fuseseră Eloise şi Salvatore Mallente. După îndeplinirea formalităţilor şi a ceremoniei religioase, petrecerea a durat până în zori, întreţinută de echipa de catering care se ocupase de orice amănunt. Când s-au ivit zorii şi ultimii invitaţi s-au retras în camerele lor, am dus-o pe Veronica, în braţe, în dormitor.

— Iubita mea, în ţara mea îndepărtată, aflată la un capăt de lume, este obiceiul ca bărbatul să-şi treacă peste prag nevasta, în prima noapte.

— Atunci să mă treci şi tu, a spus ea prinzându-se veselă de gâtul meu. Să te obişnuieşti cu greutatea actului semnat.

Petalele de trandafir aşteptau cele două trupuri calde şi dornice. Nimic nu putea fi mai frumos! Prima noapte. De om însurat. Eram bucuros dar şi conştient că pericolul încă nu trecuse pentru noi. Trebuia să fiu cu ochii în patru. Nu puteam fi lovit decât prin Veronica şi Cybelle. Şi numai de către un singur om – David Ghiven.

Capitolul 50

Înţeleptul îl dusese pe Michael în Statele Unite, înscriindu-l, sub altă identitate, la *Williams Colege*. Îi amenajase o locuinţă în Williamstown, statul Massachuttes în încercarea de-ai oferi acestuia o viaţă normală. După plecarea din Elveţia, Michael trecuse prin alte serii de teste şi investigaţii, care confirmaseră diagnosticul iniţial al echipei de medici care descoperise faptul că acesta fusese drogat. Dacă Michael, din punct de vedere fizic, nu avea probleme pe care să nu le poată depăşi – din punct de

vedere emoţional şi afectiv, nu stătea bine deloc. Se adapta greu la viaţa în colectivitate şi simţea nevoia permanentă de a fi protejat. Fire ambiţioasă, şi-a conştientizat limitele şi şi-a propus să le depăşească luptând zilnic cu teama şi neîncrederea. În el şi cei din jurul său. Aflat sub cea mai strictă supraveghere, discretă şi continuă, Michael începea să fie un altfel de copil, total diferit de cel ce fusese ani de zile. După ce l-a văzut pus la adăpost, *înţeleptul* a socotit că a venit vremea să se răzbune. „Cine a comis această mârşăvie – trebuie să piară! David Ghiven şi Matheus Wiellering nu sunt străini de asta. Poate sunt implicaţi şi alţi *înţelepţi* – deşi e greu de crezut – voi vedea. Oricine ar fi fost, fără David şi Matheus, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva. Înainte de a-i elimina, vreau să-i privesc în ochi. Să ştie cine şi de ce-i ucide”.

— Bruno, vreau să pui mâna pe David Ghiven şi Matheus Wiellering. Când îi ai, îţi spun ce ai de făcut cu ei. Ai înţeles?

— Da, excelenţă, plec după ei.

— Ia un avion din flota noastră, nu vreau să pierzi timp inutil.

XXX

David Ghiven conştientiza cum lanţul se strânge la gâtul său. Prima lovitură a fost cea primită în *Boardul Consorţiului.* Intempestiv, la o oră târzie din noapte, acesta a fost convocat într-o şedinţă cu un singur punct pe ordinea de zi: Alegerea unui nou Şef Operaţional. În sala de consiliu, membrii acestuia fuseseră aşteptaţi de *Preşedintele Comitetului Executiv* al *Grupului.* Funcţia era ocupată de către o femeie, de circa şaizeci de ani, de talie mijlocie, cu ochi albaştri-spălăciţi şi păr de culoare gri-platinat. Pe faţa ei se citea oboseala şi nedumerirea. Şi ea fusese luată pe neaşteptate. În drum spre casă, fusese sunată pe telefonul personal. Era bunicul lui Michael.

— Margot, sper că nu te-am scos din baie, a auzit ea vocea *înţeleptului.*

— Nu, Excelenţă, nici măcar din maşină, a încercat ea să glumească.

— Margot, am o sarcină pentru tine. Convoci *Boardul Consorţiului* şi-l dezbraci de putere pe David Ghiven. Ai să-i ţii locul până vom numi pe altcineva. Ai înţeles?

— Pe… pe David?… Ghiven…?

— Exact.

— Cum voi justifica această decizie? Schimbarea va zgudui *Consorţiul.*

— Te sfătuiesc ca înainte de a discuta cu *Boardul* să-l convoci pe David Ghiver. Sigur va demisiona. Când va veni vremea, dacă voi considera necesar, veţi afla mai multe. Va fi alături de tine Bruno, şeful dispozitivului meu de securitate, cu echipa lui. Mai ai întrebări?

— Nu, Excelenţă.

Margot era înmărmurită. Lucra cu David de zeci de ani. Auzise nişte zvonuri legate de Michael, de medicii curanţi, dar de aici până la înlocuirea acestuia, care era cel mai apropiat colaborator al *înţeleptului,* era cale lungă. Simţise că i se face frig. Îşi strânsese pardesiul în jurul ei şi-i spuse şoferului să se întoarcă la birou. Membrii *Boardului* se adunaseră greu, momentul fusese total nepotrivit. Margot uzase de autoritatea sa. Fără justificări şi fără excepţii. Numai David Ghiven nu venise.

— Bună seara, David, Margot sunt, îi spusese femeia. îl sunase de mai multe ori. Abia a şaptea oară îi răspunsese. Avem o şedinţă de *Board,* ar trebui să vii şi tu. E foarte important.

— Ce poate fi important, la ora asta, şi să aflu de la tine?

— David, am primit dispoziţie să te înlocuiesc din *Boardul Consorţiului.* Nu ştiu de ce.

Trecuse un moment lung de tăcere. Li se auzeau numai respiraţiile. Reluase femeia.

— Ce s-a întâmplat, David? pe mine m-a dărâmat acest ordin. Vine direct de la *înţelept.* Ai să vii?

— N-am să vin Margot! Cu mine lucrurile nu se aranjează aşa. Întotdeauna mai am un as. Ori dacă nu-l am, joc la cacealma.

— Şi totuşi trebuie să justific cumva mişcarea

aceasta, nu vreau să-ţi fac, cumva, rău.

— Sunt bătrân şi bolnav Margot. Oamenii în astfel de situaţii se retrag. Simplu. Mă voi odihni. Eu n-am avut concediu niciodată. De mic copil am fost în slujba puterii oculte, m-am contaminat şi acum merg să mă tratez. Te las, Margot. Cu bine!

— Cu bine, David!

În faţa membrilor *Boardului,* Margot a abordat o atitudine oficială. Ar fi dorit să arate mai fermă, mai sigură pe sine, ca o adevărată doamnă de fier, cum era bârfită pe la colţuri, dar nu-i ieşea.

— Doamnelor şi domnilor, v-am convocat la această oră târzie pentru a vă comunica un singur lucru. Foarte important şi cu consecinţe pe care nu le pot prevedea, în totalitate, la această oră. David Ghiven a demisionat din funcţia de Şef Operaţional al *Consorţiului.* Din motive medicale. Până vom stabili un alt şef, eu am fost delegată să-mi asum această responsabilitate. Dacă nu sunt întrebări, eu mă retrag. Ne vedem mâine cu mai multe amănunte. Noapte bună!

Sala era în rumoare. Se puteau aştepta la multe dar nu la căderea „veşnicului" David Ghiven. Unii se bucurau. Dar nu toţi. Până să se dezmeticească, Margot părăsise sala. A doua lovitură pentru David Ghiven sosise în aceeaşi zi, de la şeful echipei sale de pază. Acesta aflase că Bruno, însoţit de mai mulţi agenţi din structurile specializate ale *Consiliului înţelepţilor,* se îmbarcaseră într-un avion special şi zburau către Paris. Nu cunoşteau obiectul misiunii lor. Dar nu putea fi unul obişnuit. Bruno ar fi comunicat şi cu ei. Dar nu o făcuse, însemna că aveau o problemă. Bănuiau că este una gravă.

XXX

David se pregătise pentru mişcarea făcută de *înţelept.* O aştepta. De la un timp se gândise că nici nu va mai veni. Că va fi iertat. Doar făcuse atâtea lucruri pentru acesta. Atâtea lucruri rele, chiar monstruoase. Fusese un artizan al morţii. Iscase molime, infestase populaţii, produsese medicamente care ucideau lent şi sub control.

Decima, corupea, genera conflicte pe care le acutiza până la război. Totul pentru bani. Şi mai ales pentru putere. Pentru controlul total.

— David, îi spunea *înţeleptul* la începutul carierei lui, noi suntem atotputernicii acestei planete. Noi nu mai luptăm pentru bani. Ştii de ce? Pentru că noi producem banii! Şi-i vindem statelor. Extrem de scump. Noi suntem maşina de bani a lumii! Noi luptăm pentru putere! Pentru controlul absolut al acestei planete. Şi când o vom stăpâni, vom crea omul viitorului, *omobotul universului.* Miza este uriaşă. Este viitorul acestei planete. Fără noi, rasa umană va cunoaşte extincţia. Oamenii vor bani, mulţi bani. Noi vrem să controlăm apa potabilă şi aerul respirabil. Resursele energetice şi pământul care rodeşte. Când le vom avea în totalitate, vom fi cu adevărat stăpânii acestei lumi. Te vezi în lumea viitorului, David? în lumea pe care ţi-o conturez acum?

„Cu ce m-am ales? Mi-a inoculat setea puterii! Arşiţa care m-a făcut să nu am familie şi copii. M-a făcut să visez la puterea absolută. Eu nu doream să fiu *mâna lui Dumnezeu,* cum îmi spunea el. Eu vreau să fiu Dumnezeu! Noul Dumnezeu al viitorului. Şi acum mi-a luat, pur şi simplu, puterea. Sunt un proscris. Un paria. Aşa crede el. Cu metodele lui, fără să ştie, am creat o organizaţie a răului cum nici nu o poate bănui. Mă pot răfui cu *Grupul* şi cu *înţelepţii.* Voi pleca în America Latină. De acolo am să-mi pornesc ofensiva. Dar mai întâi trebuie să dau un exemplu. Cine nu mă ascultă va păţi ca Marck Nessel. Exemplu pentru miile de oameni pe care i-am recrutat şi infiltrat în *Consorţiu şi Grup.*

XXX

Avionul în care se afla Bruno cu oamenii lui aterizase la Paris la circa două ore după ce David Ghiven decolase, într-un avion privat, către Montevideo. David programase o întâlnire cu Padre, şeful unei grupări criminale ce acţiona în Brazilia şi ţările limitrofe. Mai avea de pus la punct şi situaţia activelor ce aparţineau fondului de investiţii din Tel-Aviv, pe care-l controla personal. Acesta

gestiona sume imense de bani provenite din contrabandă şi comerţ cu produse contrafăcute. Trebuia să găsească un înlocuitor pentru Shederman, care fusese ucis la Valparaiso. Avea nevoie de un om integru, care să imprime un suflu de legalitate acelor afaceri, să le scoată din zona gri în care se aflau. Se gândise că un om potrivit, pentru un timp, putea fi Monique, pe care o luase cu el. Aceasta nu ştia ce o aşteaptă, David îi spusese că vor merge în America pentru afaceri şi că se vor întâlni cu Marck şi Veronica.

Monique se bucurase. Bruno se prezentase la reşedinţa lui David din Paris. Îşi făcuse diferite scenarii legate de modul cum îi va comunica că va trebui să-l însoţească în America, pentru o discuţie cu *înţeleptul.* Nimic din toate acestea. Casa era goală. Nici măcar personalul de serviciu. Întrebase prin vecini. Nimeni nu ştia nimic. David Ghiven nu le stârnise cu nimic interesul acestora. Ca urmare, nu-i ştiau nici numele. Investigase la sediile *Consorţiului* şi ale *Grupului.* Peste tot acelaşi răspuns. David Ghiven s-a retras din activitate. Este bolnav şi a plecat undeva pentru odihnă şi tratament. „La naiba, spumega Bruno, pe care capul nu-l ducea prea departe. Cum de s-a îmbolnăvit tocmai acum?”

— Bruno, hai să mergem după Matheus Wiellering. La Paris nu mai avem ce face, spusese unul dintre membrii echipei.

— Să mergem atunci, a răsuflat uşurat Bruno. Pe ăsta sper să-l găsim sănătos.

zburaseră la Berlin. Pe Wiellering îl găsiseră acasă. Bolnav de-adevăratelea. După dispariţia lui Michael din clinică, îşi luase soţia şi plecase la Berlin. Ştia că este vinovat şi îşi aştepta pedeapsa. Avea un acut sentiment de vinovăţie. Alesese între viaţa soţiei sale, pe care o iubea enorm, şi viaţa a doi copii nevinovaţi. Marta, pentru a trăi, avea nevoie de un ser pe care David îl producea într-un laborator din Israel. Suferea de o boală incurabilă. Oricâte eforturi făcuse Wiellering, nu reuşise să afle formula medicamentului. Disperat de trecerea timpului, acceptase

oferta acestuia. I-a fost foarte greu la început. Apoi, văzând că Marfa este bine, nu a mai acordat atenţie problemei. A acceptat, cu o senilă indiferenţă, să o sacrifice şi pe Cybbele, mica făptură la a cărei venire pe lume contribuise. O numea nepoata lui. Aşa se explica spaima din ochii lui când vorbise cu Veronica, la venirea acesteia din Africa. Ştia că o trimite către Valparaiso ca să poată să-i ucidă fiica, să acopere cu o crimă o alta, împotriva unui alt copil, ce nu avea nici el, nicio vină. Nu-i spusese Marthei nimic. Avea să dispară ştiind că o va lua cu el. Marhta nu avea cum să supravieţuiască. Dacă nu obţinea de la Ghiven formula serului, aceasta avea să se stingă în câteva luni. Când îl văzuse pe Bruno, s-a ridicat din fotoliul în care stătea, s-a îndreptat către soţia sa şi i-a spus:

— Am să plec, Martha. Pentru multă vreme. În sertarul de la birou ai mai multe documente şi titluri bancare. Să nu te îngrijoreze asta. Sunt mulţi bani acolo. Să ştii că te-am iubit mult. Orice se va întâmpla şi orice vei auzi despre mine, să ştii că te-am iubit. Am făcut o greşeală care putea avea urmări groaznice. Dumnezeu nu a vrut asta şi mă bucur. Să te rogi să mă ierte. Mă rog şi eu. Mai rău va fi cu oamenii. Aceştia cred că nu o vor face.

A îmbrăţişat-o strâns, a sărutat-o pe ochi, s-a întors cu spatele şi a ieşit pe uşă.

— Să mergem, Bruno. Şi eu am de împlinit un destin.

Capitolul 51

După căsătorie, viaţa intrase pe un făgaş liniştit. Eu îmi vedeam, în continuare, de treburile *Consorţiului,* conform cu responsabilităţile mele sporite şi întărite în *Board* de către Margot, la sugestia *înţeleptului.* Prin unele cercuri, după cum îmi spusese Pedro, eram văzut ca potenţial înlocuitor al David Ghiven. Deoarece nimeni nu-mi făcuse vreo ofertă în acest sens, nu acordam importanţă zvonurilor. Fiind corect cu mine, consideram că nu sunt îndeajuns de pregătit pentru o astfel de responsabilitate care m-ar fi şi îndepărtat de noua mea familie. În sinea mea, respingeam cu hotărâre orice m-ar fi determinat să

plec din Valparaiso. Îmi era bine aşa. Veronica manageria, din punct de vedere medical, întreaga activitate ce se desfăşura în noul spital, inclusiv cercetarea clinică. Era o responsabilitate uriaşă care-i solicita un efort susţinut, căreia îi făcea faţă fără probleme. Cu tot programul încărcat, ne alocam zilnic un timp pe care-l petreceam împreună, şi cu Cybelle. Micul dejun îl luam obligatoriu în trei, după care eu o duceam pe Cybelle la şcoală. Serile, le petreceam iarăşi împreună, cinând, de cele mai multe ori cu familia Parra, acasă ori la restaurant. Ieşeam deseori împreună cu Salvatore şi Eloise, care îşi îmbunătăţiseră relaţia dintre ei. Îmi plăcea să cred că şi eu contribuisem la acest lucru, îi explicasem Eloisei cum stătuseră lucrurile cu adevărat, îi vorbisem despre ameninţările şi pericolul la care fuseseră supuşi şi de fermitatea lui Salvatore. Mă bucuram să văd iarăşi o familie fericită. Cum spusese Eloise, la finalul discuţiei cu mine: „Întotdeauna liniştea şi fericirea au un preţ. Pe mine, de mică, fericirea m-a speriat. Ştiam că după momentul de fericire – vine plata.

De multe ori dureroasă. Şi atunci mai bine nu o aveam. Preferam liniştea şi stabilitatea”.

Cybelle era un alt capitol al noii mele vieţi. Important şi tratat cu toată seriozitatea. Între noi fusese o chimie de la început. De multe ori mă speria maturitatea acestui copil. O tratam ca pe un om mare. Ştia că nu sunt tatăl ei. Nici nu aş fi vrut să fie altfel. Am preferat, împreună cu Veronica, să-i spunem adevărul. Nu trebuia să-mi clădesc un statut de părinte bazându-mă pe înşelătorie. O rană mică, la vârstă fragedă, se vindecă mai uşor decât una venită la maturitate. Cybelle a înţeles. Nu a judecat pe nimeni. A luat lucrurile aşa cum au venit. Stăteam cu toţii în fotolii şi discutam. Ea ascultase atentă. Când a terminat cu întrebările adresate Veronicăi, s-a ridicat din fotoliul ei şi a venit la mine.

— Mă bucur că mi-aţi spus adevărul. Poate am să fiu tristă o vreme. Poate are să-mi treacă repede. Nu ştiu. Lipsa unui părinte este o problemă foarte importantă pentru un copil. Dar eu acum am şi tată. Nu-l judec pe cel

care nu m-a vrut şi pe care nu l-am cunoscut. Dar asta nu mă împiedică să-l iubesc pe tatăl care şi-a asumat acest rol. Te iubesc, tată Marck. Sufletul tău are nevoie să aibă lângă el, sufletul unui copil?

— Da! am răspuns eu în timp ce o strângeam la piept. Sufletul meu îşi doreşte să aibă o fiică: pe Cybelle.

XXX

Venise vara. În Vina del Mar aglomeraţia era în toi. Mergeam cu fiecare prilej să ne bucurăm de soare şi apă. Singuri ori însoţiţi de prieteni ori bunicii Cybellei, mersul la plajă era o distracţie garantată. De multe ori Salvatore ne ducea cu yachtul său în plimbări în jurul insulelor, petrecând zile încântătoare. Toate aceste lucruri precum şi starea de bine pe care mi-a indus-o viaţa de familie, m-au făcut să las garda jos. Insistasem ca Pedro să-şi retragă oamenii care asigurau protecţia Cybellei şi a Veronicăi. Când mă întorsesem din România, fusesem atenţionat de către *înţelept* în legătură cu intenţiile lui David Ghiven, că acesta dorea să mă vadă eliminat. Luasem lucrurile în serios o vreme, după care mă lăsasem purtat de valurile vieţii şi uitasem de intenţiile acestuia. Dacă aş fi fost mai atent aş fi observat că de la o vreme, Veronica şi Cybelle erau urmărite de mai multe persoane, în principal doi bărbaţi şi o femeie, toţi trei cu trăsături indigene. Se schimbau între ei şi notau câte ceva pe capete de ziar, ori ce aveau la îndemână. Locuri, ore, persoane. Puneau la cale o răpire. Şi eu nu văzusem nimic. În ziua răpirii, o duminică, Veronica, cu Cybelle, Eloise şi fetele ei, au mers la plaje, lângă locul în care Salvatore avea ancorat yachtul său. Era acolo şi un fel de cabană amenajată cu facilităţi de baie, bucătărie, bar, tot ceea ce era necesar pentru activităţi pe malul oceanului. Salvatore le lăsase pe cele două femeii şi cele trei fete să facă plaje şi el ieşise pe apă. Stabilisem să vin şi eu mai târziu, să luăm masa împreună, el urmând să prepare peştele ce avea să-l aducă un pescar. Veronica şi Eloise stăteau întinse pe şezlonguri şi priveau la cele trei fete care se jucau în apă. Veronicăi ia atras atenţia o barcă pneumatică militară în care erau trei

bărbaţi îmbrăcaţi cu costume de neopren, de culoare neagră, cu feţele acoperite. La început nu i-a acordat multă importanţă – marina chiliană efectua diferite exerciţii, ce-i drept nu în zona de plajă, dar nu a considerat ceva anormal. Când a văzut că barca vine către cele trei fete, s-a ridicat în picioare şi a strigat la ele să iasă din apă. Îi era teamă de un accident. Zgomotul valurilor ce se spărgeau de ţărm i-a acoperit strigătele, între timp, barca s-a apropiat de fete şi unul dintre ei a sărit în apă, moment în care acestea s-au speriat şi au fugit către mal. Bărbatul a prins-o pe Cybelle şi i-a apăsat o batistă pe gură. Încet-încet, aceasta nu s-a mai zbătut şi a căzut moale în braţele lui. Cu uşurinţă, acesta a aşezat-o în barcă. Între timp, Veronica care văzuse scena, s-a aruncat în apă pentru a veni în salvarea Cybellei. Nu a făcut decât să pice în braţele unui alt bărbat sărit, la rândul său, din barcă. Ca şi Cybelle, a fost şi ea sedată şi urcată în barcă. Toată acţiunea nu durase nici măcar un minut, barca îndreptându-se cu viteză către larg. Eloise rămăsese fără glas. Revenindu-şi cu greu, a încercat să-l sune pe Salvatore. Uitase că acesta nu are un telefon la el. M-a sunat pe mine.

— Marck, Veronica şi Cybelle au fost răpite.

— Unde, cum, când? am întrebat eu alarmat.

— Trei bărbaţi, cu o barcă, mascaţi, nu ştiu mai mult, vino repede.

Am închis. L-am sunat pe Pedro.

— Pedro, Veronica şi Cybelle au fost răpite. Trei bărbaţi într-o barcă, de la pontonul lui Salvatore. Se îndreaptă către larg. Trimite două echipe, una la Torquemda, vom ridica în aer un avion să-i urmărească. O alta echipă trimite-o cu o barcă la ponton, voi fi acolo. Mergem după ei.

— OK, Marck, voi veni cu tine.

Judecam la rece. Mă afecta întâmplarea, dar ştiam că dacă pierd minute preţioase, scad şansele de a le găsi. Am sunat la Garda de Coastă şi le-am spus ce s-a întâmplat. În scurt timp, Veronica şi Cybelle erau căutate pe uscat şi pe

apă. Le-am căutat toată ziua. Nu am găsit nimic. Eram distrus. David Ghiven mă lovise. Unde ştia că mă doare cel mai tare. Când eram mai disperat, am primit o comunicare. De la *NORAD*[4]*.* Un avion de recunoaştere avansată depistase un submarin neidentificat în largul coastelor chiliene. Fusese avertizată marina chiliană care trimisese două nave vânătoare de submarine şi o fregată. După ore de căutări, rezultatul fusese acelaşi. Nici urmă de submarin, Veronica ori Cybelle.

XXX

Când şi-au revenit, Veronica şi Cybelle se aflau într-o cabină strâmtă, cu două paturi, luminată de două becuri. Fără nicio fereastră. Lângă ele aveau aşezate haine, pantaloni şi bluze, potrivite ca mărime. Le-au îmbrăcat, după care Veronica a luat-o în braţe pe Cybelle şi a întrebat-o:

— Ţi-e bine, eşti rănită, ţi-e rău?

— Nu, mama, cine sunt cei care ne-au luat, ce se va întâmpla cu noi?

— Stai liniştită, vom afla cine sunt, Marck va veni după noi, a spus Veronica.

— Îl vom aştepta împreună pe Marck, au auzit ele o voce. Veronica a tresărit înspăimântată. În încăpere intrase David Ghiver.

— Dumneavoastră? Ne-aţi răpit ori ne-aţi salvat?

— Să zicem şi una şi alta. V-am răpit, dar vă voi da drumul. În schimbul lui Marck.

— Unde ne aflăm, unde ne duci? întrebase Cybelle? Cine eşti tu?

— Unchiul David. Un prieten al *tatălui tău, Marck,* spusese acesta, accentuând pe *tatăl tău Marck.* Am să vă trimit mâncare şi apă. Să fiţi cuminţi. Nu aveţi unde să fugiţi. Suntem pe un submarin.

XXX

După mai multe ore de căutări disperate, în care apelasem la toate forţele de care dispunea *Consorţiul,* pentru a depista submarinul, m-a sunat *înţeleptul.*

---

4 Comandamentul American pentru Apărarea Aeriană Avansată

Salut Marck. Ştiu ce s-a întâmplat. Sunt pe urmele lui Ghiven. Din păcate n-am putut preîntâmpina răpirea. Nu credeam că ai să fii aşa neatent. Urcă-te într-un hidroavion şi zboară către Columbia. Submarinul aparţine unor carteluri columbiene şi este folosit pentru transportat droguri. Ghiven era partener de afaceri cu columbienii. Navele din forţa internaţională care asigură protecţia Canalului Panamá, l-au identificat şi-l vor prinde ca într-un cerc. Nu are nicio scăpare. Deja au închis coasta Columbiană. Îmi e teamă ca Ghiven să nu facă altă monstruozitate. Nu dispera, adăugase acesta. În submarin, Veronica şi Cybelle au un prieten. Nici Ghiven nu-l ştie.

În circa jumătate de oră eram în aer, la bordul unui *Dornier*[5] folosit la cercetarea şi patrularea pe ocean, pus la dispoziţie de Marina Chiliană, împreună cu echipe specializate în abordaj şi luptă navală. Stăteam tăcut, pe scaunul de plastic, legat în centuri. Lângă mine se aflau Pedro şi Salvatore, care era pregătit pentru orice intervenţie medicală. Meditaţia mi-a fost întreruptă de sunetul telefonului meu cu conexiune prin satelit.

— Marck, ştiu că eşti supărat pe mine, am auzit eu vocea lui David Ghiver. Nu trebuia să se întâmple aşa. Tu ai vrut. Ai greşit faţă de mine. Trebuia să-mi fii devotat. Am făcut totul pentru tine. Te-am luat de pe stradă. Ţi-am dat putere. Şi tu cum ai folosit-o? M-ai trădat Marck. Ai ales viaţa Cybellei şi a lui Michael în detrimentul loialităţii faţă de mine. Atât îţi ceream: loialitate. Ai ales dragostea, Marck. Destinul tău era să mă ajuţi să devin stăpânul lumii. Destinul tău şi al multor altora. Marck, Veronica şi Cybelle sunt cu mine. Am să le dau drumul. Nu le-am făcut niciun rău. În schimbul lor te vreau pe tine.

— Cum ne întâlnim, David? l-am întrerupt eu calm. Sunt nerăbdător să te văd.

— Vino în Columbia. La Buenaventura. Ia un avion rapid. Cu pilot. Tu rămâi şi fetele tale se întorc la Valparaiso. Cum ţi se pare târgul?

— Va fi un târg corect, David. Voi avea grijă de asta.

---

5 Hidroavion

În submarin, în salonul de masă, pe un scaun alăturat, stătea Monique. Ascultase cu atenţie discuţia lui David Ghiven. O văzuse pe Veronica şi Cybelle şi rămăsese şocată. De când se lămurise în legătură cu intenţiile lui Ghiven, se preocupase de găsirea unei căi de ieşire. Era hotărâtă să nu lase pe nimeni să le facă rău. Cu Monique întotdeauna era bine să fii prieten, nu duşman. Umbla mereu înarmată. Avea un cuţit de luptă prins cu un ham special între omoplaţi, precum şi un pistol fixat de gamba piciorului stâng. Verificase. Pe submarin erau trei oameni, comandantul şi doi timonieri. Nu era loc pentru mai mulţi. Nava era burduşită cu droguri. „Floare la ureche, şi-a spus ea. Îi termin şi acum. Dar cine duce submarinul ăsta la mal?” în cabina respectivă a intrat căpitanul. Un bărbat rotofei, chel, mic de statură, cu o barbă slinoasă şi ochi bulbucaţi.

— Domnule Ghiven, am dat de belea. Nu ne putem apropia de coasta Columbiană. Ne aflăm într-un cerc, înconjuraţi de nave militare. Am fost identificaţi şi somaţi să ieşim la suprafaţă. Dacă nu o facem vor arunca grenade către noi. Ce facem?

— Ce alte opţiuni mai ai, întrebase David Ghiven, calm.

— Niciuna, domnule. Ieşim la suprafaţă şi ne predăm, ori murim. Pe mine mă aşteaptă prizonieratul pe viaţă. Dar mai bine prizonier decât mort. Am mai evadat de două ori. Nu ştiu ce alegeţi dumneavoastră.

— Ieşi la suprafaţă. Să luăm o gură de aer proaspăt, a spus Ghiven. Să ne pregătim pentru asta.

XXX

Piloţii Dornierului au primit coordonatele amerizării. Căpitanul a raportat scurt:

— Ţinta identificată. Ne pregătim de aterizare şi abordaj. Mai aveţi alte instrucţiuni?

— Deocamdată aterizaţi. Pe submarin sunt ostatici. Voi vorbi cu răpitorul. După aceea vedem cum vom proceda.

Dornierul a aterizat cu bine pe oceanul agitat, în

interiorul unui perimetru marcat de mai multe nave militare ce navigau în cerc. Aveau aruncătoarele de grenade îndreptate către submarinul care îşi iţise turela neagră. Telefonul lui David a sunat din nou.

— Marck, am căzut în capcană. Cred că nu eşti străin de asta. Eşti pe aproape?

— Mai aproape decât crezi. Va veni o barcă, le laşi pe Veronica şi Cybelle să se îmbarce în ea. După care eşti liber să pleci şi tu. Cum ţi se pare târgul?

— Lipsit de eficienţă Marck. De aici trebuie să plece doar unul dintre noi. Altfel luăm lucrurile de la capăt.

— Ce propunere ai David?

— Le las pe fete să plece – dacă vii tu în locul lor. Ceri armatei să ne lase să plecăm, tu fiind zălogul că nu ne vor scufunda. Şi apoi ne răfuim noi doi. Ce zici?

— Vin acum David.

Le-am lăsat instrucţiuni comandantului, lui Pedro şi lui Salvatore. M-am urcat în barca trimisă de una din navele din apropiere, la cererea celor de pe *Dornier,* condusă de un marinar şi am pornit către submarin. De altfel, în jurul acestuia erau mai multe bărci în care se aflau militari înarmaţi. Am văzut cum Veronica şi Cybelle au ieşit prin turelă ajutate de cei doi timonieri. Am pus şi eu piciorul pe puntea submarinului. Le-am îmbrăţişat pe cele două care plângeau şi nu voiau să plece. Le-am vorbit cu blândeţe:

— Veronica, Cybelle, mergeţi în barca aceea. Vă promit că am să vin şi eu. Repede. Nu mă veţi aştepta mult.

Le-am făcut semn militarilor să le ajute pentru a ajunge în siguranţă, în barcă. Le-am urmărit cu privirea până au ajuns la *Dornier.* Acolo erau ferite de orice pericol…

— Şi acum între noi, David, am spus cu voce tare începând să urc scara pentru a pătrunde în submarin, prin turelă. M-am adresat celor doi timonieri.

— Nu mai intraţi în submarin. Am să-l detonez, le-am spus eu arătându-le o cutie cu detonator pe care am scos-o

din buzunarul unei veste de salvare, pe care o purtam pe mine.

— Nu intrăm, nu intrăm, au spus aceştia speriaţi. De altfel nu doreau altceva decât să scape de pe copaia subacvatică. Am pătruns în submarin. Cum am ieşit din sas, David Ghiven mi-a pus un pistol în piept.

— Bine ai venit, Marck. Nu mi-aş fi închipuit vreodată să trăim aşa ceva. Parcă suntem în filmele de gust îndoielnic. Dacă eram pe uscat ne duelam cu pistoalele, ne luptam cu spadele, a spus David. Avea în ochi luciri de nebunie. Privindu-l nu m-am putut opri să nu gândesc că încercase marfa de pe submarin.

— Eşti nebun David! De ce ai făcut toate aceste lucruri? Ce te-a determinat să doreşti să iei vieţile a doi copii?

— Puterea Marck. Puterea te perverteşte rău. Din ce ai – vrei şi mai mult. Drogul puterii ucide ca oricare alt drog. Ca cele de pe submarinul acesta. Lent şi sigur.

— Renunţă, David. Nicio lege din lumea aceasta nu te poate acuza de ceva. Mergi undeva şi încearcă să trăieşti o viaţă normală. Mai ai timp de asta. *Înţeleptul* l-a iertat pe Wiellering. Te va ierta şi pe tine. I-a dat şi formula serului cu care l-ai şantajat. Nici măcar nu era a ta. O aveai de la *înţelept.* Ironia sorţii. Dacă Wiellering i-ar fi vorbit despre suferinţa Marthei, nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ba s-ar fi întâmplat. Găseam altceva. Eu nu regret nimic. Acesta este capătul meu de destin. Ca şi al tău, de altfel. Ţi-a fost destinat să vii din România ta şi să mori la capătul pământului, pentru o cauză care nu era a ta. Destinul te-a dus pe drumul spre Valparaiso, să o cunoşti pe Veronica şi să-mi distrugi visul. Adio Marck. Am să te ucid şi apoi voi scufunda submarinul.

Nu mă temeam de el. L-aş fi doborât repede, fără efort. Mă gândeam: David fusese mâna destinului meu, mă ajutase să ajung ceea ce eram, mă trimisese pe un drum pe care-mi găsisem dragostea şi împlinirea. Fusese parte a destinului meu. Oare un om îşi poate ucide destinul? îi vedeam tremurând mâna în care ţinea pistolul. Degetul

care apăsa pe trăgaci se albise. A potrivit arma mai bine în dreptul inimii şi a apăsat trăgaciul.

— Trage, David, crezi că te vei elibera de ceva? Ţi-am oferit această satisfacţie. L-ai ucis pe Marck Nessel. Cel pe care tu l-ai creat. Ţi-ai ucis propria creaţie. Nu am fost nici mai bun nici mai rău, David. Am fost cum m-ai învăţat tu să fiu. Dacă am greşit ori nu, e târziu să mai aflăm. Acel Marck e mort. A născut, în schimb, un alt Marck.

Am întins mâna şi i-am luat pistolul din mână. David s-a prăbuşit pe podea şi a început să plângă. Din spatele lui, a apărut Monique. M-a îmbrăţişat.

— Îţi mulţumesc, Monique. Pentru tot.

— Am fost ca lupii, Marck. David era şeful haitei. Mi-a fost teamă că ai să-l ucizi.

— Dacă ar fi fost nevoie de asta pentru a o salva pe Cybelle şi Veronica, aş fi făcut-o. Am insistat la *înţelept* să vin eu aici. Am vrut să-i ofer o şansă. Să moară cu demnitate. Ce facem cu el acum?

— Îl lăsăm aici. Submarinul are un sistem dublu de sasuri. Pentru cazuri speciale. Mi-a spus comandantul înainte de a fugi. Se va scufunda singur după ce-l vom părăsi. Să-l lăsăm pe David să-şi doarmă aici somnul de veci. Ce zici, eşti de acord?

— Aşa să fie!

M-am uitat la David. Nu mai dădea niciun semn de viaţă. Supradoza de stupefiante îşi făcuse efectul. Se drogase pentru a fi în stare să mă ucidă. Altfel nu ar fi reuşit. Nu ştia că Monique îi descărcase pistolul. Am părăsit submarinul şi ne-am îndreptat către *Domierul* care s-a şi ridicat în aer. De sus, am privit cum submarinul s-a pierdut în adâncuri. Adio David Ghiven! Strâns lipite de mine, de o parte şi alta, Veronica şi Cybelle adormiseră.

— Ţi-am spus că Marck va veni după noi! murmură Cybelle în somn.

Cuprins

Capitolul 1 7
Capitolul 2 15
Capitolul 3 21

Capitolul 4 25
Capitolul 5 31
Capitolul 6 39
Capitolul 7 41
Capitolul 8 46
Capitolul 9 50
Capitolul 10 54
Capitolul 11 56
Capitolul 12 59
Capitolul 13 62
Capitolul 14 66
Capitolul 15 69
Capitolul 16 71
Capitolul 17 74
Capitolul 18 77
Capitolul 19 79
Capitolul 20 83
Capitolul 21 86
Capitolul 22 89
Capitolul 23 93
Capitolul 24 98
Capitolul 25 102
Capitolul 26 105
Capitolul 27 107
Capitolul 28 111
Capitolul 29 114
Capitolul 30 120
Capitolul 31 126
Capitolul 32 130
Capitolul 33 137
Capitolul 34 141
Capitolul 35 144
Capitolul 36 148
Capitolul 37 152
Capitolul 38 161
Capitolul 39 165
Capitolul 40 170
Capitolul 41 180

Capitolul 42 182
Capitolul 43 184
Capitolul 44 200
Capitolul 45 208
Capitolul 46 236
Capitolul 47 257
Capitolul 48 291
Capitolul 49 297
Capitolul 50 303
Capitolul 51 311